
بیا کیوت وش نالگیں

عنایت اللہ قومی

بلوچی اکیڈمی کونٹہ
عدالت روڈ، کونٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب دُر رائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ء انت۔
بیدے اکیڈمی ء رضاء کس البشی ء مواداں چاپ کت نہ کنت۔

(انسٹرنیٹ ایڈیشن)

بیا کپوت و ش نالگیں
(عنایت اللہ قومی)

2018

ISBN # 978-969-680-053-8

نہاد : =/200

بلوچی اکیڈمی ء اے کتاب ماں ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ء چاپ کتنگ۔

ل

17

پیش لیز..... بالاج حمید

سوت

22

1- بلوہالوہلوئے، بلوہالوہلوئے

23

2- عطا انت بلوش، وانا بلوشی

26

3- قاصد بگش تو دُر دا نگاراں

27

4- کبودر بر تو بگش آ گلء را

28

5- گوں ارماناں گرء داراں

29

6- جنکاں جنکاں گئے گل

31

7- او بے وفا و سنگ دل بیا کمنگے منامیل

32

8- نوداں ڈاہ کتنگ بیوانکء

33

9- بیا کہ تئی دیدگانء چاراں من

34

10- محسن بازار انت دل خریدار انت

35

11- ظلم مہ مکن بانک دابانی

36

12- درچتہ ویرانیں دلء لالے

37

13- وطن وطن گلیں وطن

38

14- ماتیں گلزین نورانی

- 39 15۔ تئی گماں بازیں کپتہ بیماراں
 40 16۔ چُہڑی گوری مہناسری تئی موردا نگاں انگشتری
 41 17۔ بچگاں بچگاں گوازی و اب نیت ماں چماں
 42 18۔ ماز رنگیں ماز رنگیں بیا گوں ہداں جنگ کنیں
 43 19۔ دوست انت مراما تیں و تن سنیل ء شکارانی وطن
 45 20۔ چماں براں ء کاراں راہ ء تنیگ ء چاراں

لچھ

- 47 1۔ کیا لوٹیت؟
 49 2۔ کچھ ء انگرے تزیٹک کپتگ
 50 3۔ سریں پر تو گرفتاریں
 51 4۔ تئی جو تچو کیں شیشگ انت
 52 5۔ من گشاں ذکرے نام ء رحمان ء
 54 6۔ اے گلزمین مات ء بدل
 56 7۔ بلوچی پہ منا انت گنج ء گوہر
 57 8۔ پادامنی میریں بلوچ
 59 9۔ سالونک چوٹواں رندان انت
 60 10۔ دلبر من ء کہ یاد کنیت
 61 11۔ تنگ کپتگاں اچ دوریاں
 62 12۔ قندیل بلیت بالو بہ بچ انت
 63 13۔ اوزور ء زوراکیں جبین
 65 14۔ حکم ء خالق ء ستاریں
 78 15۔ اللہ ء نام ء ہر دم ء بے کیاس گراں

- 82 - 16۔ دیدگاں ارسوں دائمؔ کیلاں
- 84 - 17۔ من شے مرید آزر دگیں
- 85 - 18۔ اودوست منی ساہؔ نیپس
- 87 - 19۔ ہما کہ سجد گے مہرؔ دل ءدات
- 90 - 20۔ نہ انت دنیا کہ گوں کسے بہ مانیت
- 91 - 21۔ یات من ءاتنگ پیشی نیں دَوَرے
- 95 - 22۔ بوریتنگ دل ءراجیاں
- 96 - 23۔ پنت منی گوں تو دائمؔ ایش انت
- 98 - 24۔ منی سسٹاؔ کپوت چہر کنئے باریں کدی کائے
- 99 - 25۔ چست بہ کن چمّاں من ترا چاراں
- 100 - 26۔ گل بدن آسکے ماں بہاران انت
- 101 - 27۔ دمانے وپنگؔ نالاں
- 103 - 28۔ مابلوچیں مابلوچیں مابلوچ
- 106 - 29۔ ماپہ وطن وطن پہ یار
- 108 - 30۔ نیلیں زران انت مکران
- 110 - 31۔ منی مادر یں وطن ترا آباد ماکنیں
- 111 - 32۔ شاباش جوان شاباش جوان لانک ء بہ بنددیم ءروان
- 112 - 33۔ سرہ یں بستگ ء اوشتا نگاں
- 114 - 34۔ غمؔ رنجباں دو چارے تو
- 116 - 35۔ شپ انت لُنجیں زمستان انت
- 118 - 36۔ من وت وت ءراچے گشاں
- 121 - 37۔ بل کہ من ءسوتنگ غماں

- 124 38۔ منے دل ء اوبالاں مہ چٹا تے
- 125 39۔ خالق ء شکر انت دا تگے گنجیں مکران
- 131 40۔ من ء راد لبر ء درداں
- 132 41۔ منے بلو چانی ننگ ء جاہ انت
- 133 42۔ پولاں وت ء نہ گنداں
- 135 43۔ وہدے تئی یا تاں کپاں نا ڈا تئی
- 136 44۔ پادا او منی ما میں دوست
- 137 45۔ بہشت ء گلرے اے گلزین منے
- 138 46۔ گوں وت ء قول ء کراریں ما
- 140 47۔ تئی غم کہ گوں دل ء انت

دستونک

- 143 1۔ شپ تہار ء کشک کور انت
- 144 2۔ بیاتو گوش دار گال ء گفتاراں
- 145 3۔ گوں وت ء مادی قرار کنیں
- 146 4۔ زری نوداں پدارنگے بیارات
- 147 5۔ بہار میچیں جڑاں زہیراں مچارات
- 148 6۔ قدے پڑیں تاس دپ ء کیل انت
- 149 7۔ ژند کتگ بالا دزد ء ارماناں
- 150 8۔ گنوکیں دل ء کئے منے سار کنت
- 151 9۔ چوچیا انچو دل ء جاگہ کتگ
- 152 10۔ دردے داتی من ء رادرمان نیست
- 153 11۔ یک دے بل گوں غماں دگوش باں

- 154 - 12۔ پونا کا میں دلے دست ء شہاریت
- 155 - 13۔ دا تگیں دردئی منے دل ء یم نہ بیت
- 156 - 14۔ دریگتیں تو من ء مہ کشتیں چوش
- 157 - 15۔ شے من و پتگوں دل و اب گندیت
- 158 - 16۔ داں تہاری غمیں دل ء گریگتگ
- 159 - 17۔ منے گناہاں وتی دپ ء بگش ات
- 160 - 18۔ بیا او کپوت وش نا لگیں
- 161 - 19۔ شہ بہار گاہ ء دل نہ بیت ا یکیم
- 162 - 20۔ دیستگے زندگوں غماں ارمان مکن
- 163 - 21۔ تراہر و ہد نیون انت
- 164 - 22۔ آرام نہ بیت مرچی تشے
- 165 - 23۔ مستیں گوارگاں ایر موش کن
- 166 - 24۔ غم من ء دوست انت تئی دا تگیں انت
- 167 - 25۔ من تئی درد ء بہ ماراں داں کدیں
- 168 - 26۔ کباب انت دل و ڈالیگ انت غمانی
- 169 - 27۔ سوک انت دلانی گاری انت
- 170 - 28۔ چوں کناں کہ دل منی دارگ نہ بیت
- 171 - 29۔ تئی نہ شو میں میا تگیں دریگتیں
- 172 - 30۔ من وتی غمان ء چو ہڈ ء سر کتگ
- 173 - 31۔ نزا تگ من کہ تئی دردوں سرا بیت
- 174 - 32۔ چوں مروچاں مجاز ء دورے تو
- 175 - 33۔ وتی دریگتیں قباہ ء من کئے ء پیش داراں

- 176 34۔ پھسّے بلکنے قرارے بیت
- 177 35۔ تئی وفاوں وتی متاع لیک ات
- 178 36۔ دل کمارانی ٹرندیں زرابان انت
- 179 37۔ بازاناں بلے زبانون نیست
- 180 38۔ من چوتلو سینے بے دران من
- 181 39۔ اچ تو منے ارماں رسیت
- 182 40۔ پہ گونڈیں مہرے اوستے
- 183 41۔ پھسّی خیالے من ترادیتنگ
- 184 42۔ مہرے مہرے برکہ گونمن اے تئی نشانی انت
- 185 43۔ دل دارتاں مہ وارتن ات زبوراں
- 186 44۔ منی عشقے راکوں توچ بہانیت
- 187 45۔ انچشیں دوستے بے وفائے بوت
- 188 46۔ منے گناہ گارے دل عذاب نہ کت
- 189 47۔ سرے سودامہ بیت گوں تو کہ گران انت
- 190 48۔ درتگ انت چمّوں چہ شلیں ارسے گوارگے
- 191 49۔ بیامنے مرچی کہ پرتو کار بیت
- 192 50۔ لٹھاں چہ پر پکیناں رنگے گلاں چتنگ
- 193 51۔ دل بے وسیں نارے چیا
- 194 52۔ گلابے پیلے گلاباں چنڈگے بل
- 195 53۔ دپے زنگے دلے سوچو کیں آہ انت
- 196 54۔ کئے چار اتنگ کئے میاری کتنگ
- 197 55۔ چو کہ منی گلے تیگے کسے بے وفامہ بیت

- 198-56- من ء عشق ء کجا نگو برت ء سمر نیم ء آسمان ء
- 199-57- شہ چاریں نیمگ ء مرچاں نگیگاں
- 200-58- بیات چیوان ء جہان گولیں
- 201-59- گم ء حال ء ترا گنداں مروچاں
- 202-60- من دل ء ہیج اے نیاراں کہ نہ گنداں وشی
- 203-61- تئی مہر ء ہلا ہوشاں تئی من چارگ ء کایاں
- 204-62- عشق ء گوازی من نزا تنگ نے کہ راہ ء گوسنگاں
- 205-63- گناہ ء انچو کہ چنگے زرنیگ تجیت
- 206-64- تئی رکینگ ء سوگند وریں ما
- 207-65- واہگ ء پللیں کشار ء چومہ سوچ
- 208-66- ماتیں وطن من ء گوں رنج ء غماں مہ کن
- 210-67- مروچی جت من ء گوا نکے جوان ء
- 211-68- کنگریں راج مئے زور نہ بیت
- 212-69- اوبلوچ اوبلوچ اوبلوچ
- 213-70- اللہ گاہ پکن تو مئے رستگیں بہاراں
- 214-71- نہ گنداں درد واریں مہتراں من
- 216-72- الگیں تڑہیت بیانندیں
- 217-73- گوش کن ات رندی گولیں گالاں
- 218-74- آ کہ زورا کیں سرانت آہاں گوں
- 219-75- غلامی چون سگیت زندگیں قوم
- 220-76- بڑگی واری عذابی چومہ بوتیں شر تر ات
- 221-77- لیڈیٹگ قر نے دگہ نوں زانگے پیدا ک بیت

- 222 78- من ہما عہدء و داراں تو کدیں زانگ کنتے
- 223 79- مُلّیں تاواناں تئی سرمرہ کپییت بوت نہ کنت
- 224 80- سگ اِتگ من سگ اِتگ گوں مڑاہ سگ اِتگ
- 225 81- بے بیسہ ءِ بیشکاری ہر کنڈ ءِ ہمے جار انت
- 226 82- ماراشہ لنغاں نر میں بچکند گے پکار انت
- 227 83- بہار ءِ ہجگیں پُلاں مہ رُوسینے تراچے بیت
- 228 84- دل ءِ آدینک ءِ تئی حسن زریت چے بکناں
- 229 85- ماہلا ہوشیں گوں وتی زرد ءِ چملاں
- 230 86- ہر جاہ کہ تڑاں گرداں زخمیں دل ءِ توئے
- 231 87- من تئی تڑن ءِ نہ ماراں ماں دل ءِ
- 232 88- قول انت من ءِ کوہنگ ءِ بلوچانی شہیداں
- 233 89- سگتگ رنج ءِ منی دل یک دمانے نہ زریت
- 234 90- گوں غمان انت زندمانی زردارمان انت منی
- 235 91- من ءِ موہ کہ رسیت درداں دمانے
- 236 92- من ءِ تئی واہگ ءِ چونام ءِ دپ کت
- 237 93- اے گلّیں ڈیہہ ءِ مس آبنداں زراں
- 238 94- آستگ بام ءِ گلّیں زند ءِ منی
- 239 95- دل من تئی مولماں بیگو اہ کنت
- 240 96- ترانگ ءِ پڑین انت من تئی یات
- 241 97- اچ کجا من تب ءِ دلے بیاراں
- 242 98- کپوتاں نالنگ دوشی کہیراں
- 243 99- ترانگ ءِ پیشگیں من ءِ پڑین انت زہیر

- 244 100۔ شہاریت دیدگاں آسکی من ۽ گوں مولماں بندیت
- 245 101۔ بیابیا کہ من گشاں تر از رد ۽ نشاں تئی
- 246 102۔ تو چیا مُرک ۽ مجین ے تئی گلین گونا پ روت
- 247 103۔ دل چست کنت پاباراں الہام ۽ من ۽ نیل ایت
- 248 104۔ شتکوں منی ارساں مرتیج اے دل غم ۽ ہر جان بیت
- 249 105۔ دردوں کہ جلمگمیناں پر تو غزل گو شاش
- 250 106۔ تو اگاں دست ۽ شہارے دل منی تاہیر گپیت
- 251 107۔ بستہ سلاہ زرتہ کفن بیبا گوں بداں جنگ کنیں
- 252 108۔ من ہے بزرگ ۽ واراں کہ چہ آہ ۽ ترساں
- 253 109۔ وہدے کہ تئی یات ۽ کپاں دل مولماں بے سار بیت
- 254 110۔ وش رنگیں وش لقاہ کہ تئی یات رحمت انت
- 255 111۔ دوست درد یک ۽ دشمن شادان انت
- 256 112۔ روچ ناکامی ۽ آتک انت تو چدا اشت ۽ شتے
- 257 113۔ گشاں گشاں ترا گشاں اونا بزانت ترا گشاں
- 258 114۔ تو کجائے تئی من لوٹو کاں
- 259 115۔ امروز ۽ بل کہ چونیں کردار جوڑ کنت
- 260 116۔ گل گون مہ بوچو من تئی مہر ۽ ہدو کاں
- 261 117۔ ماہیں رُخ ۽ درا کن ضد ۽ نقاب ۽ لیٹین
- 262 118۔ اتکگاں کہ بہار کابنت انت
- 263 119۔ بلبلاں دردی مہ نالت بیابے منی حال ۽ برات
- 264 120۔ دُرد پے تہنا گردگ ۽ دیستگ
- 265 121۔ سر جنگ نوکیں بہاراں، نو دشترانت چہ گل ۽

- 266 122۔ بیا دوست کہ من تراوتی دردء دو اکناں
- 267 123۔ ہر دیں گوزے بہ گوز تو مارا بچار برو
- 268 124۔ منی ساہ ء ارواہ ء جانی توئے
- 269 125۔ تنگہ ء تلا ہیں دل وتی پہ تو ندر کتنگ
- 270 126۔ من ترا وہدے مہ گنداں من ء آرام نہ آیت
- 271 127۔ بیٹمار ء وار ء بڑگاں مئے گندگ ء بیا
- 272 128۔ دپ ء ہو رے دل ء گستا زاناں چے ترا بوتنگ
- 273 129۔ ٹوبین ات دلاں واپیناں
- 274 130۔ ماہیں گل منی واپان ات، لُنٹے آمڑ ء پٹان ات
- 275 131۔ کدی چتے خمارنت ء گوزیت
- 276 132۔ بہار ء موسم انت کو گو تو ار انت
- 277 133۔ تو کہ روئے او بے وفادرداں دیگاں برگوں
- 278 134۔ رولہہ ء آس کپت انارکانی
- 279 135۔ دہشت ء پیمناں نہ ترسیں نہ شہ چماں سُہریں
- 280 136۔ زاتنگ کمانی تیرے شست ء چہ درشتنگ
- 281 137۔ اودشت ء لد ء واجہ پر چا تو چو بے پروائے
- 282 138۔ ناہو دگیں زندے مہ دار
- 283 139۔ من ترا ہر چوں کناں تو درنیائے چہ دل ء
- 284 140۔ استمان گوش دارگال ء گُفتاراں
- 285 141۔ مارا چو گم مدئے دگہ ہرچی دئے بدئے
- 286 142۔ مہر بازار ء بہا بوتیں وتی دل دات ء زرت
- 287 143۔ دل بزرگیں ارمان مہ کن

- 288 144۔ نو دشنز آنت ء بہار میچیں جڑاں جوش وارنگ
- 289 145۔ بیا دلبر کہ من پر تو گنوکاں
- 290 146۔ گلز مین سہر انت آسمان آس انت
- 291 147۔ اور وچ شانک شہماں مئے ڈر مناں بہ سوچ
- 292 148۔ من پہ شوہاز ء تننگ ء سر جنان ء اتکاں
- 293 149۔ نباں تولی پہ کس ء من کسے پہرے بہ بندی چوش
- 294 150۔ درد و ہدے مان بند آنت گال پر بند اگشاں
- 295 151۔ مروچی جمر اں بستگ عجب رنگ ء
- 296 152۔ ہنچو کہ من نادان اتاں چو کہ مناں کسے مبات
- 297 153۔ واہگ ء پللیں کشار ء چومہ سوچ
- 298 154۔ روچ ء برانزاں چوں بہ سگاں یا شپانی سیاہی ء
- 299 155۔ اے دیم ء زلف چنگلیں، آدیم ء کٹڈیں بروان
- 300 156۔ لال من ء سوگند انت تئی مہر ء
- 301 157۔ کئے منی درد ء دو ابیت تو بگش
- 302 158۔ گناہ ء لبیبوئیں انچو کہ چنگے زرنیک تجیت
- 303 159۔ زندمان ء غم ہزار ء زندمانی رہگزر
- 304 160۔ شپاں جتائی ء دردانی منت ء باراں
- 305 161۔ من وتی زردتی داد کتنگ بخشا تگ
- 306 162۔ لٹناں تئی بہ چکاں، یاں رگاں بینگیں
- 307 163۔ ہر دیں گل ء دیدار نصیب بیت منے گنداں
- 308 164۔ نمیران انت ہماراج کہ نمیرانیں کار کنت
- 309 165۔ حق ء بہ لوٹ پہ شہد ء شیریں زبانی ء

- 310 166۔ کشک کورء شپ تہار انت کارواں مان گیشنگ
- 311 167۔ دورو کیں زندمان ء شپ روج بیت کدیں
- 312 168۔ دل ء دنیا جنو کیں بیباچارے
- 313 169۔ بیر زورا کی ء زورانی نہ بیت دیر چما
- 315 170۔ او بے و پاتنی من نازان ء ہڈ کنگ
- 316 171۔ زند ء امیتکس کسہ پہ گو م نہ بوشتاں
- 317 172۔ تئی کہ چکند اں دگہ برا ہے انارکاں آرتنگ
- 318 173۔ تزان کنت یک برے سدگماں شانک دنت
- 319 174۔ نہ گم اشتگ نہ وشی اے جہان ء
- 320 175۔ کیپ نوشاں کہ منی زرد ء بیار بیت تاہیر
- 321 176۔ منی زرد ء زبادیں بیٹ ء مہر ء ہارملاں کنت
- 322 177۔ کوش مسکانی زبادیں تو منی حال ء بہ بر
- 323 178۔ دل ء رادر دمان انت بے کرار انت
- 324 179۔ گلے روئے چہ دہر ء نکشے تو پیش ہدار
- 325 180۔ سو جے دیت اودوستاں منے گل کجاشنگ
- 326 181۔ اومنی ماہیں پری کمو کے اینگو پچار
- 327 182۔ گوں دل ء گاری ء سوداء درد ء پیپاریں
- 328 183۔ دنیا ء گم ء اندوہ مدگ انت منی زند ء
- 329 184۔ سر پد نہ بے من ء کہ چہنچوتئی گم من ء پریں
- 330 185۔ چاگرد ء بچاراں من یاں زرد ء بہ پیلوشاں
- 331 186۔ تئی پد رانیں عشق ء منی بندگی درانیں
- 332 187۔ بہ چار پہ چار گے انجیں دل ء خدا یے بہ بیت

- 333 188۔ چوں ماز بہر ہیں چہ وتی بامڑیں زراں
- 334 189۔ من جہان دیستگ گوں وتی کلکوتاں بدیں
- 335 190۔ نصیب آس دل آنت چہ کے آگ لگ بکناں
- 336 191۔ تئی لچ بریں گناہ ماں جہان آگوں باں چوں
- 337 192۔ کئے منی آسگی گماں گوں وت بہر کنت
- 338 193۔ دل تہر کہ مہ بیت کہ من نیاہاں
- 339 194۔ دل آہیالاں مہ پڑیں سر آ کمار مہ بر

چار بند

- 341 1۔ پر پکیں لُنٹ سہر چکیں بام انت
- 341 2۔ بخت مزن مڑیں مردانی مال انت
- 342 3۔ من نہ مرتاں کہ توبہ بئے ارماں
- 342 4۔ پَن آئے لُنخان آہنٹی آئے دستان
- 343 5۔ یات تئی گچلے ورگ لوٹیت
- 343 6۔ من آ ہرز ہتر شوین جہان آ پگل آ نیلنت
- 344 7۔ ہر روچ در کنت گون آنتے مولے
- 344 8۔ نود آ شنگ آ تر کیت ول
- 345 9۔ زند آ اڑاناں کئے بزانت
- 345 10۔ کو کو مکن جگر آ کپوت
- 346 11۔ زنگ آ جن آے گوں دژ مناں
- 346 12۔ کس مجیت پمن یا کہ گل کندیت
- 347 13۔ من بلوچے آں وعدہ آ قول آ پھتویں
- 347 14۔ پز ہیراں یک ادارے چہ سالے کم نہ انت

- 348 15۔ منی ڈیہہ؄ نر بادیں بیٹ؄ مہر؄ ہار تلاں کنت
- 348 16۔ تو کہ من ؄ کشت ؄ شتے بلکیں ترایات نہ بیت
- 349 17۔ جلسکے من ترا دیستہ منی کرار شتگ
- 349 18۔ من ؄ ہرز ؄ خطر شو میں بدانی پگل ؄ نیل انت
- 350 19۔ گم کہ تا ہیر بنت؄ جگ کمینت ظلم
- 350 20۔ دل اول انکار جنت پر تو پیسک ایت
- 351 21۔ چور ہزنی مکن مر؄ وسسنا ؄ کارگر
- 351 22۔ جلسک ایت روچ ؄ وڑ ؄ انت منی مہاڑ دل ؄
- 352 23۔ بیا کہ ماوتی کرداں چاراں
- 352 24۔ ماہستیں اگاں نیستیں؄ مئے ہستی سچان انت
- 353 25۔ گناہ ؄ سلگتیں راہ ؄ مگر ترا سوچیت

بیا کپوت وش نالگیں

واجه عنایت اللہ قومی پنجگورہ شہر خدا آبادان ء واجہ قاری عبدالحق ء گس ء ودی بوتگ۔ قومی ء وانگ نہ رستگ، بلئے آئی ء زانت ء زوت پہنھی بے درورات۔ عنایت اللہ قومی یک زندگ دلیں ء نیک تمیں انسانے ات۔ آئی ء دیوان مجلس مدام گوں شاعر ء لیزانتاں بوتگ۔

واجه عنایت اللہ قومی ء شاعری ء ساری آزمانک نوشت کتگ بلئے شاعری انجیں چیزے کہ یک برے گون کپت ناشاعر آئی ء یلہ دنت ء ناشاعری آئی ء یلہ دات کنت۔ عنایت ء تب ء شاعری کپتگ ہمیشکا آئی ء رمکاری ء بدل ء شاعری بنا کت۔ شاعری ء اولی پنام آئی ء ”سحر“ بوت بلئے چ قوم ء در ء دورانی پشدر ء آئی ء چا گردی جیڑگانی درشان ء سحر اندیم کتگ ء قومی پشت گیتنگ۔ واجہ ء چار شعر کتاب نبشتگ ء درائیں کتاب چہ عزت اکیڈمی پنجگورہ ء چاپ ء شنگ بوتگ انت، چنائی آت اول عزت اکیڈمی ء نائب صدر بوتگ۔

واجه عنایت اللہ قومی ء شاعری ء بندات چہ ماہتاک اومان ء کتگ ء چرائی رند چشیں تاک ء تاک بندے آت و دے نہ گوستگ کہ قومی ء شعر ء گالے ہوارمہ بیت۔ آئی ء شاعری ء ہنرہ ء ہنگپ ”بلوچ راج“ ات ہمیشکا چوش بگش کہ آیک راجی شاعرے بوتگ۔

واجه عنایت اللہ قومی ء شعری کتابانی نام چوش انت۔

۱۔ زرد ء ارمان (1985) ۲۔ دل ء توار (1990) ۳۔ جگر ء کپوت (2000) ۴۔ جلسک (2003)

واجه ء وتی شعراں راجی تب ء نیل یلہ نہ داتگ ء ہے تب ء شعر نبشتہ کتگ انت، اے کتاب شکیل بلوچ ء بلوچی اکیڈمی کونٹے ء راہے دوار چاپ داتگ انت۔ بلوچی اکیڈمی ء اے گران باریں کار ء ڈبہ منی نزوریں کوپگاں دات کہ من شعراں رد ء گچین ء بکناں۔

”بیا کپوت وش نالگیں“ واجہ عنایت اللہ قومی ء کتابانی نہ انت بلکیں آئی ء چاریں کتاباں چہ گچین کرتگیں شعرائی کتاب انت۔ اے کتاب ء سرجم ء چار بہر انت اولی بہر ء واجہ ء سوتی پر بند ہوار کتگ بوتگ انت، دومی آئی ء عہدی رنگ ء لچھانی بہر انت، سیمی بہر واجہ ء دستونک انت ء چارمی بہر آئی ء چار بند ہوار کتگ بوتگ انت۔ واجہ عنایت راجی

شاعرے بوتگ ء آئی ء شعرانی درور انگت ء دیوان ء مجلساں دنیگ بنت پمشکہ آئی ء شعرانی اے نوکیں گچین پے
وانوکیں شریں سوغاتے۔

واجہ ء دل پہکیں ء راج دوستیں مردے ات۔ آمدام پے راج ء آئی ء دیروئی ء واہگ دارات۔ آئی ء مدام وانگ ء
زانگ ء پنت داتگ ات ء بلوچ راج ء ورنابانی وانگ ء وانینگ نیمگ ء دلگوش ات۔
واجہ داں وتی بیرانی ء بزاں 23 اگست 2009 ء سرجم ء گوں لیزانک ء شاعری ء بندوک بوتگ۔

دل نہ ششتنگ شہ بہاریں عہد ء پیماناں تئی

یکبرے ٹپاں کدین ء رند ء دلمانگ کنتے

قومی السی شاعرے بوتگ ء آئی ء درائیں شاعری گوں اولس ء بندوک انت آئی ء شاعری عہدی ء نوکیں شاعری ء
ہواریں دروشمے زانگ بیت۔ زبان سادگ ء اسلوبی درشان لس پھمین بوتگ۔

عجب دورے کہ ما ءے گندگائیں

وتی ساہ کندن ء انت چہ دتیگاں

یا کہ

اگاں اُٹے نہ کشاں من چہ لنخاں

بزاں کہ اے بلوچی ء مڑاہ انت

واجہ عنایت ء شاعری ء گیشتریں تہراں شعر گشتنگ چوش کہ زہگی لپے، حمد، نعت، لپے، عہدی شعر، چار بندی، ء دستونک
نبتنگ۔ بلتے اے کتاب آئی ء کشین شعرانی دپترانت۔

واجہ ء چاریں کتاباں آئی ء شعری کد ء بالادتمرد بوہان بوتگ، ہر کتاب چہ دومی ء جواں ترانت۔ چریشی ء زان بیت
کہ قومی ء ہیل گرگ یل نہ داتگ بلکیں دائم سلگ ء بوتگ۔ بلتے گیشتر آئی ء عہدی دروشم ء شعر واناک انت یک انجیں
شعرے ء چیزے بند دلگوش کن ات۔

بیا کہ کنیں شورے دگہ

زبریں سلاہ ء اسپراں

ظلم ء چہ ہنڈالاں گوجین

کٹ ءِ وتی نندیں وریں
 ڈیہہ ءِ وتی سلہ کنیں
 شوم ءِ لجویں رستراں
 اوپار ءِ صبر ءِ آگہی
 مُز انت تئی وت واہمی

واجہ عنایت ءِ عہدی شعراں ابید آئی ءِ دستونکی شعر ہم باز انت بلتے آئی ءِ اسلوب ادا ہم سادگ ءِ وانا ک انت چشکہ
 دستونک ریختہ، ایہام ءِ ایہام گوئی ءِ نام انت بلتے قومی ءِ ادا ہم سادہ بیانیہ یلہ نہ داتگ پرچہ کہ آئی ءِ کلو ءِ پیام گول لس مہلوک ءِ
 بوتگ پمشکا ہمارنگ کہ مرچگیں شاعر کارمز کن انت وت گڑ لے مانائیں لبر ءِ حیلانی درشانی ءِ بدل ءِ قومی ءِ وتی بلوچی تب
 ءِ بلوچی گالانی کار بندی کتگ چو کہ

رولہ ءِ آس کپت انارکانی
 بیت ربالو شپ تئی زلفانی

من نما راں کہ شپ تہار دیم انت
 الم ءِ روچے کیت ماہکانی

ہے رنگ ءِ دگہ دستونکے ءِ چیزے گالاں دلگوش کن ات کہ

غیر گول من چونند انت مئے تب ءِ حونے دگہ
 آپہ حیلہ زر بہشت انت من پہ راست ءِ تئش تئشاں

مئے مرادانی گدان بستگ ماں سیاہ ڈنی سرے
 چہ کجا ہزام ءِ پلاں من وتی زرد ءِ کشاں

واجہ عنایت اللہ قومی ء اگاں سرجمیں شاعری ء چار ء تپاس بہ بیت داں اے پدربیت کہ آیک عہدی روایتانی نوکیں
 شاعرے بوتگ ء دستونکاں ء اے دگہ تہراں چہ گیش آئی ء کلاسیکل شعرانی تمردی ء جوانی گیشتر انت۔ گڈی ء ہجے گشگ لوٹاں
 کہ قومی وتی عہد ء قوم ء درد واریں شاعرے بوتگ بلئے آئی ء وت گلاہی نہ کتگ۔

نامن عطا نہ سید نئے کہ شاعران مند ء
 من قومی آں ء کناں بال بانزلاں جند ء

اگاں من باج براں سوب ء واہگ ء گوں یقین
 بلاں چو عہدی چراگ ء کہ راستی انت زند ء

بالات حمید

سوت

بلو ہالو بلوئے، بلو ہالو بلوئے
 بہ گوارت موسیٰ ہوراں مروچی
 بہ گوارت گوہریں تڑمپاں مروچی
 بہ مینت سالونک ۽ پاگ ۽ کباباں
 بہ میسینت تلین شاراں مروچی
 مَنغیم ۽ شادی روج انت مروچی
 بلو ہالو بلوئے، بلو ہالو بلوئے

منی سالونک وتی بور ۽ سوار انت
 پہ نازے گورگ ۽ گل ۽ روان انت
 بیارت چندن ۽ عطر ۽ گلاباں
 بہ چندات سالونک ۽ گلگاں مروچی
 بہ چار ات سالونک ۽ مہری گوزان انت
 بلو ہالو بلوئے، بلو ہالو بلوئے

بیارت بچکھاں آبریشم بیگاں
 گورا دات ریشمی جڑ ۽ گدان ۽
 بزورت گنزگاں زر بستگیناں
 بہ شودت سالونک ۽ گلگاں مروچی
 بلو ہالو بلوئے، بلو ہالو بلوئے

عطا انت بلوش، و انا بلوشی
چتور گورته رگام ء شال ء دوشی

اے امروز انت اد ء امروز ء چکاس
وتی بزات انت، گوں بزات ء تیل ء کرپاس
پہ تو سردار ء آس ء آپ ء چکاس
پہ من بیزانگ ء تژنانی وس واس

عطا انت بلوش، و انا بلوشی
من ء سرپد کن ات چے بوتہ دوشی

گناہے نے پساتے نے چشیں پاپ
من ء بیزانگ ء تیرے جتہ ساپ
ادا امروز ء دود ء داب انت آساپ
ادا سردار ء ظلم ء جوپ انت آساپ

بلتے سردار ء ظلم ء مکسدے است
تگ ء تاج ء جہان ء متلبے است

عطا انت بلوش، و انا بلوشی
مبوتیں مئے عدو مئے بزات دوشی

بباں سرپد من ء واجہ سلام انت
تئی بے تاگت ء پونچیں گلام انت
تئی کنت منی نام ء توار انت
گوں من نام ء خدا ء نام ہوار انت

نہ کرتگ من دگہ گیشیں گناہے
منی ازتے دستاں چو کہ کاہے

بگش باریں من ء پرچا گنوک انت
دزش ایت دنان پمن چو رٹوک انت
بہ کول شاعرے دل پہکی شر انت
ادا ہر نابزانت ء زانت شر انت

بہ لوٹیت تہ حیاں ء تیل بندیت
بہ لوٹیت تہ غریب ء ویل بندیت

” اے امروز انت عطا امروز ء چکاس “
ادا ہر کس وت ء لیک ایت دوشش کیاس

پُشیشِ مرد ء ہزار گہتر آ نامرد
 کہ بڑات ء را بدنت مپت ء سر ء درد
 نہ بیت داں مہشر ء اے درد دل ء سرد
 کہ با من ہرچے کرد آں آشنا کرد
 مَبُو قومی تیر کہ زلم ء دیم ء
 گوں بڑات ء بڑات بیت انسان ء پیم ء

قاصد بگش تو دُر دانگاراں

نیل انت زہیروں چوں دل ۽ بداراں

موسم بہار انت دل بے قرار انت

پرچا نیائے تئی انتظاراں

ستلگ کباباں پرتو عذاباں

عشق ۽ تنیگ ۽ من بڈ ۽ باراں

بلبل گجائے اچ من خفائے

درداں دلیگاں من چوں دُچاراں

قومی گنوک انت پرتو ہدوک انت

چے مئے خطا انت من اشک باراں

کبودر برو تو بگش آ گل ء را
تو وت شمشتہ وتی ہمدل ء را

اے سارتیں ہوا مئے دل ء را نہ لگیت
جدائی تئی مئے دل ء را لگیت
چیا کرتگے تو پریشان دل ء را
تو وت شمشتہ وتی ہمدل ء را

قسم وارنگے تو جدائی نہ لوٹے
وفا کہ نہ لوٹے دگہ چیا لوٹے
محبت نزانے تو جست کن دل ء را
تو وت شمشتہ وتی ہمدل ء را

بگش تو گل ء را تو چیا خفائے
وتی دلبر ء چہ پرچا جتائے
تسلہ بدے تو وتی قومی ء را
تو وت شمشتہ وتی ہمدل ء را

گوں ارماناں گر ۽ داراں
 کُجائے تو ترا بیاراں
 تئی درداں شریداراں
 کُجائے تو ترا بیاراں

وقتی بخت ۽ خدا لوٹاں
 تئی درد ۽ دوا لوٹاں
 چُشیں بخت چہ کُجا بیاراں
 کُجائے تو ترا بیاراں

برے دراجیں شپاں ننداں
 پتو و شیں غزل بنداں
 زہیراں من دل ۽ داراں
 کُجائے تو ترا بیاراں

نہ سگیت ایت دل تئی درداں
 ملنگی آہ ۽ آہ سرداں
 پہ قومی ~ مشکلیں باراں
 کُجائے تو ترا بیاراں

جنکاں جنکاں گئے گل
 کوہی پاچن ءِ سیاہ بُروان
 آسکاں دات ترا چٹان ءِ
 کبگاں لڈگ ءِ دابان ءِ

کوہ ءِ تو روئے چے لوٹے
 باغ ءِ تو روئے چے چارے
 حوراں کندگ ءِ لنٹان ءِ
 کبگاں لڈگ ءِ دابان ءِ

مات ءِ گوانزگ ءِ چنڈینتگ
 دوست ءِ چارتہ نازینتگ
 پری یاں دات ترا ماہیں دیم
 کبگاں لڈگ ءِ دابان ءِ

ہردیں قومی ء گندے تو
عطر ء عنبراں درزے تو
کرگوشکاں وتی لحمیں جان
کبگاں لڈگ ء دابان ء

جنکاں جنکاں چکے گل
کوہی پاچن ء سیاہ بروان

او بے وفا او سنگ دل، بیا کھکے منا میل
 بڑگ نہ کُت تو پمُن ءَ بیراں کُتتے منی دل

دل یاد کنت ترا را، برباد کُتے منارا
 ویران کُتے منی دل، بیا کھکے منا میل

بچکندگاں تنکیں تئی مگاں سبکیں
 بے تو نہ بیت منی دل، بیا کھکے منا مل

رنگ ءَ مثال ءَ حورے، گراں ماول ءَ ملورے
 سگت نہ کنت منی دل، بیا کھکے من ءَ میل

نوداں ڈاہ کتگ بیوانک ء
جانی چندن ء بوّا کنت

نود ء جمبراں سارتیناں
شزانت گوہراں نریناں
جمبر اتگ انت بیوانک ء
جانی چندن ء بوّا کنت

مرچاں بلبل ء اومانیں
زرگاں چوش جنت دل گرانیں
بلبل گال کنت بیوانک ء
جانی چندن ء بوّا کنت

دیم ء چومنی آدینک انت
بُز ء جمبرانی شینک انت
چاری قومی ء بیوانک ء
جانی چندن ء بوّا کنت

بیا کہ تئی دیدگان ء چاراں من
 بیا کہ پہ تو گاراں من
 پہ تئی دیدگاں خُماریناں
 پہ تئی مہپراں شپاریناں
 بیا کہ عشق ء گناہ گاراں من
 تو کہ کیفاں منی سر ء نوشے
 منی درداں فراموشے
 راہسراں نشنگ ء چاراں من
 منی راہ ء سر ء نندے
 منی زہیراں دل ء بندے
 تئی زہیراں دل ء چوں داراں من
 قاصد ء تئی منا جبر سر کت
 گشنے دل قاصد ء در کت
 قومی گوشیت شزاراں من

حُسنِ بازارِ اِنْتِ دِلِ خَرِیدارِ اِنْتِ
زِیاخوِ عِشْقِ کِه چوِ گِرْفَتارِ اِنْتِ

بِیا گِراں وَا سَے تِئِ اِنارِکائی
بَلکِن ءِ دَر بَیْتِ سَاہِ چَہِ آسائی
اے نَہ تِرساں کِه زَلْفِ سِیَاہِ مَارِ اِنْتِ
زِیاخوِ دِلِ کِه چوِ گِرْفَتارِ اِنْتِ

جَنّتِ اِنْتِ پَیْنِ تِئِ بَدَنِ باپِیں
مَہرِ اِگالِ زانے دِلِ مَنیِ ساپِیں
واہِگِ ءِ مَہرِ ءِ تِئِ مَنِ ءِ کَارِ اِنْتِ
زِیاخوِ دِلِ کِه چوِ گِرْفَتارِ اِنْتِ

دِیدِگالِ کِیْفِے بِیا بَدَے نِوشاں
ہِرسِ ءِ ہِوشامِ ءِ مَنِ وِتیِ پِروشاں
قِومیِ ءِ زَنَدِ تِئِ گِڈّیِ دِیدارِ اِنْتِ
زِیاخوِ دِلِ کِه چوِ گِرْفَتارِ اِنْتِ

ظلم مہ کن بانک دابانی
او منی جانی گل کہیبانی

و پنگ اوں واب ء تو منی کائے
نشنگ اوں یات ء تو منی کائے
تو منی دنیاے مُرادانی

دزگوہارانی محفل ء نندے
چو منی ویرانیں دل ء سندے
ہم سروے تو دزگوہارانی

چاردہی ماہ ءے تو پر بندے
شمشک ء پیڑگاں سر ء بندے
دوست بے مارا پل بہارانی

چو صدا کشیت قومی گمہرتیں
مہلب ء مسکانی وفا کرتیں

درچتہ ویرانیں دل ء لالے
چاردہی ماہیں دُر شکر گالے

کُنڈ کنت زلفاں مہپراں رندیت
چو گوشے حورے انچو بچکندیت
موگک ء حد ء ہچ نہ انت مالے
چاردہی ماہیں دُر شکر گالے

ایر کنت گاماں دنیاے کرزیت
شانک دنت چماں دل پچ لرزیت
ملگی ڈیلے وش گلہیں لالے

کوٹلی زہیراں من سرا باراں
دل گنوک انت سار ء بے ساراں
قومی گوں درداں نشتہ یک سالے
چاردہی ماہیں دُر شکر گالے

وطن وطن گلین وطن
 مئے شان ءِ وشدلیں وطن
 شادہ ءِ پلین چمن
 مئے گین ءِ جسم ءِ جان توئے
 آزاتی ءِ نشان توئے
 گلانی بلبلانی وطن
 گوں کوہ ءِ دشت ءِ کوچگاں
 برزیں حصار ءِ چیدگاں
 بہشت ءِ سمبلیں وطن
 مئے شان ءِ وشدلیں وطن
 تو بو ءِ مادر ءِ نشان
 تو مہر ءِ ساہگ ءِ امان
 تو توئی ءِ گلین وطن
 مئے شان ءِ وشدلیں وطن

ماتیں گل زمین نورانی
 جنت انت گلین حورانی
 باغے گوں گل ۽ پلان انت
 شہد ۽ شکلیں جوان انت
 سارتیں ساہگ انت نودانی
 جنت انت گلین حورانی

ہر دیم ۽ جڑیں نود بند انت
 وش گائیں رگام شترانت
 بو انت عنبر ۽ عودانی
 جنت انت گلین حورانی

گراں گنجیں زراں سبزیناں
 کوہاں سرومگ ۽ برزیناں
 کنجیں گردن انت پریانی
 جنت انت گلین حورانی

گوری شیشگیں آدینک انت
 سازی ژمبلیں پادینک انت
 دوست انت قومی ۽ چٹانی
 جنت انت گلین حورانی

تئی گماں بازیرں کپتہ بیماراں
دیر مکن جانی بیا ترا چاراں

من دل ۽ بازیرں دارگ ۽ دم برت
تو منا ویلیگیں گماں سر کُت
روچ ۽ شپ ارساں من پتو گواراں
دیر مکن جانی بیا ترا چاراں

آچ تئی درداں بوتگاں شیدا
لیٹنگ کرنے تو نہ بے پیدا
تاں کدی دو روکاں دل ۽ داراں
دیر مکن جانی بیا ترا چاراں

من دل ۽ بستگ تو وفادارے
چے کتگ قومی پرچے ۽ زہرے
بیرگیں درداں بڑگ ۽ داراں
دیر مکن جانی بیا ترا چاراں

پُجری گوری مہنا سری تئی مورداڳاں انگشتری
تئی ملگاں ندریگ باں بیا او منی سبزیں پری

دنتان تئی مثل ۽ جُزانت لُنٹاں تئی چو کا گد انت
مہر ۽ تلاہیں مُشتری بیا او منی سبزیں پری

دستاں تپوکیں تلمل انت، گوش گول کڑی ۽ کٹل انت
کبگے کسانیں سومری بیا او منی سبزیں پری

نندیت ساڑا ایت وت ۽ چاریت منارا بے گت ۽
مہرنگ پلے جھبری بیا او منی سبزیں پری

بچّھاں بچّھاں گوازی واپ نیت ماں چھاں
 اسپ ء لگاماں تازی واپ نیت ماں چھاں
 بیات بچّھاں لیب کنیں دیم ء روچاں شیر بنیں
 پشت نہ گجیں ہچ ارماں واپ نیت ماں چھاں
 مات ء پتاں گوں ناز کنیں دوستان ء امباز کنیں
 بدان ء نیلیں وتی بیراں واپ نیت ماں چھاں
 لٹے بریں سہ گڑی مان ء گجیں چار گڑی
 پٹک چار ایت مئے گڑاں واپ نیت ماں چھاں
 قومی لیب ء کتیت چار ایت بچّاں گند ایت شینزار ایت
 ہالکی وٹیں ماں ہنداں واپ نیت ماں چھاں

ما زرنگیں ما زرنگیں بیا گوں بدیاں جنگ کنیں
چہ ننگ ء تنگ کپتگیں نوں دشمنان تنگ کنیں

ماسی منا قول انت ترا چہ دشمنان آجو کناں
بلکن تئی شیر منی پہکیں دل ء ساجو کناں
جنگ ء پڑء ایر کپیں جان ء وتی دنگ کنیں

مرچاں منی غیرت منا نوکیں حسابے چاریت
چم جہل بیاں، چُزر بیاں آسے منا مانداریت
زبان بہ بیت دپ ء مئے، چتوروت ء گنگ کنیں

پہ گڑنگی، پہ تنگی، پہ بڑگی، پہ بڑہنگی
اے دردناکیں جاور ء ما کپتگیں دا نکہ کدی
گوں بندیاں، گوں سانکلاں پرچے وت ء زنگ کنیں

مہر بدئے مہر بزیر رُژن ء وتی تالان کن
اے بڑگیں راج ء وتی پہ گل ء بالان کن
اُمیتے ء ما نشنگیں دل ء وتی سنگ کنیں

دوست انت مَرا ماتیں وٽن سنیل ۽ شڪارانی وطن
دوست انت مَرا چو دیدگاں پُل ۽ بہارانی وطن

تئی سر ۽ قربان کناں، کوٹ ۽ حصارانی وطن
تئی سر ۽ جان ۽ دیاں، شیر ۽ مزارانی وطن

مچانی سارتیں ساہگ انت نودانی نریں شنگ انت
تئی بیرک ۽ بُرز ۽ کناں حج ۽ میارانی وطن

باگ ۽ بہشت ۽ نیوگ انت جو ۽ تچوکیں چمگ انت
نام ۽ تنیگ ۽ ما زراں کوہ ۽ تلارانی وطن

موسم بہار ءِ و ش بیت پُل ءِ گل ءِ دلکش بیت
شاد انت تئی گونڈ ءِ مزن کبگ ءِ کٹارانی وطن

ہر جاہ کہ چاریں جنت انت نند ءِ نیاد ءِ نوبت انت
شان ءِ تئی بُرز ءِ کناں کیپ ءِ خماری وطن

شہراں تئی میدان تاچی انت دشتاں تئی بگ ءِ ڈاچی انت
شیر ءِ پنیر ءِ منگ انت ماہیں گواہارانی وطن

لیمبو گوما گزائیں براں مورتیں کلیر ءِ کبراں
بزاه انت تئی سبزیں چمن کشت ءِ کشارانی وطن

چٹاں براں ءِ کاراں راہ ءِ تنیگ ءِ چاراں
عشق ءِ تئی من گاراں پرچہ ترا مہ چاراں

چٹاں تئی شرابی لُنٹ انت تئی گلابی
تئی چارگ ءِ من گاراں پرچہ ترا مہ چاراں

بروان تئی چو ماہ ءِ دوست ءِ من ءِ چو ساہ ءِ
راہ ءِ تئی من چاراں، پرچہ ترا مہ چاراں

درداں تئی دُچاراں پرچہ ترا مہ چاراں
بے تو ملور ءِ واراں پرچہ ترا مہ چاراں

عشق ءِ تئی من گاراں پرچہ ترا مہ چاراں
گوں جور ءِ کچلاناں پرچہ ترا مہ چاراں

سجده

کیا لوٹیت؟
 من ء لوٹیت
 منی آ رہسراں نندیت
 منی آ رہسراں چاریت
 پہ من آ واگے داریت
 مناں کہ ناز ء تہروزاں
 ہزار سازاں ہزار سوزاں
 گوئے سر سوچیں امروز ء
 نہ دوست ء دشمنے زاناں
 نہ مہر ء واگے داراں
 دراں ڈیہہ آں وتی کل ء
 دراں نکلاں وتی ملک ء
 مناں کہ چورہ چاراں من
 بلتے گنٹگ کیا کشنگ؟

وتی امروز ء واراں من
 وتی دست ء شزاراں من

پمشکا چورہ چاراں من
وتی راہ گار کتہ گرداں
نزانان چچی ء شوہاز ء

نزانان چے منا لوٹیت
نزانان کئے من ء چاریت
پہ من کئے واہگے داریت

پہ من کئے ناز ء تہروز انت
ہے ساز انت ہے سوز انت
ہے ناسازیں امروز انت

منی داغیں دل ء تڑگل
منی دژمن گور ء پیچ انت
کیا گوں من چُشیں واہگ
بہ ننداں من وتی کل ء
بہ سینگاروں وتی ڈیہہ ء

گش انت کہ قسمت ء ڈوہ انت
بہ جیڑاں گوں دل ء باریں
بیاراں محشریں فکرے
کہ باریں چے گشیت دُنیا؟

پمشکا چورہ چاریں ما
ادا کہ مہرئُلگان انت
ادا کلکوت ء الہان انت
بلتے گننگ نہ کشنگ ما

کچھ ۽ انگرے تڑیشک گپتگ
بھبھور ۽ دلے پیلشنگ

کچھ ۽ میری ۽ تیر کش ۽
بھبھور ۽ شکار کت تیر ۽
عشق ۽ قصے پشکپتگ
بھبھور ۽ دلے پیلشنگ

پٹون مکران ۽ جاہ ات
بھبھور ۽ دلے نادراہ ات
سسی دزگواہاراں گشتگ
بھبھور ۽ دلے پیلشنگ

قومی شاعرے پنجگور ۽
داستان آرتگے بھبھور ۽
میری ۽ توار دور پُرشنگ
بھبھور ۽ دلے پیلشنگ

سرئیں پر تو گرفتاریں
میاریں ماں سرا باریں

منی سینگ پتو چاکیں
اوس تئی زرنگ ء چلاکیں

نہ پھریزیں وتی جان ء
زریں ما پرتئی نام ء

بدیں چم کہ ترا چاریت
وتی درد ء دل ء ماریت

نہ وشئی بیت شہ ہر دیم ء
میاریگیں شپ ء نیم ء

نگاہ کنت رب تئی شان ء
گوشیت قومی پہ دل ء جان ء

تئی بیرک شروناکیں
دلوں پرتو ہدوناکیں

تئی جو تجھ کی شیشگ انت
آپ سار تیں تر ونگل انت

دڑچک ء دار پُر بہار
وش توار بلبل انت

شپ چراگ جنّت انت
نند ء نیاد نوبت انت

ماہکان یا شپ تہار
شعر ء وشیں صحبت انت

وت ماں وت ما برادیں
ہم زبان ء ہمدلیں

نے گلور ء نئے شگان
یک نشان ء یک دلیں

من گشاں ذکرے ء نام ء رحمان ء
 قصبے کاراں لبزے ء پُرمانا

تو اگاں دارے گوہر ء گنجے
 عاقبت کشے یک برے رنجے

تو مسافر ء دنیا تئی سواری
 آخر یک روچے موت ء کنیت باری

چو مکن کارے کہ بے پشوماں
 سورگیں پلکان ء مکش توماں

ہر کس کہ راج ء ملتے داریت
 پہ وتی راج ء سکلیاں چاریت

گندے تو دہر ء آس ء جبروک کنت
 تو بزور پنت کہ پنت تئی آدینک انت

نوں کہ اے دہر ء چم ء وت گندے
 ہر کس انت دژمن وت وتی جندے

تو وت ء پھریز شہ بدیں کاراں
سر ہزار کپتگ دوزبیں غاراں

تو وتی راج ء چو مکن پولنگ
تو وتی دمب ء تو مہ بند ایلنگ

شعر بلوچی ء گال منی وش آنت
شیرکن ء شہد ء براہ ء دلکش آنت

چہ وتی راج ء ماندگاں سولیں
شعر پر بنداں زندگاں قولیں

قومی ء گفتاراں بیا گوش کن
چہ ردیں کاراں باز دگلوش کن

اے گلزمین ماتِ بدل

اے گلزمین ماتِ بدل
دوستِ منِ دانکہ ازل
فریات تئی دردِ انتِ دل
گوشاں کپیتِ دل آپ بیت

تیرے درنیتِ چہ کالب
زوراکِ بِنڈِ گوجیت
تیرِ جنوکِ پسگِ تئی
ہر دیں کہ روچِ بوتِ انتِ بدل

ماتیں وطنِ درماندگے
دستِ شومیں گندگے
ہنچو لگامِ چو حرے

ہرجاہ بگندِ آسِ جفِ انتِ
روچِ انتِ بلتے سیاہیں شپِ انتِ

ظلم ۽ مجبوس خون انت لڑیں
جون کپتنگ انت چو گلڑیں

مات مکھیں همسر تئی
راج ۽ یلیں درور تئی

لنجیں شپ ۽ رهبر تئی
پیدا نہ بیت اے ہلکواں

او گلزین تئی آڈرہی
مارا چو سیاہ مار ۽ دجی
بیا کہ کنیں شورے دگہ
زیریں صلاح ۽ اسپراں

ظلم ۽ چہ ہنڈال ۽ گوجیں
سالونکی ۽ باج ۽ بریں
کٹ ۽ وتی ننڈیں وریں
ڈیہہ ۽ وتی صاف کنیں
شوہم ۽ لچوزیں رستراں

بلوچی پہ منا انت گنج ء گوہر

بلوچی پہ منا انت گنج ء گوہر
بہشت ء نیوگ انت بے مٹ ء درور

منا رستگ چہ راج ء تنگوین ء
منی راج ء زبان انت شیر ء شکر

منے واناں ء داراں دیدگانے
منی چمانی سارتی انت دل ء بر

منی مدی، منی گنج انت ء دنیا
نہ لوٹاں چیشی ء چہ گنجے شر تر

”بلوچی منے وتی شہدیں زبان انت“
نداریت ماں جہان ء مٹ ء ہمسر

منے واناں، منے زاناں تے بوآن
تئی قومی زبان ء نیست درور

پادامنی میریں بلوچ

پادا منی میریں بلوچ
جاں کاہلیں واب ء بہ سوچ

آلم شنگ ماہ ء سر انت
تئی بڈ ء لچ ء پشت ء ہر انت
آ تنگہ نیں بچ ء بچار
پہ لُفقہ یے در پہ در انت

تو واجہے ڈیہہ ء وتی
راج ء دل ء میہے وتی
نام تئی جہان ء جکستگ
گوں اسپر ء زیر ء وتی

پہ ملت ۽ تو مہروان
 دوست بچ ندرائے ساہ ۽ جان
 دوستان بہ بوگوں دوست ۽ جان
 آس ۽ بہ سوچ جوہریں بدال
 اوبادگ ۽ تو کبیر ۽
 قولانی پشت ۽ عومر ۽

تو کپتگے چو ژند ۽ موج
 بیا دژمن ۽ قبر ۽ بہ کوچ

پادا منی میریں بلوچ
 پادا منی میریں بلوچ

سالونک چوٹواں رندان انت

سالونک چوٹواں رندان انت
 بڑاتانی کش ء رندان انت
 ورنائیں دلے کندان انت
 من پہ ملگئیں ء سالونک ء

سالونک ء وتی نازیناں
 جن ء گورگ ء گوازیناں
 شاریں کلہے ء نادیناں
 من پہ ملگئیں سالونک ء

سالونک چندن ء بو ء کنت
 مسک ء عمبراں جیگ ء جنت
 پلین اسپرے بڈ ء کنت
 من پہ ملگئیں سالونک ء

سوارنت ده سدی نریان ء
 زرمشت ء ہمیلے میان ء
 دنزے چست باں آزمان ء
 من پہ ملگئیں سالونک ء

دلبر من ء کہ یاد کثیت

دلبر من ء کہ یاد کثیت
دردے دل ء چہ یاد کثیت

نندیت گوں جو ریں دژمن ء
تژن ء شگاناں جنت من ء

وہدے کہ ٹہل ء داب کنت
زرد ء مٹیک ء آب کنت

پشک ء سرگے ملل انت
دست تلاء ء تلمل انت

بیا کہ بہار ء موسم انت
قوچی گوں اندوہ ء گم انت

شترنگ من ء کہ یاد کثیت
دردے دل ء چہ یاد کثیت

تنگ کپتگاں اچ دوریاں

تنگ کپتگاں اچ دوریاں
وزیں دل ء مجبوریاں

من ونگ انت زیر ء زبر
یات انت من ء پیش ء جبر

نودتی سر ء ساہیل کن انت
حال ء دلیگاں سر کن انت

مارے منی کمزوریاں
وزیں دل ء مجبوریاں

قومی گناہاں کم بزان
بیا کہ بہ نندیں زان پہ زان

قندیل بلیت بالو بہ سُچ انت

قندیل بلیت بالو بہ سُچ انت
 مس جاں نہ سوچاں انساناں
 من عہد ۽ پکراں گرداناں
 تئی زانت سُتگ چو ناداناں

دنیا ۽ دو روج ۽ مہماناں
 تو نیزگارے مس ہزگاراں
 زند ۽ گریشگ ۽ نامداراں
 تو مہر نزانے کرباناں

انصاف ۽ ترازو تو پروشگ
 نکش وپا ۽ سُشگ
 وہد ۽ تو نہ منے داسپاناں

من وہد ۽ پکاراں رُژن ۽ چراگ
 حائل ۽ مہراں شے ۽ داگ

او ظالم زانتی چے زانے
 تئی ہوش سُتگ چو حیوانے

من عہد ۽ پکراں گرداناں
 تئی زانت سُتگ چو ناداناں

اوزور زور اکیں جبین

او زور ء زور اکیں جبین
اچ تئی ہز ء چیر نہ بین

یل کن وتی زور اکیاں
مارا مچار پہ بڑگی
چو پیش مدار بیم ء وتی
پاداں متراپیں شیریاں

نے اچ تئی بیم ء ہز نہیں
چہ گونڈلیں تیراں تچیں
ما شیر ء مزاری پسگ نیں
بیم نہ بنیں پہ تولگی

پیلی سِلے داریں گُور ء
 شیرِی جگر ماں ڈُور ء
 گُپتاریں گون انت فاضل ء
 پد گپتگاں ما حائل ء
 دُریں ظہور شاہ ء یل ء

پرچا نصیب ء مُرَجگ انت
 جی ء دلیں آژردگیں
 اُپار کُشیں بے گوئیں
 سیٹ ء نپ ء اے مومیں
 تاوان کتیت ما دلیم نین

حکم ۽ خالق ۽ ستّاریں

حکم ۽ خالق ۽ ستّاریں
 دُڙیں محمد ۽ تاجداریں
 کَلّیں انبیاہاں یاریں
 اصحاباں رسول ۽ چاریں
 کوہنیں دفترے ما کاریں
 پیشی قصّہ گوئداریں
 ہست ات مردے شیواریں
 عقل ۽ دانش ۽ ہُوّاریں

عقل ۽ زانگے برجاہ ات
 بخت ۽ طالع ۽ ہمراہ ات
 مال ۽ دولت ۽ بسیار ات
 ڈیہہ ۽ ہلکواں نامدار ات

روچے گوں دل ۽ جیڑان ات
 بخت ۽ گوں وتی جیڑان ات
 عقل ۽ گوں بٹالاں کپت
 ہوشے شہ سرا چو رپت ات

گشتے من ننگداں خواری
بخت ء گوں کتے غداری

میٹے نہ گپت شر بخت ء
عقل ء باشگواں کپتہ

گشتے گوں دل ء یک روچے
بخت ء بل لگوریں موچے

عقل وت گوں من ء ہم نیاد انت
درساں شریریں مئے سیاد انت

بخت ء گشت گوئے شرزانتگ
نوں کہ گوں من ات پیڑاتگ

رئین کہ من جدا باندات ء
زانے تو وتی گوں گوات ء

بخت ء نوں وت ء گستاکت
اشتے مردک ء تہنا شُت

مردک کپت اد ء بیگار ء
روچے ڈنڈکت سردار ء

روچے کپت سرے اوگار ء
 روچے رولہ ء کپت گار ء
 مردک نوں اد ء حیران بوت
 لوگ ء بانک یے بیران بوت
 زانتے کہ من ء تاوان بوت
 پیشی کارپداں شویمان بوت
 درشت نوں پدا بخت نیگ ء
 دیم پہ جنگل ء ڈیہہ نیگ ء
 دیستے لاگریں یک شیرے
 کپتہ ماں لد ء سر بیڑے
 شیرے دیست ہے مرد ء را
 گشتے اہتگ نئے دیدار ء
 گشت اے مردک ء بے بختیں
 پیش ء چپتگ ء جخت جختیں
 شوہاز ء روئیں بخت نیگ ء
 دیرے کت نہ نیبتیں منیگ ء

شیر ء گشت ہے مرد ء را
 جست کن تو وتی بخت ء را
 من چو لاغر ء بے ساہاں
 دیر انت کپتگ ء نادراہاں
 چے بوریں بہ بیں من پڑور
 نادراہی منی بیت نیں دور
 مرد ء دیم وتی برز ء دات
 دیم پہ جستگیں بخت ء دات
 دیستے قندباریں باغے
 مان انت ے ہزاری لاگے
 ہنچوش لاغر ء کمزور انت
 پیچ انت تو گشے کہ کور انت
 مرد ء یک دے ساسار ات
 باغ ء نیوگان شر چار ات
 اسپ ء جست کتگ مرد ء را
 مرد ء دات وتی حال ء را

رند ء کپتگ اوں بخت نیگ ء
 بلکن نوں پدا بئیت میگ ء
 گُشتے تووتی بخت ء گُش
 من ہم بوٹگاں چوٹش ٹش
 پرچہ چو نزر ء واراں
 کپتہ لاغر ء بیکاراں
 سو جے تو من ء ہنچیں دے
 پزوری منی واپس بے
 واجہ کہ چدا پاد اتکہ
 دپ کپتہ گوما آدرچک ء
 تاکے چو گشے دار زرد انت
 حُشکیں چلگ ء سرگرد انت
 دزچک ء نوں گوں ہمے مرد ء گُشت
 گپے تو من ء باریں گُشت
 اینگو تو چیا تران ات
 ماہ ء منزل ء بران ات

مردء گوں ہے درچک ء گشت
 بخت ء نون جتہ مارا پُشت
 رنیں پہ پنگ ء بخت نیگ ء
 پیشی نوبت ء تخت نیگ ء
 درچک ء چو کلہ دات آرا
 گشتے چو بگش بخت ء را
 چوں من دور کناں ویل ء را
 تاکاں زردی ء میل ء را
 تاک اوں بنت وڑ ء پیش ء سبز
 دز نیاداں بباں گوں ہم کرز
 واجہ نون چداں پاد اتکہ
 دیم پہ منزل ء راہ کپتہ
 دیستے یک گدانے سیاہیں
 ماننتے جنکے ماہیں
 توار انت مولدے رہچاریں
 بیا کہ بی بی ء را کاریں

واجہ کئے حیراں بیت
 وہدے مولدیے توار ء دیست
 جُست کت بی بی ء ماہین ء
 چونی اہتگ ء ہنکین ء
 گشتے من پدا بخت ء ریں
 واتر ء شمنے ہند کائیں
 بی بی گوں ہے مرد ء گشت
 بخت ء را بہ کن تو اے جُست
 دیر انت کپتگوں شہ کار ء
 گرسٹ ء غم ء اوگار ء
 لوگ ء واجہ اول بیران بوت
 بگ ء گوڑم اول ویران بوت
 صحب انت یاں گلےیں بیگاہیں
 زندوں دوزخ ء پیمائیں
 بخت ء گش من ء سو جے دے
 پیش ء زند منی چونی بے

مرد کہ شُت شدا اشتاپی
 دیستے بخت وتی بے تابی
 درچکے ء بن ء پہ وابی
 پیش پادے جتے پہنادی
 گشتے تو من ء رمہینتہ
 عمر ات چو منی کوٹینتہ
 بُست کن اہتگوں تی رند ء
 نیلاں نوں ترا تاں زند ء
 بخت کہ بُست بیت شہ واب ء
 گشتے دیستگے چے راہ ء
 حالاں آرتگیں دے مارا
 مرد ء گوں وتی بخت ء گُشت
 مارا تو جتہ پرچا پُشت
 حالاں آرتگیں دلگوش کن
 رندا تو من ء پہ ہوش کن
 پیسر دیستگوں یک شیرے
 سکت ء لاگر ء سر بیڑے

شیر ء گشت من ء سو جے دے
 زورا کی منی واپس بے
 چے بوریں بہ ہیں من پر زور
 پیشگیں وڑ ء زرنگ ء زور
 جا ہے دیستگوں یک باغے
 ماننتے ہزاری لاگے
 بور ہم لاگر ء کمزور ات
 چٹاں چوگشے کہ کور ات
 بور ء گشت من ء سو جے دے
 جان چوں منی حرکت بے
 اود ء دیستگوں یک درچکے
 تاک ء بے گوم ء زرد چکے
 درچکے ء گشت من ء سو جے دے
 چونیک ء منی سبزی بے
 رند ء بی بی یے من دیستگ
 گشتے کہ منی مرد مرتگ

بخت ء گش من ء سو جے دے
 وشیک اوں پدا واپس بے
 بخت ء کت گوں ہے مرد ء توار
 ہئے کن تو برو عقل ء بیار
 دوئیں ما کہ ہیں گوں تو یار
 گڑ ء شر بنت درستیں کار
 گشتے تو بزور اے سو جاں
 بنداش خاطر ء گوں موجاں
 وائر کن برو ماں لوگ ء
 زال ء را بگش مردے گر
 رند ء بے دلانی سمر بر
 درچک ء را بگش تئی چیر ء
 کنڈ انت دولتے شہ دیر ء
 ہرکس در بہ کنت اے گنج ء
 شہ تو دور کنت تئی رنج ء
 تاک ات زامریں بنت نیں سبز
 مچانی کش ء بے ہم کرز

اسپ ء را بہ گش سوارے چار
 رند ء زند بیت تئ ہموار
 شیرے ء را بگش مردے بور
 بختیے نے بہ بیت نیکہ زور
 عقل ء نیمگ ء بیت نیں کور
 رند ء بے دوبارگ پڑور
 زال ء گش من ء تو سور کن
 رنج ء محنتاں اوں دُور کن
 گشتے بخت وت منی لوگ ء کئے
 سور ء چے کناں بے موہ ء
 درچک ء گشت منی گنج ء بر
 زند ء سیر بے تو آسر
 گنج ء چے کناں من تنیگ ء
 کلّیت نیں بخت منی منے لوگ ء
 اسپ ء گشت من ء تو سوار بو
 تانکہ زندگ ے رہوار بو

مرد ء گشت نہ لوٹیں سواری
 بختوں کئیت نہ گندیں واری
 بخت منی بچ نہ بندیت دروغ ء
 الم کئیت منی آ لوگ ء
 اہت پہ لاگریں شیر ء وت
 شیر ء گشت کجا انت تی بخت
 عقل ء ہم ترا داتہ پشت
 شیر ء زہر کنی دنان درشت
 شیر ء گر گے جت جپ کت
 مرد ء را دو را ہے کپ کت
 قومی گشت ترا بو شیوار
 گوشدار قصہ ء رند ء چار
 بخت ء گوں پکن عقل ء یار
 گلڈ ء شربنت دُرستیں کار
 بخت ء پشت جنگ مردار ء
 عقل ء ہم یلہ کت آرا

بخت ءَ کہ نہ کت ہمراہی

مردار ءَ را جتے ناڑاہی

چنگی تو وتی چنگ ءَ بیار

زیلاے بکن بام ءَ سوار

اللہء نامء ہر دمء بے کیاس گراں

اللہ ء نام ء ہر دم ء بے کیاس گراں
 پہ نبی پاک ء واہگ ء دیدار ء زراں
 محشر ء گر میں ساعت ء صدق ء باوراں
 شہ گناہانی بازی ء صد وار مراں

توبہ ء الہان گوں سر ء سار کناں
 ریچاں ارسان ء دیدگاں آپدار کناں
 بانزلاں کلک ء گوں وت ء شیوار کناں
 پرشنگیں زند ء مدّی یے یادگار کناں

میچڑ انت جیگوں دیدگاں گورتہ بے حساب
 گون انت چوشے ء حائل ء مہرانی زراب
 ثوب کتہ درداں مستی ء رپتہ بے حساب
 نیلنت آرام ء پلگد ء دردانی عذاب

دیسٹگوں لالے در دپ ء انداماں گچیں
 قصہ یے کاراں من وتی عشق ء پُر غمیں
 ہست دوست دارے اچ منی درداں بے غمیں
 دست ے ہنیک انت سنٹے برزء انت دل جمیں

دیدگ ۽ آسکی کچل انت بروانے کماں
چاردهی ماہے چو گوشتے روکنت درجہاں

ہنجریں پونزے لیٹہ لنت ۽ جو کم انت
پر منی حال ۽ سئی نہ انت چوکہ کچل انت

ہردکیں لنت ۽ کرومگنت گل سحر ۽ بریں
کہکر ۽ پشت ۽ چیر بیت ماہے ظاہرین
رنگ ۽ گوناپے چو ابیض ۽ انت پدیریں
کنلاں پیچیت گار کنت حسن ۽ کافرین

مہراں شنگیت کہکراں ماہے چیر بیت
وہدے نسکدیت کٹے شہ پیل ۽ پر بیت
کنلیں زلفاں پیچ دنت دل میئے سیر بیت
نامے گوں نون انت زیے ماں پشت ۽ ایر بیت

نازکیں آہو گردن ۽ ماہیں دزمب گوری
یک شپے واب ۽ آہت منی مہرنگیں پری
چو گوشتے آہوئے ہما گوآش دیئے چری
لڈگے انچوش انت گوشتے کبگے تل سری

ملگ ء ڈیلے تیر جنت زرد ء بامری
 پہ کہیب گاماں ایر کنت چاہی چہسری

تاب دنت گواپاں چومن ء گندیت سراپ کنت
 مئے دل ء سُمبیت سینگ ء مثل ء آپ کنت

پہ کلہہ چمّوں کپتگ انت ماہ ء درور ء
 شہ حیا دیم ئے ڈگتگ شار ء اندر ء

من دل ء پُرس ات نون بچار بے زانگ ء
 اے من ء لیک ایت انچو کہ مثل ء شوانگ ء

اے نزاتگ من کہ گوں جتہ جوریں دژمناں
 اے منی جوریں دژمن ء ناہودیں بداں
 کیگد ء مہر ء زندگیں روچاں زراں
 شپ کہ چار پاس انت مس دو صد رند ء مراں

کیگد ء عشق ء وہدے کہ پابار چست بنت
 چمّ منی ہنچو سستگیں استال ء سید انت

من دل ء جزماں کیگد ء ہست گوں من وفا
 شمن ء پڑینتگ منی جوریں دژمناں

ظالمیں ظلم انت اے کن انت سحر ء ساحری
 شہ خدا تُرس ایش نیست کہ اے کارنت کافری

من وتی اُمیت بست پما شاہ ء داور ء
 نے پما پیر ء لکڑ ء نے پہ ساحر ء

نے پما مُلاہاں کن انت سحر ء ساحری
 نے کہ پہ جاتوگاں دلاں کش انت ظاہری

قومی ء عرض انت گوں وتی شاہیں قادر ء
 گوں من ء کیگد مہر پکنت تانکہ محشر ء

پہلوان چنگی تو وتی چنگان ء بیار
 کیگد مہر ء دوستی ء گالان ء پسار

دیدگاں ارسوں دائم ۽ کیلاں

دیدگاں ارسوں دائم ۽ کیلاں
غم تئی مارا زندگ ۽ نیلاں

من رواں کوہ ۽ جنگلاں تزاں
ڈنگر ۽ شنز ۽ کنڈگاں بڑاں
ماں گنوکاں کہ ماں لداں ویلاں
غم تئی مارا زندگ ۽ نیلاں

گواڑگ ۽ پیل ۽ موسے وٹھیں
رنگ بہارانی براہ ۽ دکشیں
سنکل ۽ بنداں کید ۽ اشکیلاں
غم تئی مارا زندگ ۽ نیلاں

زندگاں عشق ء پوچگلاں میناں
 ہچ نہ انت دنیا پسن ء بیلاں
 غم تئی مارا زندگ ء نیلاں

یات کہ کابنت تئی حال ء بدحالاں
 درد کہ کابنت مس کشاں چہالاں
 گز یوگ ء بازیں چم منی کیلاں
 غم تئی مارا زندگ ء نیلاں

من شے مرید آزر دگیں

من شے مرید آزر دگیں
 تیر وارنگ اوں داگیں دل ۽
 پہ حائل ۽ ماہیں گل ۽
 انجو گنوک ۽ بے دراں
 ماں مکہ ۽ در پہ دراں
 ارز ۽ کپوتیاں گوں براں
 بیایاں منی حال ۽ برات
 حائی منی ڈول ۽ زریٹ
 بوم ۽ منی درد ۽ گم ۽
 نے کہ سر ۽ سرگواپ کنت
 ماں چاکر ۽ کوٹ ۽ تہا
 چو بندیاں زہیر یگ جنت

او دوست منی ساہ ءِ نپس

او دوست منی ساہ ءِ نپس
 بیا کہ ترا پنتے دیاں
 پنت ءِ منی بند چادر ءِ
 بانداں ترا اے کار دنت

راجے تئی بیزانگیں
 میشانی رند ءِ شوانگیں
 من کہ پتو دردے وراں
 من کہ پتو اینکہ زراں
 تو اے مگش دیوانگے
 زانت ءِ زبہریں شوانگے

پاداں وتی تڑا سبل کناں
 لُٹاں وتی تڑگل کناں
 من پر تئی وش وادی ءِ
 انجو زراں انجو زراں

نے شپ من زاناں نے کہ روچ
 لیک ے من ۽ دیوانگے
 مہر ۽ بدل آس دے
 پہ دژمنی چارے من ۽
 اے وَ نزانے من کیاں
 اے وَ نزان ے من تی
 درد واری ۽ رنجیگ باں
 رنجیگ باں پر تو ندام
 او دوست منی ساہ ۽ نیپس
 او دوست منی ساہ ۽ نیپس

ہما کہ سجد گے مہر ء دل ء دات

ہما کہ سجد گے مہر ء دل ء دات
 منی خون ء تہا دردے روان دات
 شہ درد ء شکی چاڑے من ء دات
 ابیتکی ء گے کوہیں سر ء دات
 پدا بستے دل ء گوں آہنی پلک
 دیار ء کسہ یے روح ء روان دات

ہما پند ء بدین بیرانی توار ات
 ہمک مہر ات کہ تلکانی شکار ات

پہ وشیں دانکے ء تو، تومرا کت
 رگام گورتیں دل ات رنج ء زد ء شت
 زہیر ء تپتگیں نال ات دل ء کت
 وتی پدنتگیں درد ات زبان کت

ہمک دوست ء ہمک پیشانی کزچک ات
 ہمک درچک ء سر ء جورانی پل ات

اُبتانی چراگ ات، مر مرانک ات
 ہے دنیا بدل پہ دید ء دانک ات
 کسے زر ء کسے لب ء شپانک ات
 بتانی سجدگ ء ہرکس رزا ات
 دل ء جنت منی چو دوزہ ء ات

شہ دنیا ء رواجاں سیہ تپے دنت
 دل ء ماں دوزہیں آس ء چگل دنت

نپس گیریں ہے وہد ء رواج انت
 اد ء دودانی سلّیں کسہ دزاج انت

حسد ء حاجتانی منزل ء گوانک
 شپ ء بیوابیان ء بر دو پدیانک

اد ء ہرچی کہ کنت ماناندار انت
 منی ڈولیں مُج ء دنزاں گار انت
 بکنت نیکیں، بدینے زہر مار انت
 دل ء سودا جنوکے بے میار انت
 پہ زر ء لالچ ء درور تیار انت

چراگے گون ء روت، راہ ء چہ گار انت
 نہ گپتگ کس ء ارزاں، گزائیں بار انت
 ”اے امروز انت، ادء زندے پکار انت“

بزیریت عہد ء قنذیل ء درنیت جوآن
 بہ پُروشیت شانتلانی گزائیں وایاں
 بگوازینیت دزہیں بلانی دزنکاں
 زبان ء پتچ بکنت کُو کُو پہ تزان ء
 درنیت سُہتگ دلے پہ دید ء شان ء
 بکنت جست ء میارانی بتان ء
 کہ ابیتکی دائی سودایے پرچا

نہ انت دنیا کہ گوں کسے بہ مانیت

نہ انت دنیا کہ گوں کسے بہ مانیت

بہ بیت شاہے ماں اے دنیا نہ مانیت

بہ بیت نوشیرواں گوں عدلء شاہی

بہ بیت نمرود گوں دروغیں خدائی

بہ بیت پٹوں گوں سرداری قلات ء

بہ بیت سستی گوں بھجھور ء پہ یات ء

بہ بیت انت حمل ء جبیتند مزاری

بہ بیت نیں زحم جنیں چاکر گوں باری

بہ بیت نیں شے مُرید گوں دُربانی

بہ بیت مہگونگیں حائل دُنانی

بہ بیت وش زیملیں فیضک گوں چنگ ء

بہ بیت سید ظہور شاہ لچہ رنگ ء

شنگ بازے شہ اے دنیا یے فانی

اد ء کسے نہ متگ نیکہ مانیت

یات من ء اتکہ پیشی نیں دَوَرے

یات من ء اتکہ پیشی نیں دَوَرے
 بادشاہ بوتہ مئے اد ء گورے
 نام فرنگی ء طاقت ء زورے
 عقل ء صراف ء چم پچیں کورے

تاں دو صد سال ء بوت اد ء والی
 بم بروت بوت ء کُرتے دَلالی
 کُرتے ہندوستان شہ دولت ء حالی
 کش ات ء برتے بیدے جنجالی

خان ء سردارے چیر چت انت سرجم
 جارے پڑینت کہ بت شتا بے غم
 بید کہ دیوان دگہ ہچ مدارت غم
 ڈہل ء سُرنا ء روک کن ات سُرم

مولد ءِ ٹیہہ ءِ نوکرے باز ات
یکے دومی ءِ گوں گؤر امباز ات
لشکر ءِ اُردے کولڈی داز ات
لائقیں سرداراں گوں ہمزاز ات

گپ ءِ گفتار انت دور فرنگی ءِ
اے ہما دور ات کور ءِ گنگی ءِ
وت پہ وت برات ءِ خانہ جنگی ءِ
وانگ ءِ رُژن ءِ علم ءِ تنگی ءِ

تنگی ءِ تہلی چہ کساس گوستہ
ہنگہ سردار چو لیڑہ ءِ مسہ
زر ءِ شاہ سردار ءِ منے سرا بستہ
لٹ گزیرانی منے گردن ءِ استہ

اے فرنگی ءِ کار ءِ کردار ات
ظاہر ءِ دوست ءِ پُشت ءِ خدار ات
نے پہ راج ءِ نے پہ سردار ات
آ وتی مکر ءِ مرکب ءِ سوار ات

قصہ ء گوشدار ء بہ بو راضی
 وت وتی تاوان ء نف ء قاضی
 جنگِ گوکِ پزوش بیت یاکنہ گومازی
 گوں ہما جنگ نیگاں بہ بو غازی

چو مہ بیت زند گوں گنگد اماں بے
 چولک ء پنڈگ تچک ء تالاں بے
 امسر ء سیالانی شگاناں بے
 پہک زاناں کہ کئے سیالاں بے

نون کہ مئے راج ء بزگی زرتگ
 وانگ ء زانت ء سارت ء سنڑتگ
 اے بزاں بخت ء طالع اش مُرتگ
 پُل ماں گل سحر ء شاخ ء گیمُرتگ

ظلم ء زورانی شپ شتہ روج انت
 درد ماں پادان انت دشمن ء مویج انت
 عہدہ پیمان کن نام ات بلویج انت
 منزلت دُور ء روج نیم روج انت

ساہگ ء سارتیں نشنگ ءے دلبر
 نون نہ بیت ظلم مئے سراچ بر ؟
 وت بہ بو راج ء وت وتی لیڈر
 نوش ء جان ات بیت سوب ء باغء بر

” او منی بیل ء ہمدلیں یاراں “
 گوش بدار ات اے قومی ء گالاں
 شکل ء شہد ء نگرئیں لالاں
 بیتگ ء شہران اش کن ات تالاں

بورینتگ دل ء را چیاں

بورینتگ دل ء را چیاں

دست ء وش بوئیں ہئی یاں

پاد ء زیملیں پادینکاں

چم ء کنجلاں سیاپیناں

لُنطانی تنگیں رگاں

زلفانی زباد ء بوواں

گوشانی کڑی ء دڑاں

ریزیں مہپرانی گواپاں

بُروانک ء کمانیں کُنڈاں

آسکی گردن ء کُنڈیگاں

کبگی لڈگاں کھیناں

بچکنداں تنک رنگیناں

پرساں چہ دل ء زہیرنالیں

بورینتگ دل ء را چیاں

پنت منی گوں تو دائم ء ایش انت

پنت منی گوں تو دائم ء ایش انت
 وشنیاکانی تی ہنر گیش انت
 تو وت ء دائم نون بکن ہوشیار
 زیر منی پنت ء گوں دل ء گوش دار

ما بلوچانی پُسگیں سولیں
 چو نہ نیں بے دم دشمن ء بلیں
 ما وریں سوگند ء کنیں اقرار
 زیر منی پنت ء گوں دل ء گوش دار

گوانزگ ء چنڈینتہ ترا مات ء
 ڈروہی ء گوندو اش ترا داتہ
 سر مڑاہانی بیت تی نامدار
 زیر منی پنت ء گوں دل ء گوش دار

ماں پشی پاساں گوں غماں جیڑینت
 نیولی تیتیاں تراؤں رودینت
 پہ وتی راج ء تو بہ بو غم وار
 زیر منی پنت ء گوں دل ء گوش دار

او بلوچ پہ تو سکّ من ۽ نازِ انت
 لک ستا کرزے تئی شرف بازِ انت
 سکی ۽ روچ ۽ تو بہ بو شیوار
 زیر منی پنت ۽ گوں دل ۽ گوش دار

گوں وتی ڈیہہ ۽ شان تئی بُرزِ انت
 ساگلے پر تو الم ۽ فرضِ انت
 گرک بجن بُرز ۽ رونگاں ایرآر
 زیر منی پنت ۽ گوں دل ۽ گوش دار

بیا بلوچ مرچی روچ تئی وشِ انت
 تئی مُرادانی منزل دل کشِ انت
 بیا تپاک ۽ تو چیلک ۽ مُہر دار
 زیر منی پنت ۽ گوں دل ۽ گوش دار

تئی وطن قومی سکّ ترا دوستِ انت
 لک ستا کرزیت ساہ تئی اوستِ انت
 آ تئی بوجیگ تو بہ بو آچار
 زیر منی پنت ۽ گوں دل ۽ گوش دار

منی سسّاء کپوت چہر کن ے باریں کدی کائے

منی سسّاء کپوت چہر کن ے باریں کدی کائے
بیا ایمنی ے روچ باریں کدی کائے

مرچی اے جہان ے پہ کجام جاو ے گنداں
گوئی ے تہا جون ے وتی برات ے بہ گنداں
ناہن تو مروچی چیا چہ گوشت ے جتائے
بیا ایمنی ے روچ، باریں کدی کائے

لوگانی تہا آس انت دمکانی تہا آس
نیست انت یک جگر سوزے بکنت ایمنی ے واز
بے ایمنی ے آس ے بیا کشیں پرچا نیائے
بیا ایمنی ے روچ، باریں کدی کائے

چست بہ کن چٹاں من ترا چاراں

چست بہ کن چٹاں من ترا چاراں
تو بے وپائے پر تو من گاراں
درد اندوہاں دل منی بند انت
واہگ ء پُرس ء بے وسیں زند انت

مرگ ملان انت، من ترا ماراں
تپتگیں نالاں بند پہ بند داگاں
چوشے مرید ء حائل ء یاداں
گزانیں اوپارے ماں دل ء داراں
پُل ہزام ء کنگ انت ماراں

گوں زر ء موجان دل منی ہور انت
دوست تئی ارمان مئے سرا زور انت

گیش کتگ نکستیں رنج ء آلاتاں
مئے سر ء زہر ء زبریں شہماتاں
قومی ء بلبیل ہردو لاچاراں
تو بے وپائے پر تو من گاراں

گل بدن آسکے ماں بہارانِ انت

گل بدن آسکے ماں بہارانِ انت
چاردہی ماہ گوں دزگواہارانِ انت

دیدگاں آسکی کتیت من ء چاریت
انگرے روگیں منے دل ء داریت

گونگ ء جانی جمبری شینکے
گل منی دیم ء سہر ء آدینکے

مہلباں شان ایت مسک گوارانِ انت
آسی پلے گل بہارانِ انت

ساز کنت دردے بارت منی واب ء
تیچ کاریت ء دنت من ء تاب ء

قومی ء سُہریں نال دارانِ انت
چاردہی ماہ گوں دزگواہارانِ انت

دمانے و پتنگ ء نالاں

دمانے و پتنگ ء نالاں

دمانے توستگ ء سرداں

نزانان دل چیا جیڑایت

نزانان اے کجام درداں

شپ ء استال منی گواہ انت

منی دردانی دوزواہ انت

گنوکاں من اد ء گرداں

نزانان اے کجام درداں

مروچاں پٹی ء بندیت

من ء گند ایت بچکندیت

پلاراں گلہء زرداں

نزانان اے کجام درداں

گنوکِ اِنْتِ دِلِ مَنِ بَارِيں
زِمَانِگِ مَتَلَبِ ءِ يَارِ اِنْتِ

دِلِ ءِ دَرْدَاںِ وَتِي گَرْدَاںِ
نَزَانَاںِ اے کُجَامِ دَرْدَاںِ

کَدِي تُو قَوْمِي ءِ چَارِي
کَدِي تِيرَاںِ سَرِ ءِ گَوَارِي

نہ تُرْسَاںِ آہِ ءِ آہِ سَرْدَاںِ
نَزَانَاںِ اے کُجَامِ دَرْدَاںِ

ما بلوچیں ما بلوچیں ما بلوچ

ما بلوچیں ما بلوچیں ما بلوچ

ما وتی آزمان ء بڑزیں ماہ ء روچ

ما بلوچیں دوست داریں راہ ء دین

ما وتی آزاتی ء کرتہ یقین

اے نہ سگیں کہ بہ بیت چو در ء دوچ

ما وتی آزمان ء بڑزیں ماہ ء روچ

ما بلوچیں کینگ ء چو لیڑ ہیں

پہ وتی حق ء پدا ما سوگہیں

شل ء زوریں کنٹگاں ظلم ء بہ سوچ

ما وتی آزمان ء بڑزیں ماہ ء روچ

ما بلوچیں ما وفاداری کنیں

گوں وتی دوستاں ما دلداری کنیں

سنتی محکم ما داریں روچ پہ روچ

ما وتی آزمان ء بڑزیں ماہ ء روچ

ما بلوچیں پہ وتی ننگ ء مریں
 شہ بداں جو ریں وتی ہیرا گریں
 ما نہ لوٹیں کہ بہ ہیں چوژند ء موج
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روج

چہ سراوان تانکہ حب ء بیلہ ء
 چہ خراساں تانکہ خاک ء دہلی ء
 ما براتیں ما تپاکیں تاں پنوچ
 ما وتی آزمان ء بزریں ماہ ء روج

نے مرا مٹ ء مثال ء درورے
 دروشم ء رنگ ء نداریں ہمسرے
 دشمنان دوست نداریں شپ تاں روج
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روج

مئے جواں شیر ء مزاری گلڑ آنت
 پہ وتی ج ء میاراں گوں لڑ آنت
 گر ء مہمیزاں نہ بنت اے پڑ ء بوچ
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روج

ما بلوچ بیر ء گرگ درد انگیں
 ما وتی ننگ ء میار ء پانگیں
 زیر منی پنت ء دل ء بند ء بدوچ
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روچ

ما سلاہاں پہ مڑا ہے برکنیں
 توپک ء زہم ء ہمسیلاں گورکنیں
 آس ء آشوبے گوں زہم ء لوچ
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روچ

شہم کنت چو کہ گروک ء منے سگار
 قومی اے گالاں بندیت پہ قطار
 پہ بداں اوست نہ بنت میریں بلوچ
 ما وتی آزمان ء بُزریں ماہ ء روچ

ماپہ وطن، وطن پہ یار

ما پہ وطن، وطن پہ یار
 وائے وطن حُشکیں دار
 بیر نہ بیت مئے ہجر گار
 وائے وطن حُشکیں دار

ما تئی بچیں میار جلیں
 مہر ء تپاک ء ہار ملّیں
 ہمت ء سکّیں کوہ ء تلار
 وائے وطن حُشکیں دار

چم سکت انت ترا چاراں
 نازاں تنیگاں پلگاراں

پہا مہر ءِ رگاماں گوار
وائے وطن حُشکیں دار

توئے مئے ساہ توئے مئے جان
سیریں لاپ ءِ بُرزیں شان
وطن ماتئی میاراں بار
وائے وطن حُشکیں دار

پہ تو قومی مُراداں بار
وائے وطن حُشکیں دار

نیلیں زِ ران انت مکران

نیلیں زِ ران انت مکران
 زریں بُگان انت مکران
 بُز انت تئی عزت ءِ شان
 قربان بہ بیت مئے جسم ءِ جان
 پر تئی بہشتیں کوچگان

بُز ءِ بلند انت کوہ تئی
 سارت انت چو برف ءِ جو تئی
 باغ تئی گوں درچک ءِ نیوگان
 قربان بہ بیت مئے جسم ءِ جان
 پر تئی بہشتیں کوچگان

جہل ءِ کہ چاراں داز ءِ در انت
 بُز ءِ تچوکیں جمبر انت
 گواش ءِ تزار گوں دومگان
 قربان بہ بیت مئے جسم ءِ جان
 پر تئی بہشتیں کوچگان

بچ انت تئی چو نر مزار
 پہ دشمن ء زرنگ ء تیار
 شاد انت تئی پیر ء جوان
 قربان بہ بیت مئے جسم ء جان
 پر تئی بہشتیں کوچگاں

دوست پر تئی مہر ء زر انت
 دشمن تئی کٹ ء بر انت
 ساہگ تئی مہر ء امان
 قربان بہ بیت مئے جسم ء جان
 پر تئی بہشتیں کوچگاں

کش ایت سمین گوں شیکگاں
 تالان کنت بو ء دُناں
 قومی زر ایت تئی واہگاں
 قربان بہ بیت مئے جسم ء جان
 پر تئی بہشتیں کوچگاں

منی مادریں وطن ترا آباد ما کنیں

منی مادریں وطن ترا آباد ما کنیں
تئی دشمنان لجوزیں برباد ما کنیں

نوداں بزین ء سارتیں ساہیل کتہ سرا
تئی دوستی ء ہدوکاں نازیناں من ترا
تئی دشمنان لجوزیں برباد ما کنیں

قولاں کنیں ما پُختہ سوگند دتیں وت ء
سوہیں کنیں ترا ما گوں زور ء ہممت ء
تئی دشمنان لجوزیں برباد ما کنیں

تئی سکلیانی روچاں لوگ ء ما نہ نندیں
گُلگاں ما نہ رندیں پاگ ء ما نہ بندیں
تئی دشمنان لجوزیں برباد ما کنیں

نازاں تئی مزیراں ارمان کناں من
پُلکاں تئی زبادیں چٹان کناں من
تئی دشمنان لجوزیں برباد ما کنیں

شباباش جوان، شاباش جوان لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں

شباباش جوان، شاباش جوان، لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں
پلے کتے نون جمراں الم که گزار انت گوہراں

چماں مدار پہ دزجناں لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں
شباباش وتی بور ۽ بیار پہ دشمن ۽ بیم ۽ مچار

سرجت بداں تئی سیم سراں، لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں
پہ ننگ ۽ نام ۽ حاطر ۽ بندیں کفن ہیسی سرا

پہ ڈیہہ ۽ وتی ساه ۽ دیاں، لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں
شباباش جوان شاباش جوان لانڪ ۽ به بند ديم ۽ رواں

سرہین بستگ ء اوشتا نگاں

سرہین بستگ ء اوشتا نگاں
 گامے جناں دیم ء رواں
 یک جاں بہ باں یک دل بہ باں
 یک منزلے دیم ء رواں

نہ شپ بزاں نہ روچ بزاں
 نہ ساعت ء کترہ بزاں
 شیوار بہ باں ہم دل بہ باں
 یک منزلے دیم ء رواں

برداں بزوراں پڑاہ دپیں
 وڑاں زمین ء پڑنپیں
 شیرانی باہڑیک بہ باں
 یک منزلے دیم ء رواں

پولاتی آسن مئے گور ء
 پہ دشمنوں گوں اسپر ء
 ڈیہہ ء وتی دیپیاں بہ باں
 یک منزله دیم ء رواں

دردانگیں ڈیہہ ء وتی
 پہ پیرکی ڈیہہ ء وتی
 دوست نہ داراں ساہ ء جاں
 یک منزله دیم ء رواں

گوں تو گشاں بیا دوست منی
 تو زندگی ء اوست منی
 قومی گشیت پہ جی ء جاں
 یک منزله دیم ء رواں

غم؎ رنجاں دو چارے تو

غم ؎ رنجاں دو چارے تو
 غم ؎ زند ؎ شزارے تو
 وت ؎ کمیں نہ چارے تو
 بلاہانی دپارے تو

نہ بوتوں پر تو پارتے
 دلوں ترک ایت کہ گارے تو
 بلاہانی دپارے تو

گدیت انت دل ترا گنداں
 تی اے جاوہر ؎ گنداں
 لڑیں کمک ؎ شکارے تو
 بلاہانی دپارے تو

تئی گیر نیک ء گاراں من
 تئی مہر انت کہ باراں من
 منی عشق ء بہارے تو
 بلاہانی دپارے تو

تئی قومی دل ء وار انت
 غماں تہنیگاں شریدار انت
 گوں بدواہاں شزارے تو
 بلاہانی دپارے تو

شپِ اِنْتِ لُنْجِيں زِمِستَانِ اِنْتِ

شپِ اِنْتِ لُنْجِيں زِمِستَانِ اِنْتِ
 غَمِ ءِ اِنْدَوِهِ ءِ اِرْمَانِ اِنْتِ
 شَلُوکِيں چَمِ گُوں اِرْسَانِ اِنْتِ
 دِلِ ءِ رَا دِرِهَلْگِيے مَانِ اِنْتِ!

مَنْ حِيْرَانَاں شِهْ اے زَنْدِ ءِ
 شِهْ بِيْمِ ءِ کِيپْتِگُوں ثَنْدِ ءِ
 دِپِ ءِ مُهْرِ ءِ زَبَانِ بَنْدِ ءِ
 نِي رَاهِ ءِ دِرِ وَتِي جَنْدِ ءِ
 جَلْگِرِ رِيْشِ اِنْتِ گُوں دَاغَانِ اِنْتِ
 دِلِ ءِ رَا دِرِهَلْگِيے مَانِ اِنْتِ!

اِمَاں دَنْتِ رِبِّ چِشِيں حَالِ ءِ
 غَمِ ءِ کَلْکُوْتِ ءِ جَنْجَالِ ءِ
 بِي جَسْکِ اِيْتِ بَحْتِ چُو اسْتَالِ ءِ
 گُوْجِگِ بِيْتِ بَدِ شِهْ هِنْدَالِ ءِ

بدیں بخت اِنْت کہ توہان اِنْت
دل ءِ را درہنگے مان اِنْت

غم ءِ درد منے سر ءِ باز اِنْت
حیالاں گوں گؤرامباز اِنْت
گشے گوں من اے ہمزاز اِنْت
غم ءِ کارچ اِنْت کہ بڑان اِنْت
دل ءِ را درہنگے مان اِنْت

من وت وت ء را چے گشاں

من وت وت ء را چے گشاں
 چو شیرگی دیگ ء بجاں
 ماں چلگی دراجیں شپاں

چم نزل ء دل مے آگہ انت
 داں بام صافیں دامناں
 ایشی نزانان چے گشاں
 چو کہ لد ء پیل ء دژشاں

من حُشک باں حیران باں
 گرانیں غم ء ہرجان باں
 بزز ء کہ چاراں جمرانت
 دل چیر بیت شینک ء شماں
 آیاں بہ گنداں چے گشاں

گوں زببو آں من پیلشاں
 گپتوں غم ء ڈال چاریاں
 ہم امبراں چو پاریاں
 ساہ کندن ء زنگ ء جناں
 کُشنگ دگہ بیماریاں
 لالا بہ چار کہ چے گشاں
 شہ گگر ء بلے پرشاں

من شے مُرید دل سہتگیں
 چاکر نیاں سر گرتگیں
 کہ حاتی ء دردے بزانت
 ہوکی چر پونز ء رتگیں
 من سہتگاں کہ چو گشاں
 ہفتاد ء ہفت داغاں چشاں

نتراش گشے گوبز ء تج انت
 مے سینگ ء کہ بل بجنٹ
 سوچ انت ء بریان کن انت
 بند بند ء توک ء کلکچنت

آپ ءَ کناں گل ءَ گشاں
چوکہ تیاب کنڈ ءَ ہمشاں

تو چو بگش یارے نہ انت
دل چو گنوک سارے نہ انت
سہتگ دے قومی گُشیت!
اے مردے مارے نہ انت
من وت نزاناں چے گشاں
چو شیرگی دیگ ءَ جشاں

بیل کہ من ء سوتلگ غماں

بیل کہ من ء سوتلگ غماں
 درد آنت تئی من دلجماں
 پرما مہ لوٹ جور ء بداں
 بلکن پہ تو دردے وراں

قولانی بندیاں تئی
 کہ برہنگیں روچ ء سراں
 تئی اشکریں درداں من ء
 دور داتگش ماں انکراں

ہنچوش کہ دل سہتگ منی
 ہمپاں ء دیم ء اشکراں

یاں چاندیاں من زرگر ء
کہ تپتگاں گریں وراں

بیا کہ بچاریں دوست منی
ملا ء شعری دفتران
آچے گشیت من چے گشاں
من ہم ہے جور ء وراں

کٹئیں شہ حاکاں نغراہاں
مروارداں نیلیں زراں
کٹئیں گوں شیریں پنچگاں
ٹوکر ورائیں در وراں

کٹ ء پتی مرد وراں
نابودی ء ماتو مراں
حق مرتگیں مئے دشمنان
رژن ء شہ ما باجے براں

نابودی ء زنگ ء مجن
یک کر بو شہ ناشراں

بل اے جہان ء ناشریں
 رُژن ء وتی راہے گریں

مہر ء تپاک ء سستی
 شہ دشمنان باجے بریں
 نے سیاہ ء اسپیتی بزاں
 درسیں ہے ول ء براں

دست ء بلائج ء کار بکن
 کٹ ء وتی ثوب ء بریں
 قومی وتی توماں مہ کش
 نا فانداریں کلراں

مئے دل ء او بالاں مہ چٹاتے

مئے دل ء او بالاں مہ چٹاتے
وشدلی ہچ گہے مگنداتے

گوں وتی بالاد ء کسانی ء
تو من ء بورینتہ جوانی ء
گورنگئے آس ء وت گل ء شاتے
وشدلی ہچ گہے مگنداتے

پر تئی تران ء کندگ ء شادے
دل منی ریش انت پر تئی نیادے
سر تئی چٹ بات گوں جلاں باتے
وشدلی ہچ گہے مہ گنداتے

تو من ء دیر انت غم سرا دانہ
تو پک ء تیرانی دپ ء دانہ
زندگئے وشیں سر مہ چنڈاتے
وشدلی ہچ گہے مہ گنداتے

تو کتہ وزمی قومی ء سال انت
تئے درابے ء نئے تئی حال انت
تو من ء رنجینتہ بہ رنجاتے
وشدلی ہچ گہے مہ گنداتے

خالق ۽ شکرانت دا تگے گنجیں مکران

خالق ۽ شکر انت دا تگے گنجیں مکران
 قصہ کاراں آج وتی کوہنیں دپتراں
 اے نصیحت ۽ گوش کن ات میریں مہتراں

زیاتی نیں بشاں گوزنگ ات ڈیہہ ۽ امبراں
 گزند اِتگ بازیے اد ۽ سیاہیں جمبراں
 کپتگ انت بیر ۽ گزند ہے لوگانی سراں
 پُڑشنگ انت بند ۽ سرجتہ آپ ۽ ڈن سراں

ہار کتہ رخشو گوں وتو کچھ کور ۽ کڑاں
 دہ سرا آپش لیٹنگ لنتاں ماں پڑاں
 برتگ اش بازیں ہشترے کور کڑ ۽ گوراں
 روتک ۽ سورچیل ۽ گر ۽ گنجیں زامراں

چند دگہ بازیں مردم ۽ جیپ گوں ٹکراں
 کوٹگ ۽ پرماش ۽ مٹر، سبزیں گوں براں
 ڈمبش کاریز گوں مزن نایں چنگاں
 بُرتگ اش بازیں کیلگ ۽ بندے شہ بناں

پونستگ ہامین شہ ہمک مچاں گوں براں
گہتگ انت انگور ء انار چو کہ چتران
آرتگ اش پالیز ء گلک بازے گوں براں
شہر پہ شہر تالانے کت انت پنجگور ء دراں

امبری بشام ء جڑاں گورتہ ناگماں
اچ چشیں آفت ء بدنت اللہ وت اماں
اے سنہ ہشتاد ء سے (۱۹۸۳) انت نوکیں دپتران
یک ہزار ء نو صد گون کن ات میریں مہتران

مئے وتی لوگ انت اے گل ء باغیں مکران
شنگ ء تالان انت گوں وتی نیل بو میں زراں
ہچگ ء پراہنت گوں ہزار گنچیں ڈن سراں
سبز ء نیزار انت گوں مزن مریں کچھراں

دور سریں کورے کابنت شہ آبد ء گراں
جو ء شہ جوئے شیر کن انت چو شہد ء شکران
چم کجا ترانت ہرکجام گواش ء دازدراں
چو گشنے جٹنے مزن شانیں مکران

نیوگ ء باغ ء مچکدگ لیمبو گوں براں
 امب ء زیتون نازبو سبزیں زامراں
 موسلی زنڈیں گوں وتی گرانیں سربراں
 کہربا گل گرک گوں ردیں ہوش ء کوکراں

ہر کجام پنہ ء ساہگی سول گوں شنگراں
 توار کپوتانی زیمیل انت وشیں گوں سُراں
 کوہ ء آبنہ ء دوگ ء برزیں تیہراں
 پٹ ء میدان ء پُر انت شہ دار ء بُہراں

آہو ء آسکانی رگ گواش ء تل سراں
 کوہ گرانڈ پاچن گوں مزن کانٹیں سیہراں
 شہرے گوں اسکول دفتر ء شاہی افسراں
 میتگ ء بادگیر گوں ہزار نازیں دختران

اے تئی شان انت او منی ماتیں مکران
 لائقے چوشیک ء نہ ءے بے گوں ناشراں
 راکٹ ء چرسی ء خراب کاریں لنڈراں
 کہ مہ بیت پنیدہ پروتی گوہار ء مادراں
 نے پت ء درس کنت نے وتی حقیں برادراں

گوں ترا ترانِ انت اے منی آریہیں پُسر
 دفتر ءِ شعران ءِ منی بوان ءِ در بہ بر
 بنگ ءِ تریاک ءِ نے وتی تام ءِ چو بہ بر
 چو کہ سیاہ مار انت اشانی لگوکیں اثر
 کچل ءِ زہر ءِ ایر بر ءِ تریاق ءِ مہ در
 بارت تئی ہوش ءِ ڈمبیریت تئی گوش ءِ سر

نوں دگہ نامے درشتہ نوکیں پہ جبر
 ہیروئین درساں تیز ترین زہر انت گوں خطر
 چے ترا حاصل اچ اشاں بے تو در پہ در
 زندگیں روچاں اچ اشاں اوپار ءِ بہ بر

نک تئی تہل ءِ چو گشتے وارہ تو زہر
 رنگ تئی زرد انت چو ہلگدار ءِ سرتہ سر
 گردن چو مار ءِ کوک شتہ درا جنت چو کہ دار
 چو پُر ءِ سیاہین ءِ تئی پیشانی تہار
 چلگی روچاں تئی سراکش ایت انت لووار
 چو ترا سوچ ایت انچو کہ حُشکیں گہر ءِ دار
 تو بلوچیک ءِ پسگ ے بو تو ہوشیار
 اے دگہ راجاں چست بکن چھاں تو بچار!

شہ نشہ کاریں مردماں دور دور ءِ بدار
 چو حر ءِ لنگین ءِ مہ بُو ریش ءِ زیرءِ بار
 انچو گستابو انچو کہ گیشیت آرت ءِ تار
 نون گڑا ثوب ءِ نیت ءِ پہکین ءِ بدار

چوک ءِ جوئی محفلاں چماں ہیچ مچار
 انچو تو بہ کن چو نسو ءِ بوت توبہ کار
 اچ وتی کرداراں بدیں بو تو یک کنار

شہ بدیں کاراں نون وت ءِ یک کر ءِ بدار
 رب ترا بخشیت دل تئی گون بیت انت اوار
 سورگیں ڈنان ءِ کش ءِ چمان ءِ مدار
 بورٹیں ساد ءِ بیسہ ءِ زنڈیں ءِ میار

بیا بہ کن کارے پر وتی راج ءِ مردماں
 نی مہ نند لوگ ءِ بڈ پکن برد ءِ ٹیکماں
 اڈ بہ کن بنداں پرشنگیں گوک ءِ ٹکٹراں
 در کرونڈ کاریز ءِ مزن ناین چنگاں
 کہ بہ بیت آباد ڈیہہ تئی پیشگیں وڑاں
 شیشگیں آپ ءِ در بہ کن کہن ءِ گینگراں
 سبز آباد کن نون وتی ڈن ءِ ڈن سراں

قومی ء نازینتگ وتی ماتیں مکران
 پہ وتی آوکیں پد ء پشت ء کنگران

من مراں اچ من کس مہ بیت بے ہوش ء تران
 رند منی مرک ء گوں کن ات یسین و قرآن
 من گنہ گاراں اچ وتی کلکوتاں بدیں!
 تئی کرم بازنت اے منی اللہ سرپدیں

من ء را دلبر ء درداں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

من ء را دلبر ء درداں پہ بے راہیں شمعے زرتہ
زہیر ء تر و نگلیں ارساں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

پدومش ماں دل ء نشہ کہیڑی دانگ ء چونڈ آنت
شد ء زیات تر غم ء فکر اں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

شارکاں گنڑاں شلوار ء پُچھیناں درتگیں جڑاں
منی چاکیں دل ء ترگاں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

من ء را ترانگ ء گجج انت کپوت سبزیں کہورانی
کہ و شیں زیمیل ء سازاں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

بہ بند انت نود پرّام ء درنگاز کنت سیمن و شیں
من ء بے موسیں گنداں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

نہ منّ ایت دل منی ساعتے نہ یاں من کتر ہے ایمن
مروچی قومی ء چاڑاں پہ بے راہیں شمعے زرتہ

مئے بلوچانی نندگ ء جاہ انت

مئے بلوچانی نندگ ء جاہ انت
 اے کہور سبز تاکیں ادا رُستگ
 اے منی آریپیں پت ء کشتگ
 سبز ء گلزاریں جنتی درچک ایت
 ماں بنا حورانی رے نشنگ
 پراہ ء شاتاپیں ساہگ ء سارتیں
 بور مزن وگلیں سنخ کتہ بستگ
 شاہر ء سرچوڑاں تنکیناں
 توار کپوتانی کوکوئے رُستگ
 نندگ ء نیاد جاہ انت پریانی
 بو زبادانی مئے دل ء پرشتگ
 چومن ء دوست انت ہنچو ارواہ ء
 قومی ء نازینکے سرا گشتگ

پولائوت ء نہ گنداں

پولائوت ء نہ گنداں
 کلکشٹگیں جہان ء
 دردانی آزمان ء
 رژنانی روک گار انت
 مہر ء ہدوک گار انت
 آس ء کشوک گار انت
 آسے کپات گمان ء
 شہران ء بُن دیان ء

دل سہتگیں گلانی
 سُہر آس بیت چرانی

اوست ء سمین ء جیڑاں
 واہیں دلاں گوں میڑاں
 بتیت وش تبیں ساہے
 اشک ء وڑیں نگاہے

رُژن شنگ بیت جہان ء
 امن خونکیں دلان ء
 راستی ء دور راہ گیت
 مہر ء زبان پچ بیت
 کاڑانی منگلکک ء
 توار ماں جہان ء شنگ انت

کور انت وت ء نہ گند انت
 پول انت وت ء نہ گند انت
 عہد ء زِر ء تہاریں
 اوست ء کرڈیاں سند انت

وہدے تئی یا تاں کپاں ناڈا ہی

وہدے تئی یا تاں کپاں ناڈا ہی^۱
 گنجیں کم بالاداء پر ووش انت چو گو ن ۽ شہتیر ۽
 زہیر ۽ لشکر ۽ رُمبان بیت
 سُمبیت مئے دل ۽ چوتیر ۽
 بالاداء منی جو کین ایت پالا ایت دل ۽ چہ حونان ۽
 زانت ۽ زانگ ۽ اوگار بیت

چینچومن بگوراں ارساں
 پیراج ۽ تنگوئیں ورناباں
 پلئیں مئے شہید آس دُر ۽
 جو ریں دشمنناں ہر جاں جت
 ٹاپے رستگت سالونکیں
 چونیں کم جتیں روچے بوت
 پوہاڑاں جہاں جکسینتگ
 سالونکیں حمید گوراں ۽
 کُشتنگ یا گیاں سائزیناں
 جتگانی بدیں بولیکاں
 درداں ڈوبر ۽ جاگہ نیست
 چونیں ناشریں امروزے
 ناحق ۽ کُشنت ورناباں

پادا او منی ماہیں دوست

پادا او منی ماہیں دوست
 پادا جنتر ۽ دیم پاں بی
 بام ۽ آستگ بام گواہ انت
 پوراں سرکتگ گور بام انت
 یات ۽ کپتگاں کچ نیگاں
 میری ۽ کروچ ناء کپتگ

پادا کہ روئیں ماہیں گل
 زمزیل ۽ کڑیگاں سندیں
 پروشیں سانکلاں پاہو ۽
 بام ۽ کاسداں پپتیں پور
 کچ ۽ مکران ہاہین انت

بہشتِ گلرے اے گلزمین مئے

بہشتِ گلرے اے گلزمین مئے

گلستانِ بریں اے سرزمین مئے

ادا باغِ بہارِ انتِ بلبلائی

ادا ویشی توارِ انتِ زیملائی

ادا سارتِ ساہگیں سبزیں کہورِ انت

ادا ماہِ گونگیں جنتی حورِ انت

چہ ایشاں سارتِ بیتِ ارواہِ گین مئے

گلستانِ بریں اے سرزمین مئے

ادا تہکِ گردنیں کبگانی توارِ انت

ادا آہوِ گڈانی شکارِ انت

شکارِ پاچنِ گڈِ انتِ کچیں مئے

گلستانِ بریں اے سرزمین مئے

شپِ روچاں تئی قومی دعاِ انت !

مہ بیتِ مندگِ زمین اے مئے صداِ انت

گلِ پلِّ بہارِ انتِ گلِ زمین مئے

گلستانِ بریں اے سرزمین مئے

گوں وت ء قول ء کراریں ما

گوں وت ء قول ء کراریں ما
یک تب ء یک گین ء یاریں ما

سارت ء یک بستیں بہاراں
تبد ء سوچوکیں لواراں
دشمن ء بیم ء نداریں ما
یک تب ء یک گین ء یاریں ما

واہیں ماں سبزیں سکان انت
کنڑہ پیش ء منے رزان انت

سکّیاں برزیاں تھاریں ما
یک تب ءیک گین ء یاریں ما

صید ء کرگشک مئے لدانی
مال ء مدّی بگ جتانی
پرپک ء زگ گوں کشاریں ما
یک تب ءیک گین ء یاریں ما

لیمبو ء حجّ گوں بران انت
قومی ء ڈیہہ ء نشان انت
ال ء گش ہجّ ء نداریں ما
یک تب ءیک گین ء یاریں ما

تئی غم کہ گوں دل ء انت

تئی غم کہ گوں دل ء انت
 دگہ غم من ء نہ لوٹ ایت
 شدء زیات تریں نہ سگاں
 چدء کم من ء نہ لوٹ ایت

من ء بے وتی سرا بوت
 پہ دو دانک ء حاطر ء تئی
 تئی لُٹ سُرانت ہم گنج انت
 دگہ دم من ء نہ لوٹ ایت

تئی گریہہ ء گردن ء ہار
 پہ من ء چموکیں خنجر
 تو جن ء منی دل ء را
 دگہ شم من ء نہ لوٹ ایت

من وفا ءِ پھر بستگ
 تو دغا ءِ کڈک ءِ را
 تئی بے رُخیں کشکی
 بے ہم من ءِ نہ لوٹ ایت

اے گلگ چہ تو نداراں
 وتی اگدہاں نزان ءِ
 ہے دؤرے اگدہ پروشیں
 چو قسم من ءِ نہ لوٹ ایت

تئی بے رُخی پہ قومی
 چو کہ بیر ءِ جمر ءِ انت
 تو من ءِ را تلوسین ءِ
 چشیں چم من ءِ نہ لوٹ ایت

دستونک

شپ تہار ء کشک کورانت کارواں ماں گیشنگ
 رومی مہر ء مسافر تئی چُہاں ماں گیشنگ

مس چرے دہر ء جواناں اے ہنر دربرگ انت
 زندگاں چو مرتگین ء کہ زباں ماں گیشنگ

پُل ء کننگ چہ ازل سیادی برانت وت مہ وت ء
 پُل وفا ء روستہ ، دل کنٹگاں ماں گیشنگ

سیاہ سُچات اے زندگی کہ عشق ء لیو بیگان
 ہرکجا دست ء شہاراں ماں جکاں ماں گیشنگ

تو بہ جن وار ء غریباں بوڑے ات گوش ء نہ وارت
 بیر سوچاکیں کجا روت دفتران ماں گیشنگ

من نیاں بڑنی پرے زند ء کہ من نابودیاں
 دشمن ء ضد ء حسد ء دل گماں ماں گیشنگ

بیا تو گوش دار گال ء گفتاراں
پیشی نیں وهد ء قصہ کاراں

گیر من ء کابنت دور بہارانی
مل پداں وشیں نوبتے بیاراں

سج کن ات نریاناں ہزاریاں
شہم کناں بت گوں ترندیں پہاراں

گاڈلیناں بت دشمنان جوریں
چو زبورانی درشتگیں داراں

بند بدار قومی تو وتی گالاں
باز وت ء پھریز شہ بدیں کاراں

گوں وت ۽ مادلی قرار کنیں
 پد نہ کنزیں کہ ما میار کنیں

سنتی ہم دلی ۽ یاری
 انجو ڈیہہ ۽ وتی بہار کنیں

چوتلار ۽ ما میکٔ ہیں کوشنیں
 بیر ۽ گرد ۽ چوسکٔ توار کنیں

دوستی ۽ پہ مزاہ داریں ما
 دشمنان ۽ ما تیر گوار کنیں

ما نشانیں نئیں یلیں بلوچانی
 پشت پد ۽ سبز ۽ ملگزار کنیں

زری نوداں پدا رنگے بیار ات
دمانے کچھر ء زیداں بہ گوار ات

زریت پہ ملگزاراں زندگیں دل
شمئے ودا انت شامکئیں بہ گوار ات

زر ء سرگوات کاریت چندن ء بُو
شما پلانی بواں وش بیار ات

بگوار ات گوہریں تڑمپاں مڑاہی
زر ء کوشانی بواں سارت سمار ات

بہ مین ات مل پد ء شاگیں بہاراں
پہ نازینکے دگہ نامے در آر ات

زریت قومی پہ مسکین ملگزاراں
مراد ء گواڑگ ء پلاں پساں ات

بہار میچیں جڑاں زہیراں مچا رات
 پہ مہر ءِ واگے ترمپاں بگوار رات

مہ بیت انت زیاد ہیں ارماں دل ءِ مئے
 پہ حُشکیں گواڑگاں براہے پسا رات

تجین رات مل پد ءِ سبزیں بہاراں
 پہ بیتا پاں گلیں نامے در آ رات

گوپ ایت سرگواپ گل ءِ بیکاں دُنانی
 شمانیمون کن رات زلفان ءِ چار رات

کج ءِ گیوار ءِ مسک ءِ عنبرانی
 پمن بُوواں پہ اشتاپی بیار رات

بہ مین رات قومی ءِ پاگ ءِ قباہاں
 زر ءِ سزگوات ءِ کوشاں سارت سمار رات

قدّھے پڑیں تاں دپ ۽ کیل انت
گئے تنگاں کہ اے منی میل انت

وارتگوں باز ۽ نوشگ ۽ ہیلاں
اے منی موجیں خاطر ۽ زیل انت

مرکبے مستیں کہ نہ بیت ایرماد
زیانخوبات انت ماں لد ۽ ویل انت

اے دراہیں گشتو منے غم انت لال ۽
گوں دل ۽ تزن ۽ بیرگ ۽ پیل انت

گریشگ ۽ شیر ۽ تُرس من ۽ چے کہ
گوں مزار بہاں منے لد ۽ سیل انت

نہ دل ۽ بڑن ۽ نے چشیں ارمان
قومی ۽ لال گوں مرچاں بے میل انت

ژند کتگ بالاد زرد ء ارماناں
چہ کجا بیاراں درد ء درماناں

اے نہ انت عیبے شاعری زاناں
عیب دگہ باز انت عشق ء ہرجاناں

تہمیات کرتگ من ترا صد بار
گشتگ ءے مارا پلّیں دیواناں

باوری گپے اے نہ انت جانی
رند منی مرک ء بے تو ارماناں

گنویں دل ۽ کئے مئے سار کنت
تئی یات کابنت کہ پاہار کنت

پہ تو بندی انت دل کہ اینچو زراں
تئی نیادی ۽ عشق ۽ بیپار انت

کجا من کجا عشق ۽ دپ راوگی
مروچاں من ۽ دل گناہ گار کنت

گوں ارمان ۽ چڑتاں شپانی روگ
ہمک صحب بیت بلبل انت توار کنت

تئی دوزخیں عشق کہ بازار بیت
دل ۽ مئے گنویں خریدار کنت

مروچاں پد ۽ قومی ۽ جاہ جنگ
دل ۽ کٹ گٹیت سزاوار کنت

چو چیا ءِ اینچو دل ءِ جاگہ کتگ
و پتگیں واب ءِ من ءِ آگاہ کتگ

دیسنگوں واب ءِ دلوں جاہ سرنگ
گندگ ءِ ہوش ات سر ءِ بیگواہ کتگ

اگدہ ءِ قولانی ہیلاں نشنگوں
شہ ہما روچ ءِ من ءِ بیگواہ کتگ

وش ءِ وش چاڑے نئے یات ءِ منی
گوں غماں زندات منی بے براہ کتگ

نی دل ءِ بل ات کہ سہتگ تئی غماں
توگوں ہیہاتاں من ءِ بے راہ کتگ

بیا پہ دیدار ءِ تئی دل ماندگ انت
قومی ءِ عشق ات چیا بے براہ کتگ

دردے داتی من ء را درمان نیست
 اے تہاریں شپان ء ماہکاں نیست
 دل چکار انت شہ کینگ ء کستاں
 دیدگاں ارس ء جبر لُنٹاں نیست
 دیدگاں ہار ء دل گوں پار انت
 ارس ماں مرتگیں ماں چماں نیست
 دپ ہداراں دلوں کجا سگیت
 چوں کناں کہ دل ء درمان نیست
 قومی تورینگ تئی درداں
 زانگ ء سنج ترا چہ قرناں نیست

یک دمے بل گوں غماں دگوش باں
چونزانتگ من گوں عشق ء چوش باں

آ منی دیم ء مہ تندیت ساعتے
یک دمانے صد براں بے ہوش باں

انچو شنگاں چو کہ پیش ء روپگ ء
چو کہ آدینک ء من پرشت ء پروش باں

من کہ چہ عشق ء ندیستگ لڈتے
چو وفا داراں گُشیت بے ہوش باں

منے مریت قومی مریت گوں واہگاں
گوں ستاہاں من پدا خاموش باں

پہ ناکائیں دلے دست ۽ شہاریت
منی تُستگیں دل پدا بود کاریت

چُشیں صدبری وتی مُرکے مجینتگ
کدیں بچکندگے لُنٹاں بیاریت

شہینتگ من ۽ بیت کہ چئی گل بیگ انت
پدر انت دلوں کہ من ۽ چوٹ چاریت

بہشتے من لیک ات وتی دوستی ۽ را
بلے من نزانن دوزخ انت ہرز کاریت

کدی لوٹتوں مرک ۽ تججیل بہ باں چوش
ہے من نزانن چو کہ قسمت کاریت

ایبتکی بزیں سیاہگے وت پہ قومی
گلگ ہور تکیں کئے شہ موت ۽ بدار ایت

دائگیں درد تئی مئے دل ء ہیم نہ بیت
 آج ادء شر تر گوں من ء ہیم نہ بیت

گوچلیں زند ات دات من ء پئیامی شت ئے
 شد منی عشق ء گوں ترا نیم نیم نہ بیت

چاکری ظلمے سگتہ جوئگیں لیرہ ء
 ہار بہ بیت عشق ء حانی ء آدمیم نہ بیت

دریگتیں سیاہ مارے منی ڈیلے گوں جتیں
 شندیپے ء قومی دل تئی ہچ زیم نہ بیت

دریگتیں تو من ءِ مہ کشتیں چوش
مئے دل ءِ شیشگیں مہ پروشتیں چوش

اے حبر پروت ءِ نہ لیک ات شات
شات پرما اوں تو مہ کرتیں چوش

دل نہ سگ ایت تئ چُشیں کستاں
مئے دل ءِ پل اگاں مہ مرتیں چوش

نوں بدار تو وتی چوشیں جوراں
مئے سر ءِ انگر ات مگورتیں چوش

قومی ءِ تو وتی حبر جوریں
ترک پہ ترک ءِ دل ءِ نہ ہتیں چوش

شے من وپتگوں دل واب گندیت
پری دیم نشنگ ء بریکان رندیت

کہیبے چست کنت چماں خماریں
من ء گندیت وتی شار ء را چنڈیت

وتی زلفانی مسک ء چندینیاں
بہ دژرنزیت دل وتی زرگان چنڈیت

چو شے نیگ ء من ء دیوانگ کنت
چو حاتی ء وت ء را پر کہ بندیت

داں تہاری غمیں دل ۽ گرنیٲنگ
 غم جتیں زرد ۽ ٲہ گل ۽ گرنیٲنگ

باغ ٲلان انت سہت ۽ بانوری
 من چو سوزمانیں بلبل ۽ گرنیٲنگ

شٲ تہاری شتگ گوں ارماناں
 بام ۽ مستاگ ۽ شہ گل ۽ گرنیٲنگ

چمّوں نزکت دلوں اُٲنگ بوت
 شٲ دُربائیں ماں بُنتل ۽ گرنیٲنگ

ٲہ لباسے دل ۽ را سہڑ ٲنتگ
 قومی ۽ ارس چو تروگل ۽ گرنیٲنگ

منے گناہاں وتی دپ ء بکش ات
 مارء چو در پہ در کن ات مکش ات

زوم سریں واہگانی گٹ گیراں
 گوں دل ء واہگاں من ء مہ سُرش ات

ما میاریگیں اچ وتی ڈوہاں
 گراں بہائیں سراں پہ زر مکش ات

منے میاری کنگ چو ارزان انت
 سیاہ چکلیں حوناں پہ زباں مہ چش ات

قومی ء را کئے ء ہزیننگ چوش
 اُزر کاریت چوشیرگ ء مہ جُش ات

بیا او کپوت و ش ناگیں
 حالاں بدئے مئے بارگ ء
 یک ساعتے سال انت ء من ء
 دردانی دیم ء دارگ ء
 وایں دلوں جاہ سرگ
 باٹ ء بل انت گوں ساہگ ء
 پاسے شپ ء گوستگ پہ دور
 پاسے پہ ارس ء گوارگ ء
 بے زانگی دودے نہ انت
 تُستاں دل ء من دارگ ء
 ٹپ ء جنگ کارے نہ انت
 لوچے بلوچی چارگ ء
 نے تئی دل ء دردے بلیت
 پہ مئے دل ء ماندارگ ء

شہ بہارگاہ ءِ دل نہ بیت ایکیم
پلانی براہ ءِ دل نہ بیت ایکیم

شہ گلین باغ ءِ ساہگ ءِ سارتیں
زرد ءِ دوزواہ ءِ دل نہ بیت ایکیم

کیلگ ءِ گواش ءِ ملپداں سبزیں
ترات ءِ گورکاہ ءِ دل نہ بیت ایکیم

چو کدو بندیں بلبیل ءِ نالاں
مادیں راہ ءِ دل نہ بیت ایکیم

راہکے بریت پر وت ءِ بیلاں
قومی پہ آہ ءِ دل نہ بیت ایکیم

دیسٹگے زند گوں غماں ارمان مکن
دہ پدہ سہت ء دماں ارماں مکن

روک بیت و ہدے دل ء رژن ء چراغ
روچ کنت سیاہیں شپاں ارماں مکن

آ تئی سنیل ء شکار ء گرد ء گول
کئیت پدا اے بیدہاں ارماں مکن

گول دل ء ویران تبین ء گول مہ کپ
بُو گما شاہی تباں ارماں مکن

داں کدیں مہتل بہ باں تئی چارگ ء
بیا گرئیں تئی وندہاں ارماں مکن

قومی ء چڑاکواں بلے جن انت
گول مزاری پنخگاں ارماں مکن

ترا ہر وہد نیمون انت
دل ۽ کینگ ترا گون انت

وتی قدر ۽ بزانی تو
تئی ساہگ منی حون انت

کسان ۽ ہوگلے ہنچوش
سیمین ۽ نرمی ات گون انت

مراتوں کہ من ۽ گشت ے
تئی درد منی دل ۽ پون انت

پہ سوئی دوستی ۽ پشت ۽
ہزاراں بڈ ۽ نیمون انت

آرام نہ نیت مرچی تھے
کپتہ دل ء یک بش بٹھے

چوں کم کناں سوچک ء جلاں
بند بند ء ایر انت آچھے

کس لیے بہ کنت ہنچو بہ کنت
گندے کہ چونیں تہہ کشے

پر تو زرایت شپ ماہکاں
پسں گلئیں بام ء تھے

قومی پہ تو ہرنیمگ ء
زرمبشت کنت دنناں دُرشے

مستیں گوارگاں ایر موش کن
بیہار مدے دلگوش کن

ایچو نوں کجا من سگاں
فیروزوئے من ء زور کوش کن

انگاراں بدے منے لاپ ء
شہد ء شگلاں وت نوش کن

زرد آپ مچاریں زپتیں
ہردینکہ مراں تو چوش کن

بلکن من پہ تو دردے وارت
بانداں ء بدل نوں ہوش کن

سنگ ء گران بکن مہر نیگ ء
قومی ء ازگاں دلگوش کن!

غم من ء دوست انت تئ داتگین انت
کلیں جهان ء پمن چکین انت

وش ء وش تام شیرکن چو شهده ء
دست تنیگ انت که بینگین انت

نمبیں چمانی ترونگیں ارس انت
چو جمبرنیگ ء بن بستگین انت

وش گواشین زید ء گرهنتگیں یات انت
پلانی رنگ ء چو سهرچکین انت

من تئی درد ء بہ ماراں داں کدیں
رہسراں ننداں بہ چاراں داں کدیں

ترانبہلک پادانی پرتو ترک ات انت
چار ردی ارساں بہ گواراں داں کدیں

نیادی ء لیلام بیت دل تنسکیں
طالع ء سوگ ء بہ داراں داں کدیں

پر تئی رو ء لسان ء مہرے ء
تئی در ء اپنچو شزاراں داں کدیں

من نزانن چئی ء ہدوک انت دل پہ تو
اگدہاں دروغیں دچاراں داں کدیں

قومی ء پنزے وفا ء کہ ندیست
نوں پدا اُمیت داراں داں کدیں

کبابِ انتِ دلِ وڈالِیگِ انتِ غمانی
 لگتِ مالِ انتِ بہاریںِ زندگانی
 ندیتگِ منِ چُشیںِ ہوگلِ کسانیں
 بڑیںِ شیراںِ زہتگِ شہِ توِ جوانی
 چو ماہِ ءِ چاردہیِ روکِ ءِ جہانِ ءِ
 شپاںِ برتگِ تئیِ زلفِ ءِ نشانی
 نقابےِ کمکےِ دیمِ ءِ چہِ دوریتِ
 پشومانِ انتِ شہِ نورِ ءِ ماہرکانی
 کجامِ پندہِ دریتِ گواتےِ بہِ کشیتِ
 ہمودِ ءِ انتِ تئیِ بوِ مہلبانی
 ہزاراںِ کبگِ ءِ چاہیِ تلِ سرانی
 بہِ لُدِّ انتِ نےِ کہِ چوتئیِ لُدِّ گانی
 نہِ سگِّ ایتِ قومیِ ءِ دلِ چوِ جتائی
 وڈالِیگِ انتِ تئیِ گرانیںِ غمانی

سوک انت دلانی گاری انت
دل چہ وت ء بیزاری انت

عشق ء گنوکى چو نہ بیت
دردیں دل ء بیماری انت

دل ماٹو انت صاف نہ بیت!
دستانی دل لیگاری انت

دورے گنوک ء بے وڑیں
جندیں شہ عقل ء ساری انت

قومی نہ انت شہ مہتراں!
پر وت مہ بت اے گاری انت

چوں کناں کہ دل منی دارگ نہ بیت
ژند ء پنداں درد ہژمارگ نہ بیت

آدپ ء شہدیں دپار کہ ہیل کتہ
ڈمیر ء زہرانی تنگارگ نہ بیت

بیا ہما پیشی رگامانی خجراں
گوں تنکلیں جمبرائ گوارگ نہ بیت

روک مہ بیت قندیل قلاتانی تہتے
قومی ء عشق ء چراغ آرگ نہ بیت

تئی نیر شویم مہ یکتیں دزیکتیں
چو تئی دردوں مدیستیں دزیکتیں

دو کرومگ دردی نیں زرد ۽ سر ۽
چو تئی لنٹاں مہ سُر پتیں دزیکتیں

آ دل ۽ درد ۽ دوارجاہ انت تئی
پہ منی دست ۽ مہ کپتیں دزیکتیں

کد تئی لنٹاں پچکاں بینگیں
دشمن ۽ چماں بدیستیں دزیکتیں

من کدی رنگ ۽ گلایاں چو تئی
چاردهی ماہے مہوتیں دزیکتیں

شرتگ ۽ طوفان تئی عشق ۽ ات انت
قومی چولاں چو مہ برتیں دزیکتیں

من وتی غمان ء چو بڈ ء سر کتگ
اللہ ہیگیں شپاں من گوں وت جبر کتگ

داں زندگاں من نالاں بے تو چو بلبل ء
گوں من دل ء گنوکیں تیش ء تبر کتگ

داراں دل ء پہ تیتار دل دارگی نہ انت
من پہ کلاگے داشته چو من گزر کتگ

ہرچی کنتے بکن تو اے ناوس انت دل ء
قوچی دل ء نیاریت تو درد سر کتگ

نزاننگ من کہ تئی دردوں سرا بیت
غمے سوچکیں آپ ماں ڈڈر ء بیت

ردے وارتوں کہ دل داتوں تر ء را
دل ء را اشکرے روگیں سرا بیت

شب ء روچاں حیالانوں تنیگاں
وفا تئی پمّن ء چو انگر ء بیت

تئی قاصد پمّن شوئیں مہ یتکیں
ارمانوں شہ مرک ء پیسر ء بیت

بگش قاصد منی ماہیں گل ء را
پرد انت قومی ء دل چے تراہیت

چوں مروچاں مجاز ءِ دورے تو
داں کدیں چو جبرِ نذورے تو

اے مناں کہ تئی سرا ندرائ
تئی شُبین انت ءِ دل ءِ دورے تو

مئے تمہا انت پما گلیں باغاں
کہ ہما جنتانی حورے تو

آ کہ ظلم ءِ پہ تو روا لیک انت
آہا بینت گشتِ صبورے تو

قومی ءِ شاعری مہ کرتیں ہیل
تو نہ گشتِ عاشقہِ ضلورے تو

وتی درتگیں قباہ ء من کئے ء پیش داراں
چشیں درورے نہ گنداں من وت ء پیش داراں

منی رنج ء مولمانی غم ء نالگاں شپانی
تو پہ وت روا نہ لیکے من اش وت پیش داراں

منی زند ناتمام انت اگاں تو نہ بوتے پمَن
وتی درد ء پہ دوا ء من کجا پیش داراں

اگاں دل تئی رضابیت اد ء کھکے نظر کن
تئی دوری ء سلاماں من دغا پیش داراں

دل ء جپ جتیں نزانے گوں جلان ء انگران انت
اے مزاج انت عاشقانی من وفا پیش داراں

پہن ۽ بلکن ۽ قرارے بیت
گورتگیں ملپداں بہارے بیت

بے دریں باہڑاں کجا انت بود
پرشتگیں بانزلاں شکارے بیت

تاں مہ بیت انت جبر جبر گوں ند
ویشانی رگام ۽ ہارے بیت

تنگگاں ہم کساس ۽ کیل یے ہست
بے کساس ۽ درگ خمارے بیت

چے تماہ انت گوں اے دم ۽ ثواب ۽
مژدہ پن گناہ ۽ ہارے بیت

تاں تنے جاور ۽ نزانت قومی
شپ شتہ گپڑے کمارے بیت

تئی وفا اوں وتی متاع لیک ات
تومن ء را کہ بے وفا لیک ات

گر بگ ء سک مر میں سگ ء ڈول ء
سک مر یوں وتی روا لیک ات

چے تمہا ء بہ تنگینوں جور
واہگ ء را وتی نمہا لیک ات

شب تہار ات بلئے تمہا باز ات
شب تہاریں من بے بلا لیک ات

سستگیں پل شہ شاہڑ ء گینمڑت
بومن پلانی بے بہا لیک ات

چاریں آتراپاں اے جبر جکست
قومی ء رد نہ وارت دغا لیک ات

دل کمارانی تُندیں زرابانِ انت
چمکلی پلّیں ماہ ءِ تابانِ انت

داں کجام روچاں بجنّت چکّاساں
گوں چشیں دوست ءِ زندتاوانِ انت

قول ءِ منّ ایت نے دلی اقرار
شہ وتی مہر ءِ جنّدے شویمانِ انت

شربتی لٹّانی سرا نازِ انت
سُنّے آسمان ءِ بُرزیں نودانِ انت

آکہ دیواناں مئے دل ءِ براہت
مرچاں جوراں گوں زند ءِ نیادانِ انت

مئے دل ءِ ہیّراباں کُجا اِشکنّت
سیہڑیں کرگوشگ ءِ چوسراپانِ انت

قومی ءِ لیک اِت قیمتی لالے
اے نزاتی کہ دنز ءِ حاکانِ انت

باز زاناں بلے زبانوں نیست

ماں دل ۽ زبریں استوانوں نیست

چو گشتے زاناں ماتو ۽ زہگاں

اے مناں کہ شپ ۽ نکانوں نیست

عالم ۽ را منی دل ۽ جاہ انت

ماں لوار ۽ سرا نوانوں نیست

سل اتگ گوں من سہتگیں درداں

چہ گم ۽ رنجاں ہیچ امانوں نیست

دل زگندانٹ شہ ترامبلاں ریشیں

شکر کشاں پدا شگانوں نیست

من پہ حج ۽ مراں چوں قومی ۽

پہر بنداں کہ ٹہیل ۽ شانوں نیست

من ء چوتلوسین ئے بے دراں من
بیا کہ پر تئی دید ء زراں من

من ء چارینتگئے دست ء وتی جَور
رضائے بیا دگہ تنگے گراں من

نہ لوٹاں مرک ء نے موت ء رضایے
ہے جزمیاں کہ تئی درد ء مراں من

مباداں گوں تئی فکر ء حیا لایاں
دل ء آبانی چیر ء بن گراں من

مہ شنگلیں چو وتی بیگاں دُنانی
من ء پرّین دوسال انت موجراں من

گشنت تو قومی ء عشق ء خدائے
بلے عشق ء تئی باجے براں من

اچ تو من ء ارماں رس ات
درد شہ تئی دستاں رس ات

قرنے بیت گستا بوتگے
زہیرانی سنگ ء گراں رس ات

رنگوں پلانی چنگ
مہر ء سرا ارماں رس ات

من رُو پہ رُو گوں غماں
عشق ء تماہوں جواں رس ات

چو کس ملیک انت زندگی
کٹ ء بدل تاواں رس ات

ٹاہے جت ء دل دات ترا
قوئی دل ء طوفان رس ات

پہ گونڈیں مہرے ء اوست ء
منی چم گوں ترا سک انت

تنگیں نٹ گوں بچکنداں
دو پل ء کاگدیں رک انت

بلوریں تئی تنگیں دیم
گوں ماہ ء دروشم ء یک انت

پہ سک ء من ء تو ہردوک
بلاہانی دپیں سک انت

تئی دشمن دل ء گرانیں
نزانان چئی ء دل ترک انت

بلے گوں تو گُشیت قومی
نہ منّاں قسمت ء جک انت

پمّنی حیاں ء من ترا دیستگ
شدرئیں شارے تی گؤرا دیستگ

بُز ء گؤما استوناں تنکیئاں
چاردهی ماہے کوکر ء دیستگ

جھل گے بولیک دزگوارِیگاں
دُر کماں میانیں کوترا دیستگ

بُز ء بزتاک ء زامر ء سبزیں
ساہگی سولے گوں برا دیستگ

گوں دے ویراں گونگیں دوشی
گواچنی پورانی سرا دیستگ

قسمت ء واہیں جہہ جنگ قومی!
پُل گلاب ء من جمبر ء دیستگ

مہرء مہ برکہ گوئمن اے تئی نشانی انت
منزل تئی مراد ء آمنے غمانی انت

دل مئے غماں چکار انت چو کیلیں قدح ء
بودشت ء من خماراں تئی دیدگانی انت

لاڑیں سمین کش ایت شنکینیت مہپراں
لوڑے کہ مانشان ایت تئی مہلبانی انت

موردانگانی ہئی سازینتگیں مجاز
کبگے کہ پھر بندیت تئی لُدگانی انت

پیش ء گش انت کہ مصر ء لیلام بیتہ حسن
مروچاں اد ء مئے قومی پلین سرانی انت

دل ۽ درداں مہ وارتن اَت زبوراں
زبان ۽ درنیا حکمت انچوشیں زنگ

وتی سالونگی ۽ چیا چونازے
کہ مئے براتاں ملاری تنگ اتگ

خدا ہچ برچشیں روچاں میاریت
بہ بیت انت دیم پہ دیم دشمن گوں مہرنگ

زیاں بیت دل مزانت سیت ۽ زبان ۽
کدین ۽ بزرگ ۽ چماں بہ بنت درنگ

پریت نوکے پد ۽ قومی مراد ۽
گوں رژن ۽ زیملاں مہر ۽ بہ بیت چنگ

منی عشق ء را گوں تو بچ بہا نیست
تئی دردان ء گوں من بچ دوا نیست

شلک ایت آپ بیت دل چوانار ء
اے پلان ء تئی گوں من وفا نیست

منی دل بستگے لمب ء سریگ ء
سریگ ء لمبکان ء آسرا نیست

مرادان ء نہ بوت برورد ء حاصل
تئی چمان ء پمن ارس تہا نیست

ندیگ من چشیں الکاپیں زندے
ترا کہ پمن درد ماں دل ء نیست

ترا دروہی ء گوندیشنت انت خدا ء
پد ء بیا قومی ء را بچ خطا نیست

انچشیں دوست ء بے وفائے بوت

چو گشتے درد بے دوائے بوت

شب تہار انت ء غم دگہ باز انت

مہگل ء غم سرا بلا ہے بوت

کس جہان ء دل ء مہ لیک ایت شر

پمن یک داد گراں بہائے بوت

زیانخو دل بہ بات گوں آہیراں

اے منی ہم سرا دبائے بوت

قومی ء محورے جنتی لیک ات

اے بلے آس ء بے رضایے بوت

منء گناہ گارءء دل عذاب نہ کت
زندگی چو وتی خراب نہ کت

لنٹ منی داغ ء چم منی شونز انت
پہ وتی بزگی ء عذاب نہ کت

من چو مجنون ء در پہ در تراں
تو چو لیلی ء ٹہل ء داب نہ کت

گون مہ کپتین انت تئی غم ء اندوہ
تئی غماں چو دل ء راتاب نہ کت

زی چو دوزواہ ء من ترا لیک ات
مرچی پسن غم ء تو زراب نہ کت

چم مہ کپتین انت قومی ء پر تو
تو گنو کے من ء حساب نہ کت

سرء سودامہ بیت گوں تو کہ گران انت
دلانی سُمبگ ء ہکَل گراں انت

من ء دوست ء چشیں پنتے مداتیں
چہ شہد ء چنگ ء جور ء گمان انت

گوں سنج ء بور ء بخشاں بادشاہی
پمَن گنج انت منی پاد ء کمان انت

کجا پمَن بہشت ء ثواب کاریت
منی واہگ کہ چیر ء انگران انت

گشاں ڈنڈور ء جار آسنگ دل ء را
زلیخا یوسف ء عشق ء تران انت

کجام بازار ء قومی سرجنانے
دل ء نیادی گوں جانچائیں سران انت

درتگ انت چمّوں چہ شلیں ارس ۽ گوارگ ۽
 میچل انت جیگ شہ دل ۽ پاہار آرگ ۽!
 کُندی بوت انت منے گور ۽ پوشاک ماں گور ۽
 اے نہ بوت فیروتاں دپ ۽ اُفے بارگ ۽
 ماں کلاگ بندائیں دل ۽ قرنے لیٹنگ
 ماتوئی بونڈ ۽ پچک ۽ موٹ ۽ مارگ ۽
 جامگاں زبریں زیم کتہ کوشنیں جاں تئی
 یک تکے پشک ۽ روستہ کٹ ۽ دارگ ۽
 بے دریں بخت ۽ منّت ۽ میڑھ ۽ کپتگیں
 دہشتی بران انت تئی جان ۽ رگ رگ ۽
 نشنگ ۽ چمّیں داشتگ انت لاکوٹے جواں
 ہچ نہ بیت بیلاں ننگ ۽ چم ۽ چارگ ۽
 زنگ مجن قومی گوں دل ۽ آہیراں مہ کپ
 تو اگاں کرزے لال پد ۽ کئیت تئی چارگ ۽

بیا من ء مرچی کہ پرتو کار بیت
 تو میائے دل منی بے وار بیت
 دوستی ء رازے کہ پنیام انت دل ء
 اے حبر گوں دژمنناں آشکار بیت
 گوں دل ء ریٹامن ء کرتہ غماں
 تئی دل ء چوٹی پہ من سیاہ مار بیت
 چومہ بیت کہ عشق پونگے بہ چنت
 دوستی ء آسر دل ء لیگار بیت
 ما بلوچی جامگے داریں گور ء
 سیاہ ء اسپیتی دل ء مئے خوار بیت
 نیٹ بزاں کہ دور غلامی ء شنگ
 آکہ بزگ ظالم ء چمدار بیت
 بیا کہ رژن ء ہیل ء رہبنداں گریں
 قومی ء پنت ء نف ء بازار بیت

لنگاں چہ پر پکیناں رنگے گلاں چنگ
 وش تواری زیملائی تئی بلبلاں چنگ
 تئی ملگاں نہ سگ انت تلالنی ٹیٹلک
 موردانگاں شتینکی باغی نلاں چنگ
 کبگاں ترا کہ دیتگ گوں کز امگاں گلگیں
 نیم واپیں دیدگاں اش گوں کجلاں چنگ
 اسپیتی کوکرانی میان قبل ء بارگیں
 آبریشمیں تئی نرمی پلک ء پلاں چنگ
 بالاد ء کد ء کیام ء تئی دروری نہ بیت
 مئے دشمنان کہ دیتگ آہش دلاں چنگ
 مہتل مکن بچار تو دل کوہ کاف بیت
 من ہوئے تب بلوچی تئی محفلاں چنگ
 اے عاشقی رگام ء سیاہیں جڑاں غم ء
 قومی تئی واہگان ء ترندیں شلاں چنگ

دل بے وسیں نارے چیا

دوست ۽ غماں مارے چیا

آ کہ دپ ۽ وش کندگ انت

تو بے وت ۽ گارے چیا

چیوان ۽ بوموں تی چتگ

شمّن گلگ دارے چیا

چو بریزن ۽ آس ۽ من ۽

سوچے ۽ ماندارے چیا

من کہ پہ تو گیرینک اتاں

بوتے زبور دارے چیا

قومی پہ تو پہر بستگ ات

تیراں شپیں گوارے چیا

گلاب ء پلّ گلاباں چنڈگ ء ٻیل
 ٻہ ارمانی گدارے ننگ ء ٻیل

من ء گورگندمجن زیم انت منی دل
 منی موجیں دل ء پر چنڈگ ء ٻیل

مہ شنگیں مسکین ملگوراں دُونانی
 وتی زلفاں شپاریں رنگ ء ٻیل

منی کلک ء قلم دانکہ نہ گستگ
 من ء شعراں وتی پربندگ ء ٻیل

کئے ء گشتہ کہ قومی دل گنو کے
 جہان ء را چشیں دروغ بندگ ء ٻیل

دپ ۽ زنگ ۽ دل ۽ سوچو کیں آہ انت
دلانی چچرنینگ سک گناہ انت

اگاں اے نہ کشاں من شہ لنهاں
بزانه اے بلوچکیں مطاہ انت

صدف سنٹ ۽ چشیں ٹہل ۽ مجازاں
دلوں سک ایت کجا پرشتہ دوجاہ انت

کجے بیکاں مہ رندیت انت پہ واہگ
منی گلگانی رنگ بے نماہ انت

لوار ۽ ہنچو لرزیت انت منی دل
گشے کہ چلگ ۽ گپتہ تباہ انت

تماہ ات قومی ۽ دادے گوں اللہ
غماں مرک ۽ رسینت آسر کہ راہ انت

کئے ء چار اِتگ کئے میاری کتگ
 ہے دل شہ داب ء کہ جاہ سر اِتگ
 پہ شوہاز ء زندگیگا درماں چے انت
 کہ ہٹامے زیمان ء بر لوج اِتگ
 ستر اے دل ء را میاری کن ات
 نہ بیت عشق راضی کہ چو لانچ اِتگ
 کجا نور کاریت تہاریں شپاں
 کہ قسمتے وایں سرا لچنگ
 پہ ساٹنگ ء پل ء بہاراں زراں
 شہ بے موسمیں ہوراں دل رنجتگ
 پہ سسا ء فکراں میاری نہ انت
 دل ء را چو پل ء کج ء چب چتگ
 پہ تاہیت ء چٹ ء کدی دور کنیت
 ہے درد گوں قومی کہ چو لچنگ

چو کہ منی گل بیگ ء کس بے وفا مہ بیت
 چماں بداریت گوں من دل چو دغا مہ بیت
 روج ء کہ تلوسین ایت شب گوں غماں گوزیت
 آشپ چوسال ء دراج انت گل مئے رضامہ بیت
 دل پیچ ء تاب کاریت شه دلبر ء غماں
 اینچو کہ من شزاراں کس چو من ء مہ بیت
 گوں کابلی فقیراں گوناں چو شے مُرید
 پسن آتراشکلیں دنیا چو چاکر ء مہ بیت
 درداں منی دل نیگاں جستے کس اش مہ کنت
 قومی گوں داغاں عشق ء چو ہیڈل ء مہ بیت

من ۽ عشق ۽ کجانگو برت ۽ سر نیم ۽ آسمان ۽
 کہ پمن پشت نہ کپت ترمپے شہ حوناں ماں گلیں جان ۽

بلاہ بوت انت غم ۽ رنجواں کہ پمن شدتی نیش انت
 برے پرورش انت دل ۽ ہمیم ۽ برے برانت بندان ۽

چتور یات انت من ۽ گشتو کہ آرتش جامگے حونیں
 کج انت دل سہنگیں پسے بدنت سوگند گرکان ۽

سر ۽ مود انت وتی دشمن براتاں چہ گلگ داراں
 کج انت قسمت برگیں ماشہ مکر ۽ چاہ ۽ کنعان ۽

کجا حیاں ۽ برے قومی کپ ۽ لیٹ ۽ گمے دور ۽
 ہے دور ۽ کہ من گنداں کن انت آہیر ۽ کرمان ۽

شہ چاریں نیمگ ء مرچاں نگیگاں
گرفتاراں شہ کرداراں وتیگاں

ماں اے دہر ء نگانداں وش دلیں زند
سرا منے جمراں بستہ گمیگاں

عجب دورے کہ ماے گندگ ء نیں
وتی ساہ کندن ء انت چہ وتیگاں

چشیں وارے بگند انت ثوب داریں
ورانٹ انت ہانگ ء پوست ء گوں پیگاں

حشیت ء آپ بیت ارواہ چو برف ء
نہ سگیت انت چشیں جوراں ء بدیگاں

چیا بیزاری انت قومی چہ زند ء
جگر ریش انت وتیگانی بدیگاں

بیا ات چوان ء جہان گولیں
زند ء پہنات ء رہان گولیں

جمبرے انچیں کہ پوشیت استالاں
زانت ء شوہاز ء ہرکاں گولیں

کے بزانت گوں کے انت وفا گنجیں
مہر ء بنیات ء شہرگان گولیں

قومی ء سوج ء سوگہیں پنتاں
زندہ ماں زند ء توشگاں گولیں

گم ۽ حال ۽ ترا گنداں مروچاں
 دل ۽ گوں انگراں بلے کہ سوچاں
 تئی کٹ ۽ نپ ۽ ثوب گوں کئے ۽ شت
 سرات کپتہ گوں ہاڈالیں کروچاں
 تئی برات حمل ۽ جیند ۽ جاڑو
 تئی پہہ شہ مطاہ داریں بلوچاں
 ترا نابودی ۽ حد انت پہ روچے
 نہ وارت ات بوڑنے ٹاکورات سوچاں
 تئی پیش ۽ گدان ۽ کڈ ۽ کاش ۽
 دگہ راج انت کمند اش ماہ ۽ روچاں
 تئی رژن ۽ تئی زانت ۽ حدابند
 ہما انت کہ پداں تنیگاں سوچاں
 تئی نام ۽ توار ۽ روچ کجا شت
 ترا قومی شگان ۽ تنز بہ سوچاں

من دل ء چچ نیاراں کہ نہ گنداں وشی
پہ منی سوز ء غماں کس دگہ غم وار نہ بیت

آ دگہ تا مبل ء ہیلاں کہ پلگاں درداں
زہرا یرجیگ کن انت انگت ء بیزار نہ بیت

تاسپیں زید ء وتی عہد ء میاراں گٹاں
ایر برگ گونمن ء ہچہر منی اوپار نہ بیت

گشتن ء جوریں بدانیگا من دلگیر نیاں
زہسریں تیراں وراں ٹپ منی گلزار نہ بیت

ٹپ ستر دراہ بہ بنت مارم زیمگ ء سرء
”چہ دل ء کاری نیں ٹپانی نشان گار نہ بیت“

روح انگار انت ء شپاں ترس ماں دل ء
نوں کہ سرچچ انت تہماہ نوں اے گرء دار نہ بیت

تئی مہر ءِ بلاہوشاں تئی من چارگ ءِ کایاں
 دل ءِ گلزاریں ٹپان ءِ ترا پیش دارگ ءِ کایاں
 منی مہرانی دوزواہے منی دوستے منی ساہے
 پچکاسے من ءِ ہر دین گوں یک شاکارگ ءِ کایاں
 بزیں گواپاں مہ مشنگیں چو دل ءِ سیاہ بستگنت جمبر
 گوں چمانی لڑیں ارساں چو بٹش ءِ گوارگ ءِ کایاں
 طبیب ءِ مونسے لوٹاں نہ شے ءِ بند ءِ تانیتے
 تئی کل ءِ مُراد بخشیں غم ءِ شاراہگ ءِ کایاں
 منی افارگ ءِ آہاں ندیستہ دروشم ءِ رنگے
 ہزاراں درد ءِ اندوہاں وتی ہژمارگ ءِ کایاں
 نے من فرعون ءِ باماناں نے من نمود آس گواریں
 دل ءِ جزیں خلیاں من وت ءِ ماندارگ ءِ کایاں
 توارے ترانگے سوزے نزانان اے چے ایت قومی
 دمانے ہید پُربیناں دے گنارگ ءِ کایاں

عشق ۽ گوازی من نزاننگ نے کہ راہ ۽ گوشتگاں
 پہ کلہہ یوسف زلیخا چہ نگاہ ۽ گوشتگاں

قصہ بے کوہنیں کاران راہے نوکیں شون دیاں
 تئی طلب گوں سیم ۽ زر ”۽“ من ودار ۽ نشتگاں

قصر ۽ ماڑی مس نہ لوٹاں گوں فقیری بچاں
 شے مَریداں مہر لوٹاں چہ کسانیں حانلاں

چو نہ انت قومی زبہر انت چہ خدا ۽ رحمتان
 بادشاہاں جُست گرات بندانت گوں دہر ۽ سانکلاں

گناہ ء انچو کہ چنگے زرنیگ تچیت
ثواب ء نیکی ء ارواح ء تار تار سُچیت

اگاں آمادنیں راہ ء گوں آس ء آپ ء جنت
پلیت، وشییاں زند ء بزیاں حیاں پچیت

نہ رنجاں مس پہ اے جُنز ء جہاں غلام انت تئی
نہ سُجیت یک پُشیں واردارے وام دنت کُشیت

کدی مس ایشی بہ جزماں کہ راستی ء ثمر انت
وفا ء شیرکنیں توم ء وراں اگاں برسدیت

اگاں تو قدحاں کیلیں من ء بہ وارینے
حیاء کرمزئیں اوتاگ ء تیل ء بند سدیت

نزانت کس ترا قومی، توزان ئے ہر زیم ء
گدیت ء وش بیت زخمے ترا جزاء بہ رسیت

تئی رکینگ ء سوگند وریں ما
 وتی نذریگی ء باجے بریں ما
 پما گنج انت تئی ساہگ امان ء
 منا قول انت پہ تو روچے مریں ما
 شبندیں گوں دل ء مہر ء تپاک ء
 شپیں تیراں گوں دناناں گریں ما
 سرا بندیں کفن بڈ ء کنیں زحم
 بدان ء پیرکی بیرے گریں ما
 پما چٹان کہ سکت انت سیم سراں منے
 وت ء براتاں دو گوشیں خنجریں ما
 منا سوگند انت قبر ء شے مُرید ء
 کہ ہر ظلمانی دیم ء چاگریں ما
 حساب ء پہ تئی نیک ء بدانی
 گُش ایت قومی کہ صافیں دفتریں ما

واہگ ۽ پلّیں کشار ۽ چو مہ سوچ
 مئے دل ۽ گوں آہ ۽ اندوہاں مہ دوچ
 اَلْم ۽ زاناں ترا ہست علّے
 کپتگ ۽ پُشت ۽ منیگ ۽ شپ تاں روچ
 ہار ۽ طوفاناں بحلّ انت بُزریں کوہ
 پچ تئی دیم ۽ نہ اوشت انت ژند ۽ موچ
 بستگ اش دودانی منگیر پہ ہنر
 سرتئی دیناں مہ روت میریں بلوچ
 ناز مکن پلّیں وتی سالونکی ۽
 کنڈگاں ژلیں وتی دستاں بہ دوچ
 ساہے دارے تو وتی دست ۽ سُمریں
 یاں وتی قبر ۽ وتی دستاں بہ کوچ
 گیش کُتگ قومی اے سیاہ سوچیں بدّاں
 ہر کجام کنڈ ۽ براہتگ در ۽ دوچ

ماتیں وطن من ء گوں رنج ء غماں مہ کن
مئے شادبانی روچاں گوں انکراں مکن

ما پرتو پہر بستگ تو مادر ء نشان
کٹ ء نپاں وتیگاں گوں دشمنان مہ کن

مات ء گوہار مرادیک پہ سولیں پسگاں
بچاں مزار پیمیں چو تولگ ء مہ کن

روچاں تئی سکلیانی دوست نداریں ساہ
حونانی ارزشاں مئے حاک ء پراں مہ کن

آجو کہ بئے غلامی براہ نہ دنت ترا
سرداگ انت ما دریں مارا جلاں مہ کن

میر بلوچ کجائے ملک اش تئی جنگ
 ڈنگاں پلوک ءِ ڈڑیں چوچی ءِ جاں مہ کن

سج ءِ جنگ مروچی آسمان ءِ دیم گور ءِ
 اے شادی رگماں بے مہرباں مہ کن

نوں کہ درہیں جہان ءِ سر بام ءِ آستگ
 شادیں دل ءِ مراداں جور ءِ براں مہ کن

جوہان ءِ زاگ ءِ پگ تئی کئی کٹم تئی
 بور ءِ وتیگا قومی پشت ءِ پگاں مہ کن

مروچی جت من ء گوانکے جوان ء
 بیا دیم ء بریں راج ء زبان ء
 کدینا ماکنیں راہ ء وتی گار
 پہ بے راہی ماگردیں اے جہان ء
 نہ بیت آ قوم ء نام تا زند ء وژنام
 مہ بیت آرا کتابے ماں زبان ء
 گُش ات راج ء وتی اوبادگان ء
 وتی لانک ء بہ بند ات اے دمان ء
 کن انت اے گراں بہائیں کار پہ ڈیہہ
 بگنداں من ہما دل سہنگان ء
 مگش قومی چُشیں دل سہتگیں گال
 کہ بام ء آیتگ کُلیں جہان ء

کنگریں راج مئے نزور نہ بیت
پادلیاشانی چیر ء مور نہ بیت

بیڑ ء باہنداں چو مزار ء کئیت
تولگ ء پیم ء پڑ ء بور نہ بیت

زہرگے داریت رند ء لاشاری
دژمن ء بیم ء چچ لگور نہ بیت

ظلم ء زوراکیاں جہانیاں
چم پچھینانی میم کور نہ بیت

مارا آجوتی ء گور ء انت سہت
مئے سر ء چانپٹ ء نکور نہ بیت

ہگرہ ء نیاد ء کٹ نہ بنت کیے
گل گدار ء گوں شہد تور نہ بیت

شکلیں مرگ بیت پہ امباز ء
قومی ء دشمنی چہ زور نہ بیت

او بلوچ او بلوچ او بلوچ
 مگھیں ڈیہہ ءِ وتی گوں دل بدوچ
 کاروان دیم ءِ روان انت منزل ءِ
 تو وت ءِ رند ءِ مدار چو ژند ءِ موچ
 آ دگہ راجاں بچار ماہ ءِ سر انت
 کپتگ ءِ ہرانی دُمب ءِ شپ تاں روچ
 یات کاینت نیں ہما پیشی رگام
 ناکہ بیت انت میرسی ءِ بُزریں کروچ
 نوں کے باہند اش کتہ نوکیں رگاں
 چچ شگاں پشت ءِ نہ گچ انت منے بلوچ
 کُٹنگ اش چیر گیتنگ انت جو ریں بداں
 ناگت ءِ دام ءِ کپے تو شر بہ سوچ
 داغ بند بند ءِ کتگ شہہ ءِ وت ءِ
 تو کُج ءِ قومی چو سگے در ءِ دوچ

اللہ نگاہ پکن تو منے رستگیاں بہاراں
 منے ڈیہہ ۽ ملگزاراں منے کشتگیاں کشاراں
 ما پھ مرادے کشتگ رژن ۽ اے شیرکنیں توم
 تئی رحمتانی جمبر باریں کدی بگواراں
 اے جتتانی حوراں اے پیل ۽ بوگلانی
 اے مہلبانی بوواں سارتیں سمین بیاراں
 بستگ ہزار نازے مہر ۽ اے مہپلیں گل
 چمء بداں بہ رگین اے ڈیہہ ۽ ملگزاراں
 منے کارواں مراد ۽ دیم منزل ۽ روان انت
 گوں مرکباں بہ ساٹ اش اے شیریں شہسواراں
 قول ۽ قرار کرتگ موکاں ما اے دیار ۽
 شہ دشمنان شناہیں کہ کرتگ اش انگاراں
 گاریں رنگ کجا انت پڑ انت ہتہب چہ گرک ۽
 تاء تائی ۽ شنگ منے گہگیریں سر ہزاراں

نہ گنداں درد واریں مہتراں من
 وتی عرض ء کُجام دیم ء براں من

کتگ میر ء گزیر ء مہتراں شور
 گمان ء ایمنی ء چوں براں من

عذاب ء واری ء آس ء سچاناں
 چتور بیایاں تی پُلّیں پتراں من

منی زور ء چو بیبرگ ء مہ چکّاس
 وتی قولانی پُشت ء عومراں من

اگاں بٹے نیاں ہایں بروکیں
 بلے بیراں تہاریں جمبراں من

تئی شک ء کسیر بکچہ بند انت
من ء پڑیں دوسال انت موجراں من

چشیں ظلم انت تئی چو چاردہی ماہ
تئی ظلمانی دیم ء مہگراں من

ہزایت انت شہ من ء ظلم ء تہاری
ہما بزانزاں کہ روچ ء سربراں من

جواب ء وتی وتی نیک ء بدانی
گُشیت قومی کہ صافیں دفتراں من

اَلگےں تڑہیت بیا نندیں
 مہریں سستی یے بندیں
 دوستان زرتگش تا تائی
 بدواہاں بہ گند بُن بندیں
 جوہریں دژمنناں جوہریں تراں
 دوستان گوں وتی بچکندیں
 ماتیں گلز میں مسک ء بوہ
 گوں تئی ما غماں دل سندیں
 وش چاڑیں تئی باغ ء پُل
 پر تئی ما سرا پہر بندیں
 کش ایت انت شماں تیر بند ء
 ساچان نہ کنت نود تندیں
 روچے سہرچکیں بامے کتیت
 دور ء محکمیں سوگندیں
 گُفتار قومی ء نازینک انت
 آجونی ترا پر بندیں

گوش کن ات رندی گونگیں گالاں
شکل ء شیر انت پہ خرد منداں

شانک دنت بار ملّیں زبان پنتاں
عومر ء قولانی حُدا بُنداں

بیا بکن سستا ء بزور گپاں
بمب ء آس گواریں آسنی گزنداں

پادگوں سیاہ گوات ء دست گلموداں
ماں ہمک پند ء چست بنت طوفاں

چو مکن آخر تو بہ بے شومان
ماں ہمک ڈیہہ ء ہلکہ ء ہنداں

پہ شما سوغاتیں نصیحتاں
عاقلاں دلگوش گور کن ات ایشاں

ایر بہ بر ہزم ء عُصّہ ء زہراں
گوش بکن قومی ء نگرہیں شعراں

آ کہ زوراکیں سر انت آہاں گوں
شپ تاں روچ جنگ ء مرگ دل لوٹ ایت

آدلان ء کہ مہ بیت گرمیں خون
چاہاں اوپار ء برگ دل لوٹ ایت

آ کشارے کہ مدنت جوانیں بُود
آ را بے موہ ء رُنگ دل لوٹ ایت

ژند ء ژولاں گوں نہ بیت سہل ء تران
شہ بداں بیر گرگ دل لوٹ ایت

ساہگ ء امن ء بہ باتاں زندگ
ظلم ء ہنڈالاں گوجگ دل لوٹ ایت

قومی ء زند گوں مرہاہ گوازینتگ
نوں گوں ایمان ء مرگ دل لوٹ ایت

غلامی چون سگیت زندگی قوم
بلوچ ۽ بڑگی وڊے بہ دنت رنگ

پہ کُل ۽ کاپرانی سمبہینگ
گُجا بیاریت بلور ۽ شیشگ ۽ رنگ

دل ۽ کاراں براں شتریں حیا لے
دپ ۽ نانکہ دریت انت کُچلیں زنگ

سمند سنجیں گوں طاوسی رکاباں
مہ بیت چو لاغر ۽ ریشیں حر ۽ لنگ

ترا تتر ۽ شگان قومی بہ سوچنت
پہ حق ۽ لوٹگ ۽ کسے مہ کنت گنگ

بڑگی واری عذابی چو مه بوتیں شترتر ات
عاقبت زند ء خرابی چو مه بوتیں شترتر ات

هر کجام کُنڈ ء بچار ات بڑات بڑات جنگ ء مڑانت
توار گوشاں اے ربابی چو مه بوتیں شترتر ات

چو ملنگیں شے مُرید ء من گوں کچول ء عصا
چاکرانی جور جوابی چو مه بوتیں شترتر ات

حشکیں لُنڈاں کس نچاریت گوں غماں گیمرتگاں
قومی ء سنج ثوابی چو مه بوتیں شترتر ات

لیٹیٹنگ قرنے دگہ نوں زانگے پیداک بیت
 گراں مڑاہیں پڑاں دردانگے پیداک بیت
 عمر گوازیٹنگ وتی تبد ۽ لوارانی سرا
 نوں بلے جزماں دل ۽ نودگوارگے پیداک بیت
 فکر ۽ سسا ۽ قلم باہند کن انت پہ بیڑا
 چست بنت طوفان چوکوہ جمبارگے پیداک بیت
 نوں پہ چاگرد ۽ اڑانداں جہہ بجننت جوانیں سرے
 سرمچاریں پُٹگاں ہزمارگے پیداک بیت
 ترند کن ات پاداں وتی شتکیں تلار ایرجیگ بنت
 چاکری دورے پدا پہ مارگے پیداک بیت
 قاصد ۽ مستاگی ۽ سر پہ امتے ۽ رسینت
 پہ تئی تند ۽ پساں یک شوانگے پیداک بیت
 چو کہ فرہاد سرمچاریں قومی پہ شیرین زریت
 رُنگ رہانی دِگ ۽ دیوانگے پیداک بیت

من ہما عہد ء وداراں تو کدیں زانگ کنئے
 زرد ء گلہاگ ء سحجے ء مارا دیوانگ کنئے

دل نہ ششنگ شہ بہاریں عہد ء پیماناں تی
 یک برے ٹپاں کدینے رندا دلمانگ کنئے

گارباں من ہما دیم ء کہ راہ انت وشی ء
 وشینی اے میار ء تو کیا پانگ کنئے

کئے بہ رکینیت شہ دوراں اے دل ء راغم جتیں
 اے دل ء کہ درد تچ ایت چوں تو او مانگ کنئے

من ہما زند ء میاراں کہ شموشیت ملکموت
 وت شمشکارے شہ مہر ء مارا مامانگ کنئے

دل گوں بیہاراں تکانسر سر پہ شیدائی رسینت
 قومی ء عشق ء کتاب ء تو کجا وانگ کنئے

مٹلیں تاواناں تئی سر مہ کپیت بوت نہ کنت
 پہ وتی حق ء تئی دست مہ رسیت بوت نہ کنت

پہ تئی دست ء دیوکیں مس ہما داد ء زراں
 قدحاں دست ء تئی دل شموشیت بوت نہ کنت

من کناں مہر کہ چو فرہاد ء دل ء شیرین باں
 تو بہ کن قہر ء سرات کوہ مہ کپیت بوت نہ کنت

ماں دپ ء صاف دل ء ال ء گیش ء لیگاراں
 دل بہ بیت پہک ء مراداں مہ رسیت بوت نہ کنت

نود پڑام ء بیارنت پہ بہاراں مستاگ
 گواڑگ ء پُل ماں زمستان ء سر پیت بوت نہ کنت

تو کن ء عہد ء وتی قول ء کراراں پروشے
 سر بہ روت قومی ء عہدے بہ پروشیت بوت نہ کنت

سگِ اِتگِ من سگِ اِتگِ گوں مرہاءِ سگِ اِتگِ
 مشکلیں راہانی بَرگِ چو بلاہِ ءِ سگِ اِتگِ
 تو بدئے گٹّ ءِ منیگِ ءِ ظلمِ ءِ زورانی بلمِ
 من گشاں پنگِ انت تئی کہ پہ نماہِ ءِ سگِ اِتگِ
 حُشکیں لنٹاں کئے بچاریتِ چو کمیر برداشتگتِ
 چورہی آسِ ءِ سُچگِ من بے گناہِ ءِ سگِ اِتگِ
 نامِ ءِ نامِ گپتہ بلوچِ و چاکرِ ءِ اوبادگانِ
 انچو دردوں چو مُریدِ ءِ عشقِ ءِ راہِ ءِ سگِ اِتگِ
 شپِ چُشیں گوستگِ ہزار گوں دردِ ءِ اندوہِ ءِ غماںِ
 اِمشپی ہم یکِ چٹہارے تاں صباحِ ءِ سگِ اِتگِ
 مکرِ ءِ ہیلہِ دشمنانیِ دروہِ سازیِ ءِ بدیِ
 گراں مرہا ہیں یوسفِ ءِ کنعانِ ءِ چاہِ ءِ سگِ اِتگِ
 حاطرِ ءِ جوشینگِ ءِ پہ ہچِ ترا بیسہ نہ بیتِ
 قومیِ ءِ تئی غمِ کڑوکیں تنکہِ ساہِ ءِ سگِ اِتگِ

بے بیسہ ءِ بیشکاری ہر کنڈ ءِ ہمے جار انت
 تو کیتگے منسارے تئی مدئی ترا بار انت
 عقل ءِ تئی باوست ءِ باہند شہ دل ءِ چشتیں
 باریں تو بدئے حالے باپشت ءِ چے کوکار انت
 آسمان اش کڑی بستگ ماہ ءِ بے لگام سوار انت
 بے توشگیں تئی راج انت پہ لنعہے چمدار انت
 تو تاں کد ءِ بے سارے چو کپتنگ ءِ بیکارے
 ” پاد او یلیں ورنا پادا کہ پہ تو کار انت “
 ناسرپدیں دنیا ءِ ہمراہ انت ترا جٹی
 ہیدان ءِ کج انت ارزش خونانی بہا گار انت
 بیشکاری چو بشام ءِ استین ءِ بزیں گزند ءِ
 چست انت دل ءِ پاہارے چٹانی لڑیں ہار انت
 شہدے کہ ترا ماں گوش اے قومی ءِ گالاں دات
 ماں بینگ ءِ شوہاز ءِ بے کاسگیں ڈالچار انت

مارا شہ لنتاں نزمیں بچکندگے پکار انت
دیر انت کہ بڑگیں دل پر تو چو بے قرار انت

اے جگہیں جہان ء چمے نچارے مارا
رگاں تئی بینگیناں مئے واہگے بہار انت

شہ تو گلگ نداراں نے کہ تماہے زیاتیں
دنیا اے شادہانی پمئن چو زہرء مار انت

دراہیں شپاں من تشنگ جیڑاں وتی دل ء گوں
رژن ء نگو اہیت بز مشے ہر جاہ چوشپ تہار انت

جزماں کہ کئیت روچے مئے واہگ ء بہارے
قومی ترا مہ گندیت دنیا گوشے تہار انت

بہار ۽ ہجکیں پُلاں مہ رُوسینے ترا چے بیت
دل ۽ واب گیتنگیں زخماں مہ ٹوپینے ترا چے بیت

پہ من ارسان ۽ گواچی گوں نہ مان انت دیدگاں ساعتے
منی مہگونگ ۽ جیک ۽ مہ مسیپین ۽ ترا چے بیت

منی سجدہ منی راہ انت منی دروشم منی براہ انت
ہے ٹکاں وفایگاں مہ لوڑینے ترا چے بیت

تئی میل انت من ۽ کلے رواں من گورگ ۽ کل ۽
ہما پیش ۽ وتی منڈراں مہ جوڑینے ترا چے بیت

دل ۽ آدینک ۽ تئی حسن زریت چے بکناں
زانسر ۽ مہر ۽ دلوں ایر مریت چے بکناں

تو منی زیمیں دل ۽ چو کہ چراغ ۽ روک ۽
نوں گُشے عشق ۽ چراغ ۽ نہ مریت چے بکناں

تو نزان ۽ کہ منی مہر ۽ قلات ویران انت
ہمچوش تئی ظلم ۽ قلات ہم نہ ڈریت چے بکناں

شال پوشاں کہ من ۽ شال مڑاہ ۽ گون انت
شار مہنائیں بہ بیت گر بدریت چے بکناں

کوشمے رُژن بہار ۽ بکنیں بیا شوہاز
دروشمے شادہ ۽ پلاں پچریت چے بکناں

گوات ۽ طوفان ۽ ودارنت پہ قومی ۽ سرا
بُزریں درچکانی اوں تاکے نہ نمریت چے بکناں

ما بلا ہوشیں گوں وتی زرد ء چملاں
 عقل ء ادگار ء کپتائیں عشق ء چنگلاں
 نُرگیں کوہاں رپتگیں چمے وش کنیں
 حُشک ء بے براہ انت داز گوں بڈلاں
 گپگنتت باکاڑاں شمنے کا پر مٹے نیں
 شش دریں بادگیراں جنگ ہونڈنوں چیچچلاں
 مکہیں ماتانی دپ ء دعائے در شنگ
 بُرتہ شہ بچاں تنسکیں باجے بے دلاں
 تتچنگ بیراں نوں مرا بے راہیں شمنے
 گوں لدء کرگوشکاں نہ بیت بانز گوں بانزلاں
 مے کفن ایر انت بکچہ ء کبلیں پیتیاں
 شل سریں تیراں گورجتہ زمیں بندلاں
 قومی ء ٹاپارے جتہ سازے گوختگ
 ٹستگ ء ایرموش بُوتگ انت ساز گوں زیہملاں

ہر جاہ کہ تڑاں گرداں زخمیں دل ء توئے
 زرد ء مقیمی باغ ء چو بلبل ء توئے

مئے زانگ ء نہ بوتگ گوں ما چشمیں خطا
 مُٹک ء مُجبین ئے پمّن اے بے بلاہ توئے

چو بد گمان نہ بوتوں میا تکیناں تی در ء
 گوں دشمنان لجزیں دل پہ دل ء توئے

قومی تی پُہان ء اینجو اثر کج انت
 سوت ء سردز ء ساز ء ہر محفل ء توئے

من تئی تژن ء نہ ماراں ماں دل ء
دل تئی گوں من رضا بئیں اگاں

نیک ء بد ہردو تچان انت منزل ء
تو بگش یکے پدا بئیں اگاں

چے کناں امروز ء سارتیں ساہگ ء
محشر ء مولا رضا بئیں اگاں

من نہ لوٹاں پچ نہ لوٹاں جنّت ء
جاہ کہ مارا تئی دل ء بئیں اگاں

دل گُشیت تئی حاتر ء دردے وراں
دوستی ء حقے ادا بئیں اگاں

تو نہ بے درد ء دوائے دوست منی
قومی ء پرتو دل ء بئیں اگاں

قول انت من ءِ کوہنگ ءِ بلوچانی شہیداں
آزندگ ابدمان انت، ما گزستگیاں ہیداں

تئی زامریں درچکانی ساچان نہ بیت شنگ
امروز ءِ لوارانی ما بیتگیں دیمپان

جی جی ترا لالا بات گوں غیرتی مرگ ءِ
نازینک گہارانی گوں دیرگ ءِ چنگاں

شوہاز ءِ تئی مٹ ءِ ما آج کجا بیاریں
تئی دشمنان آسگواریں اے ڈیہہ جتہ ہرجاں

نام تئی گوں مزاریمہاں ماں دفتران نقش انت
پہ ننگ سر داتگ تو مرگ ءِ نمیراں

گیرام نہ کنت قومی ہچیر تئی قولان
تو زندہ ءِ پائندہ تئی نام گوں بلوچستان

سگتگ رنج ۽ منی دل یک دمانے نہ زریت
واہگ ۽ زرد چرے تپیں دل ۽ ایر مریت

پُرشته ویران انت منی زرد ۽ مُغیمیں اے قلات
آپے در روت شہ دل ۽ محکیں آسمان ڈریت

پہ منی رُژن ۽ ہزار گنجیں نفاں زیان کنتے
تئی دشمن و زیان بات کہ رُژن ۽ نہ زریت

شنک ۽ حیراتاں کہ امروز ۽ من ۽ غم بہر انت
من نہ لوٹاں گلئیں گوناپ ۽ تئی دوز بگریت

تو وتی گوٹڈلیں تیرانی نشانگ دل کُت
تو پکن شات منی مہر پہ دل ۽ جان زریت

جوریں معجوناں شپینتگ یا شپیں تیراں دل
کئے نزانت کچلیں تریاق ۽ کہ سیاہ مار مریت

گوں غمانِ انتِ زندمانی زرد ارمانِ انتِ منی
انچو پہوالاں نہ زاناں زند تاوانِ انتِ منی

آدم ۽ اوبادگاں کہ غلہ ۽ داشتی تماہ
ہنگتہ لوٹاں بہشت ۽ جند حیرانِ انتِ منی

کئے گشیتِ نمرود نزاننگِ مادنیں راہ ۽ روگ
قصہ تالانِ انتِ جہان ۽ اے ماں شعرانِ انتِ منی

من نہ لوٹاں زند لوٹیتِ رُژن ۽ رہبنداں گرگ
دیم ۽ پیلِ انتِ کُنڈگانی تُرسِ دیمپانِ انتِ منی

تو گئے قومی چو چئی ۽ زند ڈالچارِ انتِ تنی
دل نہ گیگیں جاورانِ انتِ عشق ۽ توہانِ انتِ منی

من ۽ موہ کہ رسیت درداں دمانے
کناں دوست ۽ وتیگ ۽ جی ۽ جانے

چہ یات ۽ یات گیری غم امل ۽
شپیں تیرانی دیم ۽ دل نشانے

مروچی منے دل ۽ ٹپاں گدینیت
مُجینتگ موٹک دوست ۽ یک دمانے

نہ سستگ من وتی اوستانی اوتاگ
بلے دنان درش ایت پمن جہانے

گہیں راج چہ روچاں وشیانی
وتی پشت ۽ نہ گچ ایت ہیچ شگانے

نہ انت کہ من گنوکاں یا کہ قومی
بلے ترس انت کہ پشت ۽ انت زیا نے

من ء تئى واڳ ء چو نام ء دپ کت
وتى امروز ء روج من پرتو شپ کت

بزانتیں انچو تادانوں سرا بیت
سر ء سودا وتى په سیٽ ء نپ کت

تئى ٹهلانى تیراں بے گؤمیناں
منى وشیں دل ء را داغ ء ٹپ کت

نه کشیت نیں سمین پسن مراه ء
تئى دابانى زراب ء اهت ء جپ کت

مهاڑ ء قومى ء یات ء نیارے
منى بدواہاں گوں تو چے انپ کت

اے گلئیں ڈیہہ ۽ مس آبنداں زراں
چوں نشہ کنت ایشی ۽ گوات ۽ خمار

دو دلگ پہ عشق ۽ رہبنداں اڑے
لڑتانی بیار یک دزدیں ہورے بگوار

آزگنت درمان ۽ زیمیک نہ بنت
داٹگیں ٹپاں وتیگاں ہڑمار

روح اندیم انت تئی شارے تل ۽
شپ تئی بیگانی رنگ ۽ چو تہار

آستگ بام ء گلیں زند ء منی
شپ پدیگ انت جوریں گورگند ء منی

گیر کاینٹ نوں ہما روچ وشئی ء
تاسپیت شپ غم جتیں جند ء منی

پک منے ہلک ء جنوک زورانسر انت
درست بنت اے لے نصیب سند ء منی

واہگ ء آس ء جل ء جوش ء بناں
سرپتگیں تیر انت دل ء بند ء منی

چو کہ شے پہ حائی ء آزدگ ات
داغ کاباٹنت جگر بند ء منی

قومی ء پیمان تجوکیں سوزمان
دوست بروسہ کن اے سوگند ء منی

دل من ء تئ مولماں بیگواہ کنت
اشکریں دردے منی ہمراہ کنت

پہ ہے اُمیت ء اوست ء زندگاں
لسہ نیں گیوار ء مہر ء براہ کنت

گوں گلابیں رکت ء شہمیں دروشم ء
منے تہاریں کڈک ء روژناہ کنت

شہ ہما وہدے کہ تئ یات ء زراں
غم منی ہر روج کئیت ء ڈاہ کنت

روج گؤمے امیت ء دیناں تلوساں
شپ گوں سہکندن من ء یکجاہ کنت

من ہدائی دست بنداں گوں خدا
قومی ء بخت ء کہ آ برجاہ کنت

ترانگ ء پرین انت من ء تئی یات
 ایر رچنت چمانی لڑیں سوغات
 ہورک بنت چم ء پُر بیت ارواہ
 دہشتاں گورگندے من ء تئی دات
 موسیٰ چاڑان انت گل ء اندوہ
 اے منی غمناکیں دل ء فریات
 سرجناناں من عشق ء بازار ء
 ماں دل ء ہبروکیں غمے تو دات
 سنکل ء بنداں گریشگ ء دہر ء
 کئے من ء پد جنت ء بکنت آرات
 منے قراری کہ مولماں برتگ
 تو من ء داب ء وپتگیں ڈاہ دات
 پ تئی قول ء وعدہاں دروغیں
 قومی ء سلطانیں وتی سر دات

اچ کجائى تب ۽ دلے بياراں
پہ دل ۽ واہگ ۽ گلے بياراں

بڈتگ دل منى شہ من بياراں
وشدلیں زند ۽ ہمبلے بياراں

بے گوئیں چلگی شپاں دراجیں
واب ۽ آرام ۽ ترپلے بياراں

مامسال ۽ نہ بیت چشیں اُمیت
ریدگیں پیش ۽ ترکلے بياراں

چے گشیت ماڙگانی پلین پال
شر بزانتانی محفلے بياراں

کپوتیاں نالنگ دوشی کھیراں
شہ واپ ۽ جہہ جتگ زپتیں زہیراں

من ۽ عرض انت کپوتیاں چو مہ نالت
کہ من وت سہتگاں چہ عشق ۽ بیراں

جگر چو حاتی ۽ ڈول ۽ کباب انت
گنوکیں شے مُرید ۽ چو فقیراں

دڑہیں روچان گوں یا تاں تلوسیت دل
شپاں مُرتاں غمانی گپت ۽ گیراں

پہ دیدار ۽ گل ۽ زندوں تباہ انت
نہ سگیت دل تئی نازانی تیراں

نزاناں اے جبر راستے کہ دروغے؟
گُشت کہ قومی ۽ کُشتہ زہیراں

ترانگ ء پیشگیں من ء پرین انت زہیر
ماں دل ء تیجارت تئی نازانی تیر

دشمن ء آوار جنگ کاری جنتے
مئے دل ء نقش انت کہ سنگانی لکیر

مادریں ڈیہہ ء من کُجا اوپار ء براں
صد بروں زیارت کرگلنت سیہ تاکیں کہیر

چو من ء گوندواں مدئے پیر ء مُرشد ء
پہ چُشیں مرگ ء ہچ منی اوباللاں مزیر

قوئی ء اندوہاں تئی ہولکی کتگ
چوں بیت درگاہ ء تئی بے مُڑیں فقیر

شہاریت دیدگاں آسکی من ۽ گوں مولماں بندیت
گدینیت آزگیں ٹپاں دل ۽ چہ ریشگ ۽ سندیت

سَتر پُلاں بچاراں من سَتر ماہ ۽ بہ نازیناں
نہ گوں پُلاں تئی وشبو نہ ماہ تئی صورت ۽ گندیت

گُجا سگیت سمین لاڑیں تئی زُلفاں مہ شنگینیت
اجگہ بیت تہاریں شپ پہ تو پہرے سرا بندیت

ندیستگ رنگ چُشیں پُلاں گلہیں اندام ۽ ماہیں دیم
خُدا تعریف کنتیں وَت وتی سازینتگ ۽ گندیت

کدیں بیت تئی مُرادان ۽ بگندیت دل غماں باریں
ہے یاتاں ۽ زریت قومی حیالے ماں دل ۽ بندایت

بیا بیا کہ من گشاں ترا زرد ۽ نشاں تئی
بڑاہیت دپ ۽ متیگ ۽ شہدیں زباں تئی

اللہ ترا کہ داگ اے گنج ۽ را بے بدل
دادے خدا ۽ گنجیں رو ۽ لساں تئی

چو بینگ ۽ بہشت ۽ شیرکن چو شکل ۽
آواز انت بلبلانی ویشیں تراں تئی

پیر ۽ کساں زروک تئی بخت ۽ طالہے
سوین مباتاں شالا کٹ ۽ نپاں تئی

مولا ترا بہ رگیت اچ زخم ۽ کینگاں
چمموں مبات بچاراں جویریں ہداں تئی

تو چیا مُرک ۽ مُحیّین ۽ تئی گلیں گوناپ روت
 مئے دل ۽ ٹپاں کدین ۽ تئی گلیں گوناپ روت

تئی متاع چے انت بگش تو گوں منی کڑینگ ۽
 ٹیلگاں چو درگڑین ۽ تئی گلیں گوناپ روت

پہ ترا سگاں شگاناں تو من ۽ لیکے گنوک
 گوں غماں زرد ۽ زرین ۽ تئی گلیں گوناپ روت

گوں دل ۽ گوں کپتگ ۽ تو مہر زانے بے وفا
 قومی ۽ پرچا ہزین ۽ تئی گلیں گوناپ روت

دل چست کنت پاباراں الہام ء من ء نیل ایت
مرچاں تئی غم باز انت آرام ء من ء نیل ایت

نام بستگ من ء دہر ء بے درویریں انسانے
من آدم ء اولاداں، اے نام ء من ء نیل ایت

تئی اشکریں اندوہاں آرام منی بُرتگ
اللہ ہی شپ ء نالگ گؤربام ء من ء نیل ایت

بازار ء تئی عشق ء ذرکپتہ من ء دردے
اے نیادی ء دست بیگ ء نوں وام ء من ء نیل ایت

تئی بے گوئیں ٹھلانی دیم گوں منی زرد ء انت
تئی جادو ء مندرانی پئیام ء من ء نیل ایت

شکوں منی ارساں مرتیج اے دل غم ۽ ہرجان بیت
 ہچکندگاں پللیں تئی ہرچی من ۽ اومان بیت
 پلے منی دل تنسکیں رژن ۽ بہارگاہ ۽ پڑ ۽
 ہنچو مکن مہر ۽ بدی زرد ۽ منی تاوان بیت
 اللہ نیگیں دراجیں شپاں چمّوں گوں استالاں جنگ
 باریں کدی تئی واہگ ۽ بڑمشے اد ۽ تالان بیت
 دوشی منی چمّ ۽ جنگ لنت ۽ پہ دروت پرتگ
 ساہ ۽ بدل کئیت انت منی مئے مجلس ۽ دیوان بیت
 بژن انت منی دل ۽ ساڑیں تلاگانہ کیگ
 کس ۽ نزانہ مئے نیادی ۽ خون ۽ بہا ارزان بیت
 دل بڈی ۽ سنج ات نہ جنت پہچی نہ انت پرتو گناہ
 زانے کہ اے نام ۽ دپی ماں قومی ۽ شعران بیت

دردوں کہ جگمگیناں پر تو غزل گوشتاں
عشق ۽ مس شرد ۽ میناں پر تو غزل گوشتاں

کائے منی تو گل ۽ چم سارت بنت منی
گل ۽ وتی رزیناں پر تو غزل گوشتاں

تو حائل ۽ بنازین نازیناں من گل ۽
کمو دل ۽ سہڑیناں پر تو غزل گوشتاں

بے تو گشتاں پری رنگ من شاعرے نیاں
من فاضل ۽ شبیناں پر تو غزل گوشتاں

رخشاں ۽ ہار بیت انت کس جلتے نہ کنت
ارساں پہ تو شلیناں پر تو غزل گوشتاں

من قومی نوں نہ لوٹاں داینگیں جہان
دنیا ۽ پدربیناں پر تو غزل گوشتاں

تو اگاں دست ۽ شہارے دل منی تاہیر گپت
 کموکے اینگو بچارے دل منی تاہیر گپت
 اے جہاں داد شُلنچ ایت ما زبہریں تی در ۽
 قدے شہدیں بیارے دل منی تاہیر گپت
 نود ساچان انت مراد ۽ سارت جنت سارتیں سمین
 رژن ۽ استیناں بگوارے دل منی تاہیر گپت
 شہ وتی بُن پیر کی نیں دہل ۽ سیریں منڈی ۽
 گوہران نژارے کارے دل منی تاہیر گپت
 امبری رخشو ملور انت نئے کہ ہورے نئے کہ ہار
 نئے کہ مستاگے بہار ۽ دل منی تاہیر گپت
 مان روپیت چو مزار ۽ منے دل ۽ تی رنج ۽ غم
 تو منی زرد ۽ قرارے دل منی تاہیر گپت
 نوں دل ۽ جزمے تو قومی روت ودار ۽ روچ تی
 پانگے لُج ۽ میارے دل منی تاہیر گپت

بستہ سلاہ زرتہ کفن بیا گوں بد اں جنگ کنیں
آزاتی ء جنگ ء پڑ ء حوناں گوں یک رنگ کنیں

ایشاں تئی ملک اش جنگ خون اش دل ء تملکار کتنگ
لٹ ء پلوکیں رستراں چوکہ پلنگ گنگ کنیں

ساہ ء سر ء سودا چے ات درد ء بدل مرگے بدتے
بن پیڑکی تیغ ء تچ ء زوم ء وڑ ء ڈنگ کنیں

ظلم ء سروگیں رستراں خون چونستگ راج ء تئی
سنگ ء تلاریں سیک سراں پتکاں گوں پارسنگ کنیں

آ گوں وتی مکراں بدیں بڑتیت مارا داں کدیں
پہ جوہگ ء حق ء وتی بیا باہڈاں زرنگ کنیں

من ہے بزرگ ء واراں کہ چہ آہ ء ترساں
نے کہ چہ رسم ء جہان ء چہ حدا ء ترساں

کوڑوئیں دنیا ء تراں کہ بگنداں دوستے
ہچ دلی دوستے نہ گنداں چہ دغا ء ترساں

کچلیں زندے مہوتیں من کجا گیمرتاں
نے کہ چہ مرگ ء لگوراں، گناہ ء ترساں

اے منی بزرگی واری چہ جہان ء کمتر
اے ہے شوئیں دل ء آہ انت کہ چہ واہ ء ترساں

تو مہ زور قومی وتی شوئیں دل ء پنتان ء
چے کتہ گواش ء تلاراں کہ چہ راہ ء ترساں

وہدے کہ تئی یات ء کپاں دل مولماں لے سار بیت
دیدگ چو استین ء شل اَنت کوہیں غمے سربار بیت

پیش ء کہ تو شرزانت اتے مہر گوں تلاء ء ہم سرات
نوں گوں منی جوریں بدماں صافیں گداں لیگار بیت

کیف ء ملاری یتنگ اِتگ چو مجنوء ء دیوانگاں
اے من نزانن لیلی ء گم چو پہ من ء سیاہ مار بیت

وشیں بہار گاہی جڑاں بند انت ء کاینن بیگہاں
باز گیریں قسمت منی پہ من گوشے لوار بیت

پژمردگ انت دنیا منی پیچاں حیاں ء پتر ء
قومی چہ ایر گوات ء گوزیت تئی مہلبانی ہار بیت

وش رنگیں وش لقا کہ تئی یات رحمت انت
ہیرانی بو تئی پہ من امروز ء جنّت انت

واب ء تہا من دیتگ مئے نشنگ کش ء منی
ندراں پما شپ ء کہ تئی نیاد ء نوبت انت

ورناہی ء بہار ء کہ تئی شانک دنت سمین
بالاد ء تئی مگنداں منی گوات کنت انت

من چے کناں دل ء راچشیں نیمون کنت ہزار
پاداں کپیت پہ مہر ء، بلئے مہر پہ منت انت

ایکیم نیاں من انگت شہ مہرانی حائل ء
تئی امتحان وش انت تئی درد منت انت

دوست دردِ یگ ءِ دشمن شادانِ انت ل
 اے جبرِ جوڑیں مرچی تالانِ انت
 سرِ گلگ بیتگ سرِ مڑاہداریں
 بے سروک ءِ مئے ڈیہہ ویرانِ انت
 رپنگِ نمانی بلوچ میریں
 گیدی پرسینگ ءِ راج توہانِ انت
 باج بُرت باجگیراں پلوکیناں
 ڈیہہ ءِ سوچِ انت کہ پُرماں نیادانِ انت
 نگرہیں گال اے گوشتِ ظہورِ شاہ ءِ
 ”دورسریں ہارے پشتِ ءِ رُمبانِ انت“
 ما پرے اوست ءِ نشگ ءِ جیڑیں
 مٹّ تی راج ءِ درکپ ایت جوانِ انت

روح ناکامی ءِ اَتک انت تو چدا اِشت ءِ شتے^ل

اے رگمان، بہارگا ہے ندیست گوشت ءِ شتے

ہنچوکیں گے نہ انت اے و بلاہیں ویلے
برگیں راج ءِ وتی دل گوں گماں ہشت ءِ شتے

پل باگانی تہہ ءِ چو گوں گماں گھمڑت انت
زند کلماٹیں جنوزامی گداں کُرت ءِ شتے

دشت ءِ گیابان ءِ مزار پیمیں لداں بے بزمش
یہی اسرالے منی کوہیں دل ءِ بست ءِ شتے

گوں زہیرواری ءِ ڈول داری ءِ پللیں دیوان
یات شہدیں وتی گم واری سر ءِ گپت ءِ شتے

یک اجب حبرے مروچی منی گوشاں کپتگ
پہ وتی راج ءِ نوشت زریں کلو گوشت شتے

گشاں گشاں ترا گشاں او نابزانت ترا گشاں
من گوں بلوچی غیرت ء چو کینگی فیل ء جُشاں

ظلم ء سرا ظلمے بُج ایت، تی ماڑی ء بن ء گوج ایت
سنج کہ نج ایت کنیت جمبرے، میر ء پدا دیم ء بدار

منی طلب پہ ایمنی، تی طلب گوں دژمنی
طلب منی تی پکار، ترا گشاں او خون دار

نمرود بے او حیلہ ساز، یا آزرے، بتاں بہ ساز
تی ظلم بہ بیت نہنگ ء ہار، تی سرا بد آنت پتار

من قومی آں یاں کہ کیاں گناہ ء جنتر ء نیاں
ماں محشر ء لیب ات دیاں تنکہ بہ بے تو شرمسار

گشاں گشاں ترا گشاں او نابزانت ترا گشاں
من گوں بلوچی غیرت ء چو کینگی فیل ء جُشاں

تو کجائے تئی من لوٹو کاں ل
 بے ترا کپینگاں جلائی تہا
 تو گشے اے جہان تامور انت
 من گشاں سر شگ گرانی تہا
 تو مروچی جہان رمبینگ
 کپتگ انت گرک ماں پسائی تہا
 ہر کجام پندا تو نظر شانک دے
 کینگ ء جہہ جنگ دلائی تہا
 روچ بے نور ء شپ چوسیاہ پوش آنت
 خون ماں رپنگاں رگانی تہا
 بیسہ ڈالچار ء ترک پہ ترک انت اوست
 رُژن گورناگ انت دیدگانی تہا

امروز ء بل کہ چونیں کردار جوڑ کنت
عشق ء فقیراں واہگ ء سردار جوڑ کنت

دستانے تیزیں کنجر ء ماں دیدگاں شراب
پُر کیفیں قدہان ء ہیٹار جوڑ کنت

سرکشیت وہدے آ کہ بیوانکی ء گوشے
مست ء ملنگیں شے آں بے سار جوڑ کنت

من لال سمبہینتگ مینل ء دل ء بلے
یک تا بے زلف ء چنگیں سیاہ مار جوڑ کنت

سیاہ سُہتگیں جہان ء پچّار کس نہ بیت
منی ڈولیں بے وسان ء کئے یار جوڑ کنت

گل گون مہ بو چو من تئی مہر ء ہدو کاں
تو تشنگ ء ٹھہل ء من پر ترا روکاں

ہر کس اد ء راہانی سر ء چم پہ درانت
گیمرتگیں زند ء پہ شکر کندگے موکاں

بے زانت ء نگیگیں دل ء بوشار و ملّ ایت
شر زانت گوٹھے اشرفی آل انچو چوکاں

چہ لذت ء مہر ء من کجا سُشت دل ء را
زند ء من گنابانی تہا ہشت تل ء توکاں

توہم وت ء مہناز گوٹھے عومر ء باریں
من شے نیں مریداں وتی داگاں گوں سچو کاں

عشق انت کہ منی زندگی ء پاداں ہڑان ایت
من مہر ء غلاماں ء تئی عشق ء گنو کاں

ماہیں رُخ ءِ درا کن ضد ءِ نقاب ءِ لیٹین
 اے دراجیں انتظار ءِ مرچی حساب ءِ کوٹین
 سر سنکلائی بندیک دل گوں حیا لائیں بازیں
 بچکند پہ نازے ندراں، اے بندی ءِ بموکیں
 پیشانی ءِ بگنداں مرچی بہشت ءِ سر باں
 اے دوزبیں جہان ءِ درسیں غماں بہ چوٹیں
 نیم وابی ءِ من دیستگ تو نشنگے ماں کل ءِ
 گیوار تلملاں تئی چو کلکشان ءِ روکیں
 من سدکاں کہ مرچی ہر دیں کلاگ کارنت
 مستگ گر ءِ دیاں من ویل ءِ گشانے نوکیں
 نون من نہ چٹاں ہچبر تاہیت ءِ چٹ ءِ ملا
 مہر ءِ کتاب ءِ پیچ کن سحراں سر ءِ بہ کوٹیں
 زاناں کہ دیر گوستگ تئی انتظار ءِ روچاں
 لڈیت چدا نی قومی بیا مہری ءِ بہ جوکیں

اتلگاں کہ بہار کابینتِ اِنْت
پہن زرد ءِ قرار کابینتِ اِنْت

ہور کابینتِ پہ ملپد ءِ زیداں
سوچک ءِ مئے لوار کابینتِ اِنْت

زندمانی شنگ گوں درد ءِ غم ءِ
روچے صد بر پہار کابینتِ اِنْت

برانزکنت دل ءِ لرزگ ءِ آنت لُٹ
ارس انچوش کہ ہار کابینتِ اِنْت

قومی ءِ دم کنوکیں مُرشد بنیت
بلکن ءِ دزنگ ءِ دار کابینتِ اِنْت

بلبلاں دردی مہ نال ات بیا منی حال ء برات
نالگ ء زپتیں زہیراں پہ کساں سال ء برات

نشنگوں تہنا اد ء من درد پیچاں ماں دل ء
چون کتگ جو ریں شگاناں بیائے منی حال ء برات

برتگ انت واب مئے شپانی جانی ء بازیر غماں
تا پتگیں نالاں دلگاں گوں وتی بالا ء برات

نیست من ء واب ماں شپاں نے کہ آرام دل ء
بند بدار ات نالگان ء زرد ء چیچال ء برات

زوت منی حالاں دلگاں سرکن ات ماہیں گل ء
تومی ء دروت ء سلاماں پہ شکر گال ء برات

دُر دپے تہنا گردگ ءِ دیتگ
دل لگشتہ چہ ریشگ ءِ سستگ

ادس ءِ کیمخوالبے برانت روک انت
چم منی ہنچو چارگ ءِ ٹستگ

گردگ ءِ چہرے دُرکنگی ءِ انت
مورچہ پے آسکی گردن ءِ بستگ

کچلیں زند مئے قومی ویران انت
وہد ءِ چہ ساری پیری ات رستگ

سر جنگ نوکیں بہاراں، نودشنز انت چہ گل ء
تختچنگ سینگ تناباں، سنج رنگ رنگ انت دل ء

گوں وتی ٹہیل ء مجازاں آنہ کنت کس ء کمار
چھے بدواہانی سک انت زہرے زرتگ بے بلا

کدھے پڑین تنگاں چہ غماں بے غم بہ باں
چوش نہ بیت تاہیر زرد ء تاں نہ گنداں مہہ گل ء

من چو پاہارت وت ء ء آگوں رگاں مین کنت
گوں ہے کلکوتاں گنداں خون شنز انت چہ دل ء

آبلہ پادانی زیم انت مہر شکسائے پہ کئے
تو پہ وت قومی نئے کہ پھر بندے پہ گل ء

بیا دوست کہ من ترا وتی درد ء دوا کنناں
آدینک ء زرد ء چاراں تئی حسن ء ستا کنناں

اے چونیں علّے من نزانناں کہ گوئمن انت
دردے دل ء کہ پیچیت دست ء دپ ء کنناں

یک دانگے انارے دلمانگ انت ہزار
چہ عاشقاں ہزاریں کئے را رضا کنناں

تئی واہگ ء من آس ء داں زند ء پیلشاں
تیراں وراں سر ء بلینے انگہ وفا کنناں

قوّمی تاں زندگے تو مہر ء دل ء بدار
پسّن وفا کنئے تو، پر تو دعا کنناں

ہر دس گوزے بہ گوز تو مارا بچار برو
دست ء وتیگ ء مہر ء پمّن شہار برو

بے باوری ء علّت بے کہ گومن انت
تو پہ وت ء دو شاہد ندرائ توار برو

زہر ء منیگ ء، گر میں روچ ء سرا مہ تر
توک ء دل ء مئے جاہ انت کمیں بدار برو

دعاء بد ء مئے چیر ء اللہ ممکنت بہ بئے
مئے پیہیں سہنگانی حال ء بچار برو

تابوت ء توک ء بلکیں مئے ڈولیں عاشقے
ار سے نہ ریچے سنگ دل موتکے بیار برو

قومی دلے صفائیں آس ء گوش ایت بہشت
نمرد ء آس ء توک ء مارا مدار برو

منی ساہ ء ارواہ ء جانی توئے
دل ء اوست ء مہر ء نشانی توئے

غمانی تہا من تئی زندگاں
جہان ء منی شادمانی توئے

نہ کسے جہان ء منی دوست ہست
منی دوست ء تو زندگانی توئے

دعا انت قومی مدام زندہ بات
زبان ء منی وش بیانی توئے

تنگہ ءِ تلاہیں دل وتی پہ تو ندر کتگ
من واہگانی پتر ءِ نشتہ صبر کتگ

ہرچی دل ءِ کہ جلاں دل جلگی نہ انت
چو پاگلانی ڈول ءِ گوں وت جبر کتگ

چو شے مرید ءِ پلہیں پہ حائل ءِ زراں
کاٹاراں چاکرانی منی ٹپے ءِ بر کتگ

افسوس یک ادار کے دنیا پہ وت نہ انت
بے سیٹھیں عاشقاں وت ءِ چودر پہ در کتگ

دل رنگ رنگیں جیڑگاں جہہ سمر یتگ گومے
مہرنگ ءِ دیم وتی کہ نقاب ءِ چہ در کتگ

من ترا وہدے مہ گنداں من ء آرام نیت
ماں شپاں واب اوں حرام انت بلئے بچ بام نیت

پرپکیں لٹناں تو سرین ء من ء رنجین ء
سینگ ء آپ انت جگر، اُف کہ ترا رحم نیت

من وراں کیف ء ملاراں کہ دل ء سہڑیناں
متنگیں لٹناں منیگاں پہ تئی جام نیت

نیست من ء قاصد ء کراچے کہ بیاریت ڈروتے
قاصد ء رہسراں چاراں تئی پیغام نیت

تو مہ لیک ء وتی قومی ء عذاب ء آماج
شکلیں مہر ء بہارگاہ ء چو ہزام نیت

بیمار ءِ وار ءِ بڑگاں مئے گندگ ءِ بیا
درد ءِ نہ بے تو درمان دل ءِ سنگ ءِ بیا

زلفانی بندی ءِ را ویران ءِ گم مکن
گیوار ءِ زلف ءِ پیچاں بل زندگ ءِ بیا

پڑمردگیں دل ءِ مئے زیمیک ءِ مہرماں
دستانی ہستی وتی پر بندگ ءِ بیا

مرچی ملوریں مئے دل چو گورتگیں جڑ ءِ
چو کہ رگام ءِ مستیں گوں گزندگ ءِ بیا

عاشق تئی ہزار آنت قومی گوں یک دلے
تیارگ ءِ دل نیگ ءِ گوں بچکندگ ءِ بیا

دپ ۽ ۽ هورے دل ۽ گستا نراناں چے ترا بوتگ
غمانی کئے بکنت جست ۽ نراناں چے ترا بوتگ

ہزاراں پنلاں زالم دل ۽ چوٹ ۽ مجازین ۽
کپ ات گیشتر منی پشت ۽ نراناں چے ترا بوتگ

تئی بہمانگی چوش انت مے مورک ۽ من ۽ گندے
منی مہر ۽ دل ۽ سندے نراناں چے ترا بوتگ

شب ۽ گرانی کہ ماں پُرشنگ دل ۽ ہم ۽ توار انت اش
وفا ۽ بن پدگ پرشتہ نراناں چے ترا بوتگ

پہ ازلیماں نہ انت عیبے درانگا زگ دل ۽ درد ۽
جگر ماں سینگ ۽ گزستہ نراناں چے ترا بوتگ

دُرانیں عمر ۽ وتی ننداں پہ تو گالان من پر بنداں
پہ تو قومی غزل بستہ نراناں چے ترا بوتگ

ٹوپین ات دلاں واپیناں
واہاں نوں دلاں سیر کرتگ

کرنے بیت کُجا گولانیں
پاداں ترامہلک مانمرتگ

ثواب ۽ گردناں زنڈیناں
کٹ ۽ نپ تئی کئے برتگ

میاںناں ترند کن ات شلیناں
قولان عومر ۽ بیڑ برتگ

دردے چت دل ۽ ویرانیں
پیٹاریں دلاں بود کرتگ

قتدیل کنگریں مارتوس انت
قوچی نوں قلم چست کُرتگ

ماہیں گل منی و ابان ات، لُنٹے آمڑ ء پَنان ات
کنجَل قدہیں چمان ات پلے مہپریں ءچان ات

کوش ء سرکتگ سارتین ء نوداں شترتگ کھمیناں
ورنائیں دلوں یاتان ات پلے مہپریں ءچان ات

گرائیں غم منی آسان بیت، بیلے بیت منی مہمان بیت
لنجیں شپ منی ماہکان ات پلے مہپریں ءچان ات

پشکے گوادری شارنیگ ات پادینکے سیاہ مارنیگ ات
زیبائی دل ء ارمان ات پلے مہپریں ءچان ات

پاداوں ترامبل انت زمزیلاں ارس اوں دیدگاں ماں کیلاں
جیگ گوں میچلیں ارسان ات پلے مہپریں ءچان ات

کدی چمے خمارنت ء گوزیت
کیدے سنج ء قطارنت ء گوزیت

زیانخو دل کہ دوار جاہ انت غم ء
منے دل ء دردے دُچارنت ء گوزیت

من نہ مہرجان ء دپ ء پُل رچیت
پرچہ مرچاں چو کنارنت ء گوزیت

چو کہ استین ء شلان ء روت انت
گوشاں پادینک ء توارنت ء گوزیت

منی بدواہ من ء ڈوبار آنت
قومی ء دوست ، شزارنت ء گوزیت

بہار ء موسم انت کُو کو توار انت
مروچاں دل منی سک بے قرار انت

شناں باغ ء بگنداں بلبل ء را
کہ نشہ گوں وتی پُلاں خمار انت

خدازانت انت دل ء حال ء منی بیگ ء
چتور درد ء گماں تئی دل دچار انت

شہ دور ء وش توار انت زیملائی
منی گوشاں گل ء پادینک ء توار انت

مہ یتگ قومی چُشیں عشق ء شراباں
جل ء عشق ء سُچئے گل بے میار انت

تو کہ روئے او بے وفا درداں دلیگاں بر گوں
پرچا بئے چو بے وفا درداں دلیگاں بر گوں

زہیراں منی بندگوں دل ء ارساں سریگ ء پلو ء
بلکیں تئی درد ء ور آنت، چنگ ء دلیگاں بر گوں

دیم تڑکی گوں من کنے نیم چھی ء چارے من ء
اے ہم ترا زیب نہ دنت ٹھلاں وتیگاں بر گوں

نازینگ ء ڈول ء نئے ماہ ء دوسر بالا ترے
بیا من ترا باور کناں، حالاں ء وتیگاں بر گوں

اے شاعری دانکے نہ انت گوں گونڈلاں یک گلہے
تو کہ چد ء لڈے روئے قومی گمیگاں بر گوں

رولہہ ء آس کپت انارکائی
 بیت ربالو، شپ تئی زلفائی
 یک کشے جمبر انت تہار دیمیں
 یکے توصیف سیاہیں پیگائی
 انچو زیبا کہ چو ڈل ء سول ء
 سنیل کرزیت تئی ماہ پیشانی
 پہ ہتم مالیں چلگی موداں
 گننگ انت پہ من پل گلابانی
 من نہ ماراں کہ شپ تہار دیم انت
 الم ء روچے کنیت ماہکائی
 زیاخو بات کہ دل چیا قہر انت
 روچے صد رنداں کنت حاکشانی
 گورجنگ قومی ء تئی درداں
 مال اتگ عشق ء چو پہ نادانی

دہشت ۽ بیسماں نہ ترسیں نہ شہ چٹاں سُہریں
مئے جگر ترشتیں تارے ۽ جبین ۽ مہریں

یک عجب دورے براتلگ کہ نہ گواہیت دوستی
ہر کجا مہر ۽ کشار انت شہ بُن ۽ بن بُریں

حون انسان ۽ بہا انت پہ گناہ ۽ شاہم ۽
مات سیاہ پوش ۽ گہارانی گشان در دریں

روح دزانی تھا چو کہ شپ ۽ اندیم انت
شپ گوشے دوزہ ۽ چاہ انت چہ بلاہ ۽ پُریں

گلزمین انجو کہ پتار دپے پچ کشیت
ایر بارت واجہ ۽ گدار ۽ مغیماں کریں

یا خدا تو وتی دنیا ۽ بگند ازلمیں
ہر جہہ ۽ حون تچیت جو ۽ گوش انت اے شریں

زاتگ کمانی تیرے شست ء چہ درشتگ
من شر زاناں مرچاں زانت ء جبر شتگ

نوشاں من داں پہ ہوشاں اے جو ریں قدہاں
ہوشام بروکیں کیفاں شرّیں اثر شتگ

مانپوشتگ نی چادر پارسائی ء بداں
استالاں واہگانی درّیں گوہر شتگ

کڈن مہ بین ردانی دوستی اشاں گج انت
شاہی تبی ء درچک ء جہد ء ثمر شتگ

شکساتگ انت قومی اے نگرہیں حیاں
شہدیں بلوچی گالاں زیرء زبر شتگ

او دشت ۽ لد ۽ واجہ پرچا تو چو بے پروائے
تئی زانت کُجانگو شت چو کپتگ ۽ رزوائے

اے باغ ۽ بہشتانی اے سُریگیں کوہانی
واہند توئے حُشکیں زرد ۽ تو تسلّائے

چہ من تو گلگ دارے پرچا من زبان بنداں
تو باہڑ ۽ بدوائے تو دژمن ۽ دوزوائے

بستگ ترا زمزیلاں زوراکی ۽ بندیگ ے
وٹئی تو نہ گندے ہچ ماں جنتر ۽ چیرائے

آس روک انت تئی شہراں تئی جنگل اش پیلشت انت
تئی مہر ۽ قلات پُرشنگ تو قومی ۽ بدوائے

ناہودگیں زندے مہ دار

لاگر مہ کن زند ء مچار

دل کوتلی چپے نہ انت

مہر ء وتی دستاں بیار

پہ ننگ ء نام ء حاطر ء

زحم ء جن ء نامے درار

ہیشی ”سر ء وژنامی ء“

ہوش ء وتی برجاہ بہ دار

رندانی دؤر ء باری ء

میر چاکر ء کول ء بیار

کُشنگ ترا گُژون ء شُد ء

حق ء سرا بوشت چوتلار

شپ گوستگ ء بوتہ سحر

بیوانکی ء سوگ ء مدار

من ترا ہر چوں کناں تو درنیائے چه دل ء
زند ء را مرگے گوں کناں تو درنیائے چه دل ء

پہ منی مہر ء اگاں دارے دل ء یک واہگے
ساعتے وتا بل حون کناں، تو درنیائے چه دل ء

چو کہ من زاناں دل ء بُندر دوارجاہ انت تئی
روچے ہزار نیمون کناں تو درنیائے چه دل ء

مرگ ء بیرانی جتا کنت انت اگاں تئی واہگ ء
واہگ ء مجنوں کناں تو درنیائے چه دل ء

استمان گوش دار گال ءِ گُفتاراں

پیشی نیں و ہد ءِ قصہ کاراں

گیر منا کابنت دور بہارانی

ملپداں و شیں نوبتے بیاراں

سج کن ات نریاناں ہزاریاں

شہم کناں بنت گوں ترندیں پہاراں

گاڑلیناں بنت دشمنان جوریاں

چو زبورانی دُزشتگیں داراں

گوئڈ بدار قومی تو وتی گالاں

تو وت ءِ پھریز شہ بدیں کاراں

مارا چوگم مدئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 مہرء چہ کم مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 انچو گوش انت کہ گوں ترا ٹہلانی گنج ہست
 ارسیکیں چم مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 لوٹاں کہ من بہ ننداں تئی زلفانی ساہگ ء
 زلفاں چو کم مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 داں محشر ء غلاماں کہ در دسرے ء مہ بیت
 درد شکم ء مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 باور بکن کہ ما ہم عشق ء تئی سہنگاں
 مفت ء قسم مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے
 قومی کہ بندیت شعراں پر تو پہ وشدلی
 مارا چوشہم مہ دئے دگہ ہرچی دئے بدئے

مہر بازار ء بہا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 کیگدء کوہیں رضا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 زید ء بدواہ رژن ء قندیل ء کُشے ظلمے نہ انت
 اے مئے چاگرد ء روا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 شست ء سئے سال انت اڑل گپتگ منی ساہ کندن
 کوڑویں زند ء وفا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 شپ گُشے مُٹکیں لال ء کہ شنگ ء شاگ انت کلکشان
 کشک گیوار ء صفا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 تو کہ منکر چہ بہشت ء حور ء کوثر چے کننے؟
 زہر ترند آپیں دوا بوتیں وتی دل دات ء زرت
 نمب سہب ء ارس رچیت ہجگیں پلانی سر ء
 پل رگانی وڑ ء بوتیں وتی دل دات ء زرت
 چو کہ تین ء چپستگ مئے عشق ء تنگیں ڈگار
 تاس ماں تاس ء سر ء بوتیں وتی دل دات ء زرت

دل بزیگیں ارمان مہ کن
ایچو وت ء نادان مہ کن

ارساں مہ رتیچ چو تترنگلیں
پہ بے وفا اومان مہ کن

امروز ء وشی جور بنت
مئے دژمنناں شاداں مہ کن

گوں واد ء سوریں پلمکاں
زخماں دل ء درمان مہ کن

چارے گوزے تو قومی
چو پونزک ء ٹھہلاں مہ کن

نود شنز آنت ء بہار میچیں جڑاں جوش وارتگ
لُوشٹ ء آتزا شکیں تلارانی زہاں پروش وارتگ

نوں اگاں گوار آنت نہ گوار آنت اے رگام زوراکیں
گرک ء جون واریں گرازاں ماں سراکوش وارتگ

بے در ء بے بُنیں راج ء کہ نہ داریت بنجاہے
چو کہ آج بریں زوراک ہاں سرا پروش وارتگ

تو وتی ذگریں حونان ء پہ کئے ء جوشینے
آچو ساہ سند آنت تئی، تو ماں سرا توش وارتگ

بیا دلبر کہ من پر تو گنوکاں
تئی عشق ء سچان ء سرجنوکاں

ہما کہ رپنگے من بے قراراں
نہ گنداں من تئی مٹ ء سچوکاں

توئے باغ ء منی پلانی وشبو
تئی ایرگوات ء بو ء من ہدوکاں

زراں من پرتئی ڈیل ء بہاراں
تئی ساہ ء شہ اللہ ء من موکاں

ہمانت قومی ء دیستگ ترادوست
گشیت کہ من تئی عشق ء رٹوکاں

گلزمین سُہر انت آسمان آس انت
مرچی مئے پُلّیں اے جہان آس انت

روچ تامور انت، گوں مُج ء دزناں
شپ تئ گیوارء کلکشان آس انت

پور ء استال گپنگ انت دوٹھاں
ماہ ء جوہان انت، ماہکان آس انت

لنگر انت بوجی ماں زر ء گب ء
بڑگیں مید ء بادبان آس انت

دیم کتگ زوراکیں بلاہ زیریاں
لسہیں کرگین ء گدان آس انت

چوش کہ من قومیؔ جاور ء گنداں
دل منی سہتگ ماں جلاں آس انت

او روج شانک شہماں مئے دژ مناں بہ سوچ
 آمہردان ء مہر ء جوریں بداں بہ سوچ

چوشے مرید ء ڈول ء عشق ء فقیراں من
 امروز چاکرانی ظلم ء پداں بہ سوچ

اے عاشقی ء دردِ انت چونائیں غم نہ انت
 ملا ء شے ء بگاں گوں کار پداں بہ سوچ

استال ء ماہ ء روچاں مئے زند ء مدی انت
 سیاہیں شپاں چو بیر ء چیر ء جکاں بہ سوچ

ندراں امل ء قومی وہدے حجاب کنت
 ہر کس بدے بچاریت آٹیلگاں بہ سوچ

من پہ شوہاز ءِ تنگ ءِ سرجنان ءِ اتلگاں
 سرگنوک ءِ پاد شپاد، دل مُشان ءِ اتلگاں
 تو بہ بند چماں وتی گوں دژمنناں جوہریں منی
 من تئی مہر ءِ تیاب ءِ گواز کنان ءِ اتلگاں
 ہچ نہ لوٹاں ساہ گروکیں مال ءِ دنیا ءِ متا
 یک گروکیں کندگے پہ رد کپان ءِ اتلگاں
 بے کسی ہچ گوں مبات بے مرادیں دوستی ءِ
 چو چر ءِ سہریں کٹھینک ءِ بن گران ءِ اتلگاں
 توبہ توبہ پہ چشیں عشق ءِ جل ءِ جوش ءِ منی
 ٹپ سگار ءِ چم تہار انت ماں ہڑان ءِ اتلگاں
 تو پہ ملّا ہاں مہ کن چمروک پُشیں دپ وارگی
 آپہ آریپاں جُشن، من تئی گمان ءِ اتلگاں
 من بہ باں قومی بہ بیت یا دوزواہاں گوں ردیں
 ما دُزائیں یکیں مسافر اے نوان ءِ اتلگاں

نہاں قویٰ پہ کس ء من کسے پہرے بہ بندی چوش
شلوکیں چم گوں ارسان انت کہ استینے بہ گزندى چوش

قطار انت غم ہزار رگیں، گوزان انت زند پہ ویرانی
دل ء بند بند ء ہبرو کے چوشے بیگ ء بہ نندی چوش

شہ کیفاں قدے پڑیں زران ء زُزران بوتیں
گوں بچکندے رچیت گوہر، سر ایلے بدزندی چوش

مُلکی شانک چماں دنت، گنوکی تاب دنت زلفاں
بگل بستگ زر ء چولاں کہ راجینے بہ سندی چوش

درد و ہدے مانبند آنت گال پر بنداں گشاں
مہر ء کلکشنگ تئی مس خاطر ء انچو جُشاں

شست ء سے سال ء ہدوکی پہ دم ء چٹ ء نہ روت
بیا کہ تئی دست ء سمارے گوں دل ء بند ء مُشاں

بلبلاں اوست ء مہ نال ات مئے دل ء ٹپے گد ایت
زخم ارمان ء کہ پُلنت گوں دل ء ہم ء پُزشاں

اے منی ہلک ء شپانک انت درتہ پُچ ء لنگڑیں
چادرے مانپوشتہ ننگ ء من پریشی ء چُشاں

غیر گوں من چون نند آنت مئے تب ء حونے دگہ
آپہ حیلہ زر بہشت آنت من پہ راستی نُش نشان

مروچی جمراں بستگ عجب رنگ ء
من ء زہیراں گل ء زرتگ عجب رنگ ء

بہار ء موسم ء و شیں صبا ء
گل ء رالڈگ ء دیستگ عجب رنگ ء

شہ ایرگوات ء گوزیت منے لاڑکیں لال
چہ بوواں دل منی تُستگ عجب رنگ ء

مس ماہ ء چاردہی ہچبر نہ ماراں
گوزیت شہ کوکر ء پشتہ عجب رنگ ء

نہ لوٹاں من دگہ زیاتیں تہماہ یے
من ء قومی پداگُشتگ عجب رنگ ء

ہنچو کہ من نادان اتاں چوکہ مناں کسے مبات
بے زانتی ۽ ہرجان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

مہر ۽ چہ ہر کسی وتی چم چیر گیتک ماں رہسراں
ڈونکاں شلیں تیر شان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

دوستاں منی ڈروہت من ۽ نیم منزل ۽ انگت بچار
ژیمب ۽ گراں لیٹان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

من نئے سید نئے فاضلاں نئے ڈرکاں نئے کہ عطا
شے ۽ وڑ ۽ داغان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

قولی تئی دانکہ ۽ بہاں لنٹے سمرین گپے بجن
تئی غم سرا جوہان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

یک ڈنگر ۽ سیاہیں شپے لک ۽ لواریں موسمے
رژن ۽ پڑ ۽ گولان اتاں چوکہ مناں کسے مبات

واہگ ء پلّیں کشار ء چو مہ سوچ
مئے دل ء گوں آہ ء اندوہاں مہ دوچ

داغ بند بند ء تئی ظلم ء نشان
جوڑ بنت ء گبگبار انت شبپ داں روچ

یات کابنت انت منا وتی مچکدگ
یات بیت میری ء برزیرں کروچ

رپک ء شیموش ات کناں گوارچی بچار
ناگت ء دام ء کپے چو ژند ء موچ

آکہ بدواہی تئی لوگ ء کن انت
تو چو بدواہاں مہ بو لوگ ء مہ سوچ

نوں پدا باہند گتگ پیشی یلاں
چچ شگان پشت ء نہ پرین انت بلوچ

روح ۽ برانزاں چوں بہ سگاں یا شپانی سیاہی ۽
ماہ ۽ سال گوازیبتگ گوں ہے دل سیاہی ۽

ٹیللیں بوجی منی کیل انت چہ مال ۽ وز لہہ ۽
شرتگ ۽ طوفان ۽ گزنداں گپتگاں ناڈاہی ۽

امبری منے واہگ ۽ پرام پہ بے ہوری شتگ
گوک ۽ گامیش ۽ رمگ منے مُرتگ انت بے کاہی ۽

چیرکتگ ماہور کہ پاسائے کدیں بیت انت شکار
من بزاں گنجیں گمانی لئیبوواں پہ آہی ۽

تاں کدیں من پہر بنداں پہ پُشیں بخت ۽ وتی
سدبراں رُئینتگے قومی ترا تہناہی ۽

اے دیم ء زلف چنگلیں، آدیم ء کنڈیں بروان
دل چوں رگیت مرچی ہنچو کمان ء دیم ء

تو کپتہ بے سمائے سانڑانی سر تلام ء
اے زند ترا چوں براہیت جو ریں شگان ء دیم ء

گزان انت ابیتکی ء نئے بڑ مشے بیت نئے توارے
دل جکستگ چہ منے بند ء تی ٹھیل ء شان ء دیم ء

بستگ دل ء را دیر انت اشکیل ء کید ء بنداں
قومی نہ جھکیت ہچیر عشق ء بتانی دیم ء

لال من ء سوگند انت تى مهر ء
چو مه بوسياكار دشمن ات گند انت

تو سر ء مهنا مدے مار ء
تى سر ء دشاري من ء بند انت

من ترا بخشاياں دلى دادے
آ گشفت سیر ء مال ء پيوند انت

نيست منا حاجت گوک ء گاميش ء
منى که هورتانى رگ تند انت

تو چيا قومى چو گلگ دارے
نوں تى دژمن پرشنگ ء ژند انت

کئے منی درد ء دوا بیت تو بگُش
کئے منی رو ء رضا بیت تو بگُش

نیک ء بد ہردو روان انت منزل ء
کئے کپیت ، کئے پیسر ء بیت تو بگُش

چانک پہ چانکے چوش ترا پرچہ رسیت
گوں کیا قسمت وفا بیت تو بگُش

من پدا ہچبر نہ لوٹاں جنّت ء
جاہ مارا تئی دل ء بیت تو بگُش

گناہ ء لئیبواں انچو کہ چمگے زر ء تچیت
ثواب ء نیکی ء ارواح ء تار تار سُچیت

نہ رنجاں من پہ جہاں ء غلام بیت کہ تئی
نہ سُجیت یک پُشیش وازدارے وام دنت ء کُشیت

کدی من ایشی بہ جزماں کہ راستی ء ثمر انت
وفا ء شیرکنیں توم ء وراں اگاں بہ رسیت

اگاں تو قدحاں کیلیں من ء مہ وارینے
حیا ء کرمزیں اوتاگ ء تیل ء بند سدیت

نزانہ کس ترا قومی گوزان ء ہر زیم ء
گدیت ء وش بیت زخمے ترا جزایے رسیت

زندمان ء غم ہزار ء زندمانی رہگزر
شپ تہار ماہ انت پہ راہ ء مادیں سُرگم بکن

یا پہ رنگ ء دانگ ء یا پہ گوناپ ء گلین
اے مجازی عاشقانی رسم ء دوداں کم بکن

نام کتگ شاہی تباں تئی گوں مزار یمیں یلاں
بچ مزار یمیں وت ء، راج ء وتی مہرم بکن

چو کہ اسپتیں پس ء ماں نیادی ء لیلام بے
چا کہ بانداں سربروت مرچی وت ء پہ گوتم بکن

بیا سمین پلین درچے کہ کس مہ بیت امئے گت ء
بر منی دزوت ء سلاماں قومی ء دلچم بکن

شپاں جتائی ء دردانی منّت ء باراں
 بہ جَل کہ من پہ تو سوغاتیں قصہے کاراں
 وتی من اندر ء زند ء ندیستگ ویشیں روج
 جہان ء اوست شتگ چہ کیا گلگ داراں
 کہیب ء سرجمیں پاہومنی گور ء لوپ انت
 حیاں انچو گروناک انت کئے گشیت ساراں
 کدام دود نہ انت تو منی سرے لڈے
 دل انت غلام وتی ء گوٹھے مس سرداراں
 نہ منے تو تہہ ء درداں ء ظاہر ء چارے
 خدا انت بیت منے واب ء من پر شتگ ء گاراں
 گمان انچو من ء بیت کہ غم دل ء لیٹیت
 منی نزوری یے انچیں کہ من وتے ماراں

من وتی زرد تئی داد کتگ بختا تگ
تو منی مہر ء بدل دوست ! دگہ چے داتگ

مرچی وش میاں درتگ گوں کسانیں کاڑاں
چمے سُلطانیں نہ کپتہ ء وتارا ساڑا تگ

اے پرائیں روچ کہ بنیت مچکدگ بالاد ء
ہو پرے شپ کہ گماں باریں جگر پالاتگ

منی بستار دگہ چے انت نزوریں زند ء
ہما کہ واب ء وڑ ء انت دل ء رامن جاتگ

لنٹاں تئی بہ چکّاں، یاں رگاں بیہنگیں
تیرے جنگ من ءِ را تئی چٹاں اُہینگیں

ہچ چیز دگہ نداراں شہ زند ءِ لڑتاں
زُلیاں دل ءِ را بُرتگ پلاں شہینگیں

نوداں مروچی سارتیں ساہیل کتگ جہان
چٹاں منی نہ چارے ارساں شہینگیں

پرہیتنگے سر ءِ ہوش گوں لنکاں شہیں
مُندریگ تلاہیں زیب انت شدر ءِ نکینگیں

جزم انت من ءِ پہ بانداں زانت ءِ جہان کتیت
قومی وتی مروچی ٹپاں وت کہ گدینگیں

ہر دیں گل ء دیدار نصیب بیت منے گنداں
چو بے وسے آہانی زر ء کپتنگ ء ژنداں

بس آہنچکیں دردے کہ سُرین ایت دل ء تاراں
ایردستی ء آدینک ء تہا من وت ء گنداں

چو بیت چہ ازل کننگ ء پُلانی سیالی
من عاشقاں پُلانی گوں کُننگاں کنداں

سرگوست ء بچاراں من وتی بژن ء چکاریں
ماراں کہ عزا زیلی ء زمزیلاں بہ سنداں

چکاسگ ء تئی مہر ء درنیت غالب ء میرے
من عزت ء شہر نیگاں غزل مہرک ء بنداں

قوئی تو گنوک ء لوٹے چہ پُراں سوب
ہر دور ء جتنگ چاکراں ٹاپار ماں زنداں

نمیران انت ہما راج کہ نمیرانیں کار کنت
بیرانیاں دیار ء وتی پہک ء گار کنت

وتی کاش ء کرٹکاں ء وتی کُل ء کاپراں
گہمرتگیں پُلاں گیاب ء شمار کنت

زانت ء ہما پرشتہ کہ لگام انت لالچ ء
بے زانت ء، بے وسانی زانت ء شکار کنت

روچانی بحت جسک ایت، ایروپ سرجم ء کیت
مردم پہ وَت مہ بیت وتی جند ء گار کنت

حق ء بہ لوٹ پہ شہد ء شیریں زبانی ء
نہ دُمال تیر لوچ ء بُرجین کمانے ء

دنیا بدل و پیتگ من تو بدل نہ باں
برتگ مئے باج آج ما چٹ بے زبانی ء

تو وت گشے کہ حق ء دروازہ بند نہ انت
حق ء بہ لوٹ پہ شہد ء شیریں زبانی ء

درستیں خدا ء بندگ یک خون ء پوست ء جون
برات ء کش ایت وتیگ ء پہ چنڈے نانے ء

دل زیم بیت او مرد تی مکر ء حیلہاں
دنیا تو کر بلا کت ناحقیں تزانے ء

کِشک کور ء شپ تہار انت کارواں مان گیشنگ
او منی مہر ء مسافر تئی جہاں ماں گیشنگ

من چرے دہر ء جواناں اے جبر در برتگ انت
زندگاں چو مرتکیناں کہ زباں مانگیشنگ

پُل ء کننگ چہ ازل سیادی برانت وت ماں وت ء
پُل وپا ء رُستگ دل کننگاں ماں گیشنگ

شر سُچات اے زندگی کہ عشق ء لیبو بیٹگاں
ہر کُجا دست ء شہاراں وسوساں ماں گیشنگ

تو بجن وار ء گریباں مورے تئی گوش ء نہ وارت
بیر سوچاکیں کُجا روت، دپتراں ماں گیشنگ

دو روکیں زندمان ۽ شپ روح بیت کدیں
وہد ۽ ہگر یتگ مئے، چو رستر ۽ بدیں

من وت پکیرنیاں تو منی بھجلاں مچار
ماں کیسنگ ۽ نہ گواہیت کرانے کہ درسدیں

چاراں مس ساہگاں ۽ دل ۽ گپ ۽ در کناں
مئے نازنیں بہ لوٹیت من ۽ مندڑ جنت بدیں

زی کت من ۽ تو باگ ۽ بہشتانی دروری
کندے پہ تژن مرچی لُنٹاں گوں کاگدیں

جُست ۽ مگر چہ دہر ۽ ناسرپدیں سراں
پرچہ بہا ما بوتیں پہ قیسمتے ردیں

نشت ۽ کمات ۽ ونت انت گپتار سچل ۽
نازینتگ مس گو شعراں ظہور شاہ ۽ سرپدیں

دل ۽ دنيا جنوڪين بيا پچارے
دل اوں پر تو ٻڌوڪين بيا پچارے

ڪباب اوں من گوں سوچوڪين زهيراں
سرا آسے ڊموڪين بيا پچارے

منی مہر انت چو سبزین ملگزاراں
تئی عشق ۽ سچوڪين بيا پچارے

دل ۽ پُلُ انت بهاراں گمراں انت
پہ تو واہگ زروڪين بيا پچارے

مکن ناز ۽ مکن تہروز قومی
تئی حُسن ۽ گنوڪين بيا پچارے

بیر زوراکى ء زورانى نہ بیت دیر چماں
 نے بچ ایت سنج ازاب ء نہ سدیت تیر چماں

نشتگاں تہنا شپ ء عشق نکنت گوں یاری
 راج ء حقانی پہازوک نہ بیت میر چماں

مرچاں گردریں زماں دود ء شراب ء دزگٹ
 کیپ ء ترند آپ ء خمار انت بلے شیر چماں

لوگ گوٹوک تئی حوناں چہ بندیت ماڑی
 اے منی رہبر ء رہبند انت جہیت دیر چماں

ما نہ ونگ کتابانی ہما آیاتاں
دور تریت پدا سمبہیت منگیر چماں

داں نباں سُہرتی چم، نہ بیت تری زبان
گوں ما دانکے ہم نگواہیت بلے گیر چماں

ما وتی ماتنی بن ہنکین نہ دانگ کس ء
ما کتگ تچکیں جبر کس بہ بیت دلگیر چماں

ما غزل بست ء ترا ترانگ ء دادے بکشات
داد دُرگال دینت قومی وڑیں پیر چماں

او بے وپا تئی من نازان ء بڈ کتگ
لبز اول کما تگ پر تو دستونک اڑ کتگ

من عشق ء راہ ء دوشی ارمانی بیٹگاں
دراہیں شب ء مس پر تو آسیگیں وڑ کتگ

باریں آسرگواپ ء راچے بوت گوں مہلباں
زرد ء زہیراں ٹپے دگہ نوکیں بڈ کتگ

من بیرگ ء نزاننگ عشق ء اثر چُش اِنْت
آدینک مہر ء کور اِنْت نودشنزے تڈ کتگ

مس شاعرے آل قومی بے دین من نیاں
دژنام ء زاہ ء بد کہ سینگ مئے ڈڈ کتگ

زند ء ابیتکس کسہ پہ گوتم نہ بوشتاں
مئے بیل ء دوست ء سنگت لجم نہ بوشتاں

کبر ء سرون ء من وتی حاکان ء بو چناں
لاپ ء شوہاز ء ظالمیں حاکم نہ بوشتاں

اے چوئیں تئی مُرادے اللہ بزانت دل ء
راج کوشی اول نہ من ات بے گم نہ بوشتاں

درستیں طبیب نہ سرپد انت نادراہی ء منی
ریشانی آزگیں ٹپ مرہم نہ بوشتاں

ملک ء بہا پہ توم انت راج ء پہ دانکے انت
ناسرپدیں شہ راہ ء شیلیم نہ بوشتاں

مرچاں مہ لوٹ آ سارتیں سولانی ساہگاں
کوشانی مہلبیں بو سرجم نہ بوشتاں

داں زند رنج کش ایت قومی چو عاشقاں
انصاف ء دشمنانی چچ کم نہ بوشتاں

تئی کہ بچکنداں دگہ براہے انارکاں آرتگ
گوں دل ۽ زیمیاں مروچی من ترا سینگار اتگ

پاد زمزیل ۽ منی دست گوں کڑیاں دہر ۽
ما گؤمے دہر ۽ وڈالیکاں وت ۽ گمبارتگ

بیا کنیں عہد ۽ نگیرا میں زبان ۽ موکیں
بیا وریں سوگند ہما خون ۽ کہ ما گیر آرتگ

بامیں بالاد ۽ انارکانی جلسکے شگیت
گیدی ۽ سُہریں گروشکاں مئے جہاں مانداشتگ

کس من ۽ تڑن مہ جنت باج نہ برتگ بیلاں
پہ وتی بزات ۽ جنگ تلک وتی کوپارتگ

تڑان کنت یک برے سدگماں شانک دنت
 نے چوشیں دلبرے مئے گماں شانک دنت
 ڈوبر ء سلہیں دل نشان انت تئی
 تڑان شہدیں مہ بیت دل نشاں شانک دنت
 عرش لرزیت تب انت دل نہ لرزیت منی
 جنگ زوراکی انت انکراں شانک دنت
 نو گراں کپتگاں عہد ء بے ایمنی ء
 بے نیں واہگاں بے زباں شانک دنت
 کوش مہلب تمبیں سارت ء ہونک بیت
 سنج گیوار جنت کلکشاں شانک دنت
 تنگہ ء گوناپ کنیت تڑن جنت مئے سرا
 دنیا آتار بیت زعفران شانک دنت
 انچو نازک تمبیں انچو شیریں سُخن
 قومی ء شاعری دُربیاں شانک دنت

نہ گم اِشگ نہ وشی اے جہان ء
کیا پہ چیر گجیاں دیدگان ء

مہر منت انت ہرّام ء رگاماں
بدیں ڈُکال ء مٹّ انت موسمان ء

ہما روچانی کولیگاں کہ وشیں
دُناں گوں کوش کاریت بے انان ء

پہ من سوگات تئی داتگیں غم
کہ ننداں ارس ریچاں ناگمان ء

شیانی نیت ء کہریں بزانت کئے
شُد ء عشق ء زر ء کپتاں چہ نان ء

پہ جُست ء شاعر ء زانت ء پلّیت کئے
نصیر ء انور ء قومی زبان ء

کیپ نوشاں کہ منی زرد ء بیاریت تاہیر
ما دگہ رپک نزانیں اے دل ء نیمون انت

مرچی وش بہتی ء حالے چہ ڈرین ء رستگ
سینگ سوچوکیں شرابان ء دگہ چے گون انت

اے نزانوں کہ دل ء زنگاں بریچاں گوں کیا
دروگ بندوک ء بچارمنیگ ء مئے رہشون انت

مہر بکش ایت ء من ء زند ء وڈالاں گج ایت
چومنی مہر ء کشار ء کہ پلارے رون انت

مارا دل دات کنئے چچ دگہ نیمون مکن
بل کہ من گال گشاں سنگیں جگر مئے خون انت

منی زرد ء زبادیں بیٹ ء مہر ء ہار ملاں کنت
 تئی نوریں نگاہ پمن بہاری نود شنزراں کنت
 خیال ء کوش و ش بوہیں دُن ء مسکانی گیر آرے
 شہ ملگوراں سرپ ایت پلے گمانی بار ء آسان کنت
 میار ! یاتانی کہریں شپ مہ سگیت دل چُشیں درداں
 کپ ایت بے مہری ء آسے دل ء مئے داگ ء بریاں کنت
 مروچی جت دل ء سنج ء پُرشیت پرّام ہوشام ء
 بہ سبزیت ڈیل ہرّام ء کپوتی کرام لُردان کنت
 بہ ترک انت دشمنانی چمّ پہ مورمانٹی ترا چار انت
 تئی موردانگاں ہئی رحیں وہدے ماں یاداں کنت
 نہ بیلے من ادا ماناں نہ روچے نے دے قومی
 نہ بُرایت تئی خیال ء گم ترا روچے نپاداں کنت

کوش مسکافی زبادیں تو منی حال ء بہ بر
 دُڑوت ء ذراہ بات ء سلاماں پہ شکرگال ء بہ بر

من پہ وازمندگی دنیا ء گلاماں پرچہ
 تو منی پُسو ء رندا کہ روئے سوال ء بہ بر

ما فقیراناں ء دگہ حاجت ء گنجے نیست انت
 شال ء کچکول منی گنج انت وتی مال ء بہ بر

ما گدو بست کنیں مہر ء چنال ء ٹل ء
 تو وتی پرپک ء ریحان ء جُک ء ٹال ء بہ بر

مرچی دنیا ء بہ گند نپت ء کروڑ ء جنگ انت
 ظالم ء ظلم رواج انت مئے دل ء حال ء بہ بر

دل ۽ را دردمان انت بے کرار انت

گدینگ ظالمانی کاروبار انت

من ۽ شوہار زند ۽ سرمتابیں

چرے زند ۽ لگوری ۽ شمار انت

وت ۽ رنجینگ ۽ ہیلو نباں من

منی بستار دردانی میار انت

مہ پڑین زند ۽ رنگراہاں وت ۽ چوش

تہار انت شپ ۽ رُژن ۽ کشک گار انت

تئی ذراہ بات ۽ دُروتاں بے گوئیناں

نصیب ۽ روکیں کندیل اول تہار انت

طلب مہر ۽ کتگ من چو فقیراں

فقیران ۽ دگہ گنج ۽ چے کار انت

دل ۽ دردانی شہم انت کئیت لُناں

ہزاراں رنج ۽ مہنتاں دوچار انت

کلیے روئے چہ دہر ء نکشے تو پیش بدار
قومی مگر ہشیمان تو شیلگاں بچار

اے کوڑو ء تو گندے گڑن انت ء تن ء جول
وش نیاتک ء بے زبان ء تڑناں بدیں بہ مار

بدواہ ء ڈیہہ سوچاں جوڑیں تئی دشمنان
پہر ء مہ بند کہ پرتو گموار بنت ء یار

داگانی بند سران ء بوگانی تزامبلاں
زرد ء شکایتاں گوں یک جاہ بکن شمار

سی سال پہ گنگدائی گوازینت ء ہیچ نہ بوت
پاک دامناں نوں سستہ وتی گنگی ء مہار

سوچے دہیت او دوستاں مئے گل کُجا شنگ
مہرنگ گوں دزگوہاراں دیر انت چدا شنگ

چم کپتہ ماں بہاراں پلانی ساہگ ء
بلبل مُلور ء نشنگ مئے دل پدا شنگ

شنگین ایت مہپران ء سیاہ ء بز ء شپیں
داگ ایرکنت دل ء را مئے دل رُبا شنگ

بُو مہلبانی سارتیں لہم لہم ء شنگ بیت
گل کندگاں تلاہیں جل مئے دل ء شنگ

قاصد برو گل ء را حالاں بدئے منی
قومی چو بیکرار انت کہ بے وپا شنگ

او منی ماہیں پری کمو کے اینگو پچار
تو دل ۽ دوست ۽ منی تو من ۽ پچہ بیار

توشگ ۽ کلی کتوں کلمت ۽ ہلک ۽ شتوں
گل من ۽ قو لے بدنت بلکیں بحینت انت کرار

دشیاں شادان باں سکی آں ویران باں
تو دے دیم ۽ مہ بے چون بنت پل ۽ بہار

تتک بیت مسکیں زمین بار بیت اے آسمان
ما بہ ننداں تئی کش ۽ کم بہ بیت زرد ۽ پاہار

کوئی زہیر اول سرا دل گماں امباز کنت
بیا کہ تئی قومی دل ۽ چست بیت آہ ۽ پہار

گوں دل ء گاری ء سودا ء درد ء بیپاریں
 رس ایت اے نیادی ء ہرچی بلے وپا گاریں
 مدیستیں لڑت اوں مہر ء گمان نہ کرتگ ات یاری
 ترا چے حاصل انت مہر ء کہ تئی سرء باریں
 من درد انچو شموشاں چو دیستگیں وا بے
 پدا جلسکے ء دیستگ دل ء کہ بے ساریں
 مروچاں دل پدا بندیک تئی ہما قول ء
 چتور ء تو گوٹے عشق ء گنوک ء پدا ساریں
 من زاناں شیرین ء زانتگ کہ عشق تو پانے
 پریشکہ بے وسیں فرہاد عشق ء بیگاریں
 بنازیں قومی ء شعراں ہما سرور ء سر ء
 ہما کہ ٹپاں کدینیت دل ء کہ گلزاریں
 دل ء گوں گاری ء سودا ء درد ء بیپاریں
 منی طلب و دگہ گوں ترا دگہ کاریں

دنیا ۽ گم ۽ اندوہ مڈیگ انت منی زند ۽
یک تیر کے دردانی، یے گلہے گورگند ۽

اے درد جگر سوچیں زمزیل گلامی ۽
مئے عہد ۽ مراگاہ انت نے داد خداوند ۽

زوراکی ۽ توجیل ۽ روتگ کہ سر ۽ آپ انت
جزماں کہ خشک زرتگ کانیک ۽ منی شند ۽

مرچاں چو زبہراں وتی کچراں گواشانی
بے ہوری ۽ ہرجان شت منے ہورت ۽ رگام زند ۽

بالاد منی سولیں امیت ۽ تہا پیر بوت
چاگرد ۽ گماں بازیں کلکوتاں وتی جند ۽

سرپد نہ بے من ء کہ چپچوتی گم من ء پریں
 ماہ دزوشمیں لقاتی درداں چہ سربریں

دردانی درچک ء ساہگ ء پکرانی بنجل ء
 نازاتی ء ستم منی ارواہ ء دپتریں

دنیا ء رہزنی ء دگہ گوگلیں گم انت
 آگاہی ء چراگ دل ء دوست ہر ہریں

سُنک انت باگ گوں نیوگاں چہ آس ء نیت ء
 بلبل تئی تلوسگ شہ ہے درداں پدّریں

قومی زبان بستہ دل ء بڑنی چادر ء
 زند ء سفر تمام بوت اے گڈی گڈ سریں

چاگرد ء بچاراں من یا زرد ء بہ پیلوشاں
بچ رنگ ء نہ بیت درمان، مئے آزگیں سرریشاں

اے کم جتیں زرد ء را آسے شہ کجا مان انت
تاہیر نہ بیت مارا دل سوچ چہ ماگیشاں

تئی کینگ ء کستانی گورم انت کہ سرا چست انت
سیہ گوات کہ موج ء بیت، گورماں ماں دل ء پروشاں

زاناں کہ دل ء سوک انت پہ تنگوئیں ورنہاں
حون اش ماں دل ء جوش انت بلے انگت ء حاموشاں

مئے گیدی ء ہر درد ء درمان دپ ء کندگ
مئے عشق ء طیببانی زیبی پہ ہنر گیشاں

زرد ء مئے تمہہ باز انت اُمیت ء چراگ مُرتگ
دل کش ء چنال حُشک انت درد ء کم ء اندیشاں

تئی پدرا نئیں عشق ء منی بندگی درائیں
 چه کشک ء بارگین ء کئے وتیگ ء وت سرائیں

مس دل ء جبر نہ زرتگ نہ کہ روچ ء رُژن کُشتگ
 چه اے زند ء گواچنی نئیں پہ مرگ چو شہرگائیں

تئی واک وپتہ سُند ء تاج تئی سر ء انت
 نہ کہ ساہگ ء تو دارے نہ اے منزل ء روا نئیں

دگہ مہتلی کُجام انت ادا عہد بنت بیگار
 تئی ہم سفر جہان انت وتی لاشے کوپگائیں

چُشیں ساہ ء گچچلین ء پہ نزوریں دست بستگ
 اگاں سست ء کپت جہل ء پہ نواں اجل درائیں

چرے زند ء آگاہی ء تئی وابء کہف ء ہونڈ ء
 چُشیں دریگتیں بہ بوتیں شہ جہانے ناروائیں

بہ چار پہ چار گے انجیں دل ء خدا یے بہ بیت
 بدوک پہ مہر ء ہمانی پدا وپایے بہ بیت

زِ رانی و شیں ہوا یے ندار گے و شیں
 تو لوٹے وت ہما راز ء کہ وش نما یے بہ بیت

ما سال چینکہ وداریں کہ وشدلی بنیت انت
 مہ نیت وشدلی پہ گاہے مردما یے بہ بیت

گناہ ء انچشیں راہے کہ دست ء پاد ہڑ انت
 بہ من کہ راہ ہما انت کہ راستیں راہ یے بہ بیت

نہ زورے قومی ء پنتاں بلے دل ء زانے
 نہ زوریت پنت ہما وت دل ء دغا یے بہ بیت

چوں ما ز بہر بیں چہ وتی با مڑیں زراں
 چہ بدن ء تیب ء چہ گواش ء کچراں
 دیم ء منی دوار ء سول انت ساہگی
 پشت ء کپوت نال انت ہوشام ء زیراں
 دو ردکاں ژنزلینتگ بالاد بڈلین
 ما دل نہ ششت اچ وتی دازانی کونراں
 لباں شتگ نہ دیناں منے ڈیہہ پیروکی
 اُمیت ء سرکہ پروشتگ ودارانی جمبراں
 ہیلاں پہ تلوسگ مس باراں چہ حاتر ء
 زید ء مس اجندیگاں لوگ ء مسافراں
 چو ہیٹرو ء ہیلاں پہ تلوسگ سچگ
 اے مس دل ء نہ جیڑاں باندا ت ء مس مراں
 سیاداں مس شے مرید ء حائل منی گم انت
 مناں کہ بے وپاینت زوراکیں چاکراں

من جہان دیتگ گوں وتی کلکوتاں بدیں
چوں کناں یارب بڑگی گون انت تاں کدیں

نے اڑیت دست اوں نے زبان پہتہ وادہ ء
دژمنی گزندیت چاپ جنت استینے دژدیں

پرشگیں گال انت چه دل ء لہڑ ء چست بنت
سرجن انت چماں حون شلیں ارساں بے خودیں

تئی سر ء گوات انت دژمنی پرمائیت ترا
ایمینی امن ء منزل انت جنگاں چه بدیں

مئے سر ء دژمن بزیگیں بے دین چو مبو
کارگل ء سوک ات ماں دل ء باریں تاں کدیں

نصیب ۽ آس دل ۽ انت چہ کئے گلگ بکناں
دل ۽ کہ درد چہ گم ۽ انت چہ کئے گلگ بکناں

من اوں چہ ستمہ دلاں درد ۽ جیڑگ ۽ دمبرت
مراد ۽ دوست جتا انت چہ کئے گلگ بکناں

کے انت کہ واپ ۽ تہا کئیت منی دل ۽ چونڈیت
نزانوں چہ مئے خطا انت چہ کئے گلگ بکناں

من ۽ نصیب ۽ کجا بُرت ترا کجا نگو بُرت
ہمیش عذر دل ۽ انت چہ کئے گلگ بکناں

تئی لُج بریں گناہ ء ماں جہان ء گوں باں چوں
کہ بہ گپیت بہا پہ حوناں بہ لپاشیت بے زباناں

پہ اے ڈیہہ ء حاتر ء من سر ء جان ء سودا کرتگ
تئی چاکرانی زیداں من پہ بڑگی مراناں

کسے روچے ء مسافر کسے امبر ء ودار ء
منی راہ ء منزل ء تو تئی نیمگ ء تچاناں

تئی درد ء دور ء رنجاں منی ڈوبر ء دوار انت
تو بلورے لڑتانی، ترا ڈن ء در نزانان

منی گوشاں مانپہ شان انت تئی منگلیک ء زیر
کہ زینیت قومی شعراں پہ بلوچی ء زبان ء

کئے منی آسگی گماں گوں وت بہر کنت
 نیت پُشیں یک محرے دنیا درست بیت
 دل تئی سجدہ کنت بتاں شوق ء کعبہ ء
 اے جبر الم محشر ء ما را جست بیت
 دوشی تاں بام ء دامن ء آس ء کسہ ات
 گونڈکیں جو سکے ماہگل ء زنڈیں کست بیت
 ماکجا فاضل تئی وڑیں نام ء درورئیں
 شاعری زمزیل چہ کجا گوما سست بیت
 ہر کجا کندیل سُچ ایت بالو پررچنت
 راج منی سوچیت بانزلاں چہ کے جست بیت
 ہو پرا نازانتیں سراں دردی کئے بہ بیت
 قومی ء باپشت ء گشیت دیم ء سُست بیت

دل تیر کہ مہ بیت کہ من نیاہاں
 من کہ رپتاں، پداواں من کاہاں
 موسیٰ نوداں من بہارگاہ ء
 تل سراں شنزیتگ بہارگاہاں
 شانتراں گال ہنچیں پر بستگ
 اشکتگ عاشقاں کہ نادراہاں
 ماواں لڑتگ گوں پادینکاں
 مَور ء گلماں بہشت ء ریٹاہاں
 کس مچاریت من ء پہ بدواہی
 من نہ کرتگ گناہ پہ بدواہاں
 شب صحبت غنیمت انت پہ من
 چم واب انت دل ء من آگاہاں

دل ۽ حبالاں مہ پڑیں سر ۽ کمار ۽ مہ بر
 من ۽ گمانی جہان ۽ چہ ہوش ۽ سار ۽ مہ بر
 من چپچو و ہدانت و داراں کہ زندمنی شہم ایت
 مہ کُش امیت ۽ چراگ ۽ دلانی وار ۽ مہ بر
 توئے تو آجونہ بوت ۽ چہ ترندیں تریاکاں
 مناں تہ سہتہ شراباں برو منے وار ۽ مہ بر
 مرید ۽ درد ۽ نزانے چہ حائل ۽ جست کن
 درا تو دہر ۽ مواہیں وتی توار ۽ مہ بر
 مناں لوٹاں جہان ۽ مظاہ ۽ براہندگ
 ندات ۽ مہر ۽ بہا منے، منی میار ۽ مہ بر
 نزانے درد جلشکیں دل ۽ پی ۽ لیٹیت
 نہ من ایت دل تی قومی دل ۽ کرار ۽ مہ بر

چار بند

پر پُکیں لُٹ سُہر چکیں بام انت
مئے مرادانی شینک پیام انت

زرد ء ارمان ء اے شپ ء دراجی
مئے دپ ء تہل ء گچلیں تام انت

بخت مزن مرّیں مردانی مال انت
سکّی ء رو سچ ء اسپر ء ڈال انت

چست کنت دام ء گوں مُرادان انت
بے نصیب دیم گوں بدیں فال انت

من نہ مُرتاں کہ تو بہ بئے ارماں
 تڑمپکے ارس دور مدئے چٹاں
 مہرء لڈت کہ شہ دل ء در بنیت
 اے مہ ماراں کہ بوٹگاں تاواں

پنّ ء لُنٹان ء ہنئی ء دستان
 ماگنوکی ء داں کُجا رستاں
 آ کہ شارء سرنیگ ء لیٹین ایت
 مارء بوئے بچت من مستاں

یات تئی کُچلے وِگ لوٹیت

داد مہر ء تئی پچگرگ لوٹیت

شب تہار ماہ ء منزله دوریں

مارا سر بام ء سرگرگ لوٹیت

من ء ہرز ء ہتر شوین جہان ء پہ گل ء نیلنت

دُن ء مسکانی مہگنچ ء اد ء پہ حمل ء نیلنت

فرنگاں چیرچنگ دیر انت گل ء گلزاریں جنتے

گدارے چارگ ء چم ء ملوریں بلبل ء نیلنت

ہر روج روج در کینت گون انتے مولے
 زیکیں چرے ات سہریں مرچی جہنمے
 داغ تر ت انت منیرء شت تنگتیں شعیب
 پیرآ تئی غم پہ راج ء ناہودگیں غمے

نود ء شنزگ ء ترکیت ول
 ارس ء گوارگ ء نرمیں دل
 دستے کہ پرشیت بند گپت
 چچ بند نہ وارت ہجگیں دل

زند ء اڑاناں کئے بزانت
منے واجہاناں کئے بزانت

دز ء مچاں بدختی ء
راج ء گماناں کئے بزانت

گُوگو مکن جگر ء کپوت
بیا تو دل ء حال ء پہ بر

اود ء کہ نشنگ سُومری
زرد ء منے چیمال ء پہ بر

زنگء جن ئے گوں دژمیناں
کارے نہ انت اے واہگی

ندراں پہ روچاں ایمنیں
دڑوتاں شکر گال ء پہ بر

کس مجیت پسن یا کہ گل کندیت
وت بزانت بدواہی پد ء رند انت

شیرکنیں گال ء وش تبیں گفتار
منے بلوچانی راہ ء رہند انت

من بلوچے آں وعدہ ء قول ء پُہتویں
 سر بُروت اقرار ء وتی داراں ماں دل ء
 چہ منی رفتار ء مبو حیراں سُستکیں
 اے منی قول اِنْت کہ رسیدن اِت منزل ء

پہ زہیراں یک ادارگے چہ سالے کم نہ اِنْت
 ما فقیران ء دگہ مال ء متاہ ء غم نہ اِنْت
 داں نہ نوشاں چہ تئی دست ء شراباں قدّے
 زندگورانت سربتگ ء دل چہ وت لُحْم نہ اِنْت

منی ڈیہہ ۽ زبَادیں بیٹ ۽ مہر ۽ ہارٹلاں کنت
تئی نوریں نگاہ پمَن بہاری نود شہزائ کنت

حیال ۽ کوش و ش بوئیں دُن ۽ مسکانی یات ۽ دنت
نہ کٹوکیں و دارانی شہار ۽ گونڈ ۽ بیچاں کنت

تو کہ من ۽ کُشت ۽ شتے بلکس ترا یات نہ بیت
دست سر ۽ مُشت ۽ شتے بلکیں ترا یات نہ بیت

وش ملگیں قومی منی بیا کہ بہ ننداں گوں ترا
زہیرے دل ۽ اِشت ۽ شتے بلکیں ترا یات نہ بیت

جلشکے من ترا دیستہ منی کرار شنگ
 بزاں شہ زخمی نیں زردء نون واک ء وار شنگ
 بشانک دیدگ ء دیدان ء ہشتر ء ڈول ء
 شتہ ء نون دہر حرانی ء سزمب چار شنگ

من ء ہرز ء خطر شو میں بدانی پہ گل ء نیل انت
 دُن ء مسکانی مہکنج ء ادا پہ ہمئل ء نیل انت
 فرنگاں چیر چنگ دیر انت گل ء گلزاریں جنتے
 گدارے چارگ ء چم ء ملوریں بلبل ء نیل انت

گم کہ تاہیر بنت، جُلگَمینت ظلم
 مَچ بنت چم پدِ رہینت ظلم

داگ تڑیں نشانی انت ظلم ء
 روچ ء شپ، مارا تڑتزلین ایت ظلم

دل اوں انگار جنت پرتو پیسک ایت
 تی پیشانی ء ماہے جلشک ایت
 انارکانی گلیں اندام ء آبرو
 منی ارواہ ء سر باماں درپش ایت

چو رهزنی مکن مَر و سَسا ء کارگر
نادست رس ء مجن حق ء وتی عمر

زاناں پہ جو پہ سیر بئے بے برکت انت حرام
او وام کنوک ء دررؤک پہ نیکی ء بہ زر

جلشک ایت روچ ء وڑ ء انت منی مہاڑ دل ء
نہ لیکاں کم وتی درداں چہ سوک ء سوز ء گل ء

پوانکہ درد دج انت ہنچو زہر وارنیگ ء
گشاں مس عہد ء زبان ء وتی مڑاہ ء بے

بیا کہ ما وتی کرداں چاراں
 بزیر باسکانی جنتیں بہاراں
 مہ بیت وازمندگی تنگیں ہرس ۛ
 مہ ہیں چمدار پہ جویریں دپاراں

ماہستیں اگاں نیستیں ، مئے ہستی سچان انت
 جنت پمّا رشوت، دوزخ پہ ملام انت
 رہن انت مئے ون ماتیں ما زیر گلا میں
 مئے رُژن تہار دیم انت، مئے زندکجام انت

گناہ ءِ سِلکَتیں راہ ءِ مگر ترا سوچیت
شراب ءِ قَدَح ءِ کیف ءِ نمار پالچیت

وداری نَشگِ نَے قومی تو پترا حُشک
غمانی لشکر ءِ رولہ تئی سینگ ءِ لوٹیت

